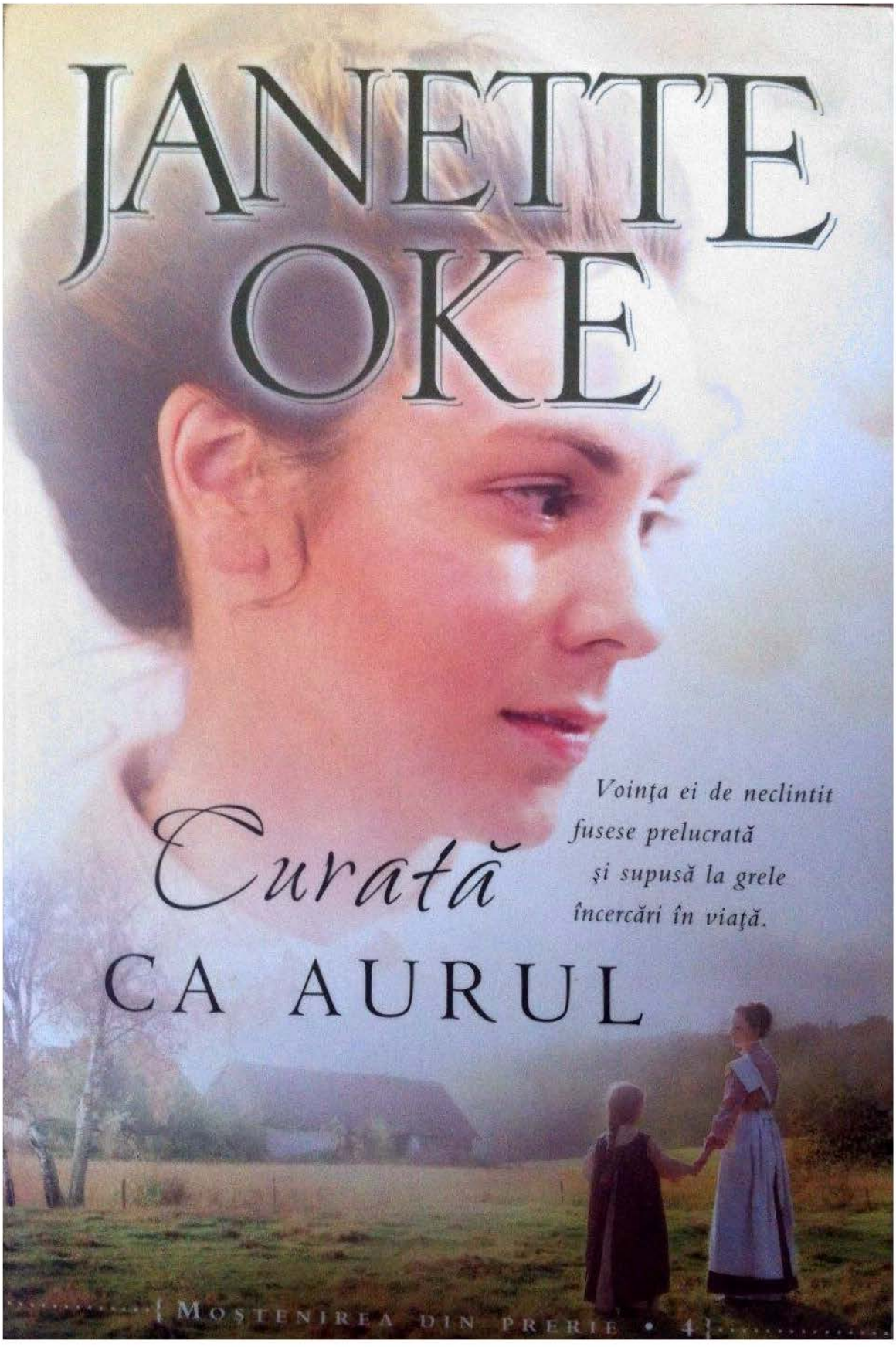
JANETTE OKE
Curată CA AURUL
Voința ei de neclintit fusese prelucrată și supusă la grele încercări în viață.
MOȘTENIREA DIN PRERIE • 4

Va găsi inima ei vreodată pacea după care tânjeşte?

După mulţi ani de nelinişte, Virginia Lewis este în sfârşit satisfăcută de viaţa ei. Dumnezeu o binecuvântase cu dragostea soţului ei Jonathan şi a celor patru copii minunaţi, unul dintre aceştia este fiica lui Jenny, prietena ei capricioasă din copilărie.

Mindy, în vârstă de zece ani, s-a dezvoltat ca o fetiţă sănătoasă, plină de credinţă, devenind şi o membră matură a familiei Lewis. Dar când Jenny soseşte disperată să-şi ceară fiica înapoi, Virginia şi Jonathan se află într-o luptă pe care nu o prevăzuseră niciodată.

JANETTE OKE, câştigătoare în 1992 a Premiului ECPA President şi în 1999 a Premiului CBA Life Impact pentru contribuţia ei semnificativă în industria cărţii creştine, a câştigat, de asemenea, atât Premiul Gold Medallion, cât şi Premiul Christy pentru ficţiune. Janette şi soţul ei, Edward, locuiesc în Alberta, Canada.

Editura Casa Cărţii
ISBN: 978-973-8998-58-2
9 789738 998582
www.ecasacarti.ro

Curată ca aurul

JANETTE OKE

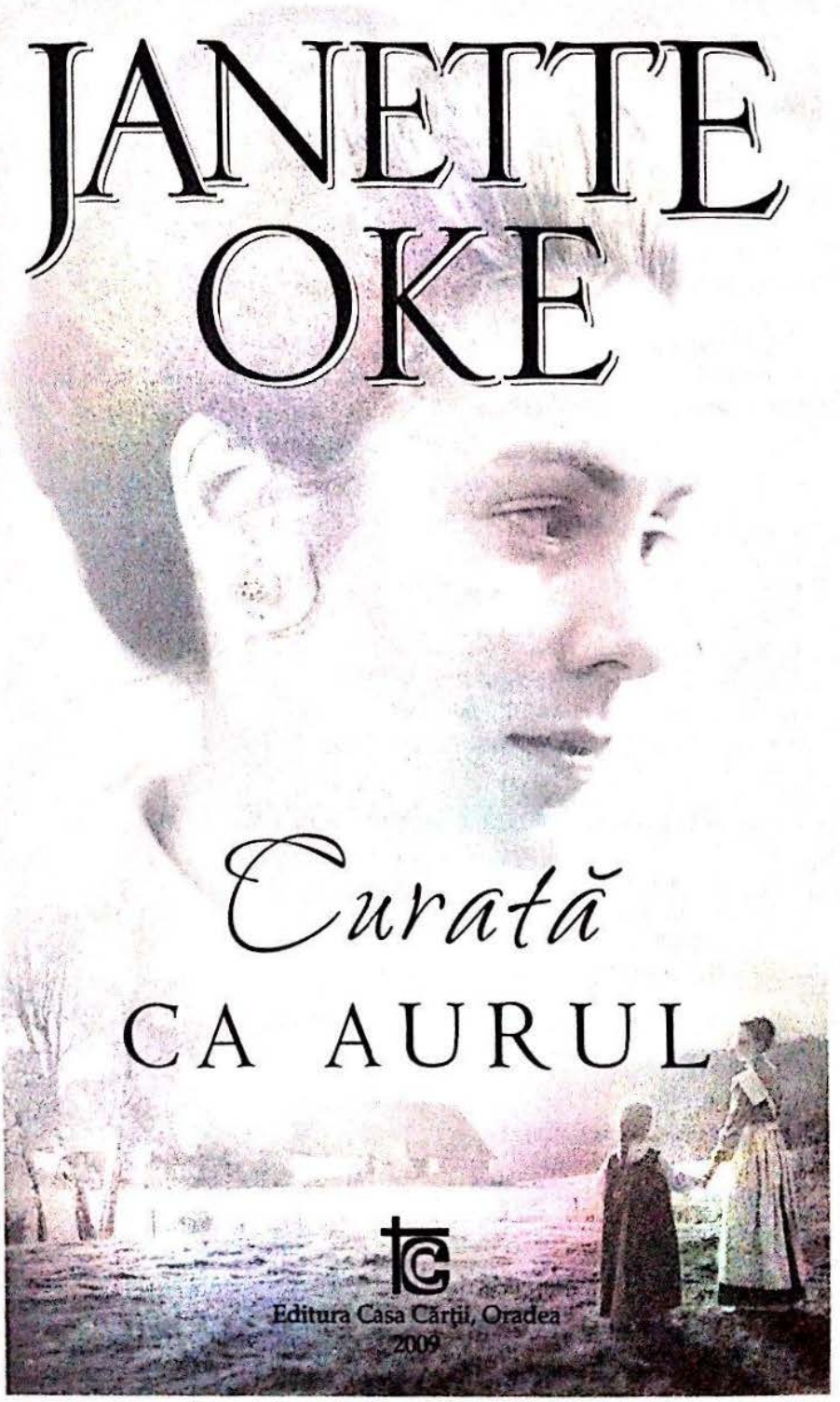

Curată CA AURUL

Editura Casa Cărții, Oradea
2009

Copyright © 2000 by Janette Oke
Originally published in English under the title
Like Gold Refined
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Curată ca aurul
de Janette Oke
Copyright © 2009 Editura Casa Cărții
O. P. 1, C. P. 270,
410610 Oradea
Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0722-669566
Email: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OKE, JANETTE
Curată ca aurul / Janette Oke. - Oradea : Casa Cărții, 2009
ISBN 978-973-8998-58-2

821.111-97=135.1

Traducerea: Cristina Giurgiu
Editarea: Simona Tămaș
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Coperta: Bethany House Publishers

Printed by TIPOGRAFIA ROMFLAIR - Tel. 0259 43 77 93

DEDICAŢIE

Datorăm mult unor oameni foarte speciali.
Nu doar că au crescut copii cu care se pot mândri,
ci au fost gata să-i „lege" de familia noastră.
Aşa că, această dedicaţie este pentru –
Koert şi Carol Dieterman
Carl şi Sheila Galloway
Wendall şi Delores Sousley
şi Olga Larimer –
Eu şi Edward vă mulţumim din toată inima.
Ne-aţi dat un dar nepreţuit
prin copiii voştri care au adus bucurie în vieţile copiilor noştri,
Terry, Lavon, Lome şi Laurel
şi care au fost părinţi minunaţi pentru
Ashley, Nate, Jessica, Katie, Courtney, Jackie,
Alex, Kristie, Emily şi Connor – nepoţii noştri speciali.
DUMNEZEU SĂ VĂ BINECUVÂNTEZE!

JANETTE OKE s-a născut în Champion, Alberta, în familia unui fermier, şi a crescut într-o familie numeroasă, plină de bucurie şi dragoste. Este absolventă a Colegiului Biblic Mountain View din Alberta, locul unde l-a întâlnit pe soţul ei, Edward, cu care s-a căsătorit în mai 1957. După ce a păstorit biserici în Indiana şi Canada, familia Oke petrece câţiva ani în Calgary, unde Edward slujeşte în mai multe poziţii în facultate, în vreme ce Janette continuă să scrie. Ea a scris peste 48 de romane pentru adulţi şi pentru copii, cărţile ei vânzându-se în peste 30 de milioane de exemplare.

Familia Oke are trei băieţi şi o fată, toţi sunt căsătoriţi, şi acum se bucură de cei 12 nepoţi. Edward şi Janette sunt activi în biserica lor locală şi locuiesc lângă Didsbury, Alberta.

Pentru mai multe informaţii despre Janette Oke, vizitaţi: *www.janetteoke.com*

CAPITOLUL 1

Un oftat de mulțumire ieşi uşurel de pe buzele Virginiei în timp ce-şi ridică capul pentru a mai arunca o privire pe fereastra luminată a bucătăriei. În cele din urmă, o mică rază de soare căută să-şi facă drum printre norii ce acoperiseră cerul în ultimele trei zile. Cât de bine era să vadă din nou soarele!

— Mulțumesc, Doamne, murmură ea aproape fără să-şi dea seama.

Poate că acum pământul se va usca, iar copiii, care deveniseră nerăbdători şi agitați, se vor putea juca din nou în curtea fermei. Vremea mohorâtă şi circumstanțele date au fost suficient de grele pentru Virginia să se ocupe de ea însăşi, fără să mai încerce să-i țină ocupați pe cei trei micuți siliți să stea în casă.

O altă rază firavă de soare reuşi să-şi croiască drum prin cerul acoperit de nori şi să lumineze marginea unuia dintre ei. Virginia îşi îndreptă umerii. Familia Lewis nu va fi nevoită, la urma urmelor, să țină piept unui al doilea potop. Însă deşi se bucura de acest lucru, îşi reaminti că va mai dura destul de mult până când pământul va fi suficient de uscat pentru a le îngădui celor mici să iasă afară. Tocmai când îşi spunea acest lucru, simți că cineva o trage de fustă.

— Mama! Martha, în vârstă de patru ani, nici măcar nu încercă să-şi tempereze entuziasmul. Acum putem ieşi afară.

Virginia îşi întoarse din nou privirea pe fereastră.

— Nu încă, spuse ea îndreptându-se cu greutate de la bufet la sobă, având-o permanent pe Martha pe urmele ei.

— Dar ai spus... începu Martha să se jelească.

— Am spus că trebuie să aşteptăm soarele.

— Dar a apărut. Uite.

— Nu este...

— Este. Uite.

La insistenţele Marthei, Virginia privi peste umăr.

— Nu străluceşte *de tot*.

— Da' *încearcă*. Străluceşte puţin. Uite. Şi arătă din nou spre fereastră.

Virginia se întoarse pe jumătate de la cratiţa în care amesteca. Nimeni nu era mai dornic decât ea să-i vadă pe copii liberi să se joace. Dar asta ar fi o nesăbuinţă să-i trimită afară în băltile acelea mari, în timp ce apa picura încă de la ploile căzute recent.

— Am vrut să zic că trebuie să aşteptăm până când soarele va încălzi din nou omenirea. Ca să se usuce pământul, o informă ea pe nerăbdătoarea ei fiică.

— N-ai spus asta. Ai spus...

— Ştiu ce am spus, răspunse Virginia, încercând să nu-şi piardă răbdarea. Dacă ai ieşi acum afară, ai veni uzi până la piele.

— Ne uscăm.

Virginia încuviinţă. *Da*, gândi ea, *vă uscaţi*. Oare să încerce? Era ispititor...

— Mindy iese afară.

— Mindy trebuie să meargă la şcoală.

— Eu de ce nu pot să merg la şcoală?

— Am mai vorbit despre asta, Martha. Vei merge la şcoală când vei fi mai mare.

— Merg şcoală, se auzi o voce firavă din spatele Virginiei. Olivia, de doar doi anişori, se alăturase surorii ei mai mari. Virginia se întoarse spre micuţă. Dintre cei trei copii pe care-i născuse, Olivia semăna cel mai mult cu tatăl ei. Virginia nu putu face să nu zâmbească şi să clatine din cap spre Olivia, care stătea ţinând în una din mânuţele ei mici şi plinuţe o păpuşă făcută din cârpe. Un cârlionţ de păr de culoare închisă îi acoperise unul dintre ochi, iar pe chipul rotofei i se aşternuse acel permanent zâmbet poznaş. O studia pe mama ei cu o

privire deschisă, directă, gata să-şi sprijine sora mai mare în orice argument care le-ar fi oferit ocazia de a ieşi afară.

— Nu, spuse Virginia pe un ton mai domol, în timp ce îngenunche şi le îmbrăţişă pe amândouă. Niciuna dintre voi nu merge la şcoală.

Olivia îşi îndreptă atenţia spre Martha. Ce trebuiau să facă acum oare? Să izbucnească în plâns, să mai insiste, sau să asculte şi să se întoarcă la joaca lor?

Martha însă nu cedă.

— Pun pariu că Murphy s-a simţit singur.

— Murphy se descurcă. Virginia se ridică şi gustă tocana, ca să vadă dacă trebuia să mai adauge ceva. Era bună, îşi zise în timp ce împinse cratiţa în spatele sobei. Va fi gata pentru cină când bărbaţii vor intra în casă după o zi lungă de muncă. Trebuia să mai facă chiflele şi budinca pentru desert. Ceasul de pe perete o preveni că nu peste multă vreme bebe se va trezi din somn, iar Mindy se va întoarce de la şcoală.

— Ce-ar fi să vă jucaţi cu cuburile pe care vi le-a făcut tata? le provocă ea pe cele două fete.

— Deja ne-am jucat, mormăi Martha.

— Atunci jucaţi-vă cu căsuţa pentru păpuşi de la bunica şi bunicul.

— Şi asta am făcut.

— Aţi vrea să...

— Vreau să merg afară. Asta vreau.

Olivia încuviinţă dând viguros din cap.

— Înţeleg, zise Virginia în timp ce se duse să scoată un castron şi ingredientele pentru budincă. Dar nu întotdeauna primim ce vrem.

— Ştiu asta, răspunse Martha dând din mână nerăbdătoare. Da' de ce nu putem primi ce vrem... câteodată?

— Ba primiţi. Câteodată.

— Şi de ce nu primim de data *asta*?

Virginia se uită la ceas. Nu trebuia să cedeze insistenţelor Marthei. Dar era atât de greu să-şi păstreze răbdarea când mai avea atât de puţin timp la dispoziţie. Avea destule pe cap. Pregătirile pentru cină o presau, era obosită după o zi întreagă în care spălase rufele familiei şi după o noapte albă petrecută lângă un bebeluş căruia îi ieşeau

dinții, așa că nu se simțea în stare să poarte război cu o micuță insistentă. Însă dacă ceda, Martha va crede că va reuși întotdeauna să primească ce-și dorea.

Virginia se întoarse spre ele.

— Ascultați ce vă spun – ascultați cu atenție, spuse ea cu fermitate. Mama s-ar bucura la fel de mult ca și voi să vă puteți duce afară să vă jucați. Dar încă e prea ud și prea rece pentru a ieși astăzi. Mindy o să vină îndată de la școală și vă poate citi. Acum vreau să faceți ceva împreună. Și nu mai vreau să veniți să-mi cereți să vă las afară. Înțelegeți?

Își mută privirea de la fețișoara bosumflată a Marthei la micuța Olivia, care se uita la sora ei mai mare așteptând să i se arate cum să reacționeze. Olivia își strâmbă buza, încercând să imite chipul surorii ei.

— Aș vrea să vă bucurați pentru asta, adăugă Virginia, privind de la cea mică la cea mare. Și, Martha, vreau să fii un exemplu bun pentru Olivia.

Martha privi spre surioara ei durdulie, iar expresia de pe chip i se schimbă. Era clar că pierduse de data asta. N-avea rost să-și mai consume energia și timpul făcând gălăgie.

— Avem voie să mâncăm o prăjiturică? spuse ea, alegând o altă abordare.

— O să mâncați prăjiturele și o să beți lapte când va veni Mindy acasă.

Martha ridică din umeri și îi lăsă să cadă, într-un gest exagerat.

— Atunci ce *putem* face? întrebă ea cu o voce și o expresie jalnică.

Virginia se străduia să vină cu o altă propunere, știind că și fetele erau la fel de chinuite de vremea asta ca și ea. Nu le putea învinovăți pentru că nu-și găseau locul.

— Ce-ar fi... ce-ar fi să... să desenați ceva pentru tata și pentru Slate?

— Da, se entuziasmă Martha, bătând din palme. Chipul i se luminase de bucurie.

— Da, răspunse ca un ecou Olivia, bătând din mânuțele ei plinuțe, fața ei oglindind zâmbetul de fericire al surorii ei mai mari.

Virginia le dădu celor două hârtie și creioane și le așeză la masa din bucătărie.

— Să nu scrii pe masă şi să nu mâzgăleşti foaia, o instrui pe Martha. Desenează pe toată pagina înainte de a începe alta. Şi când colorezi încearcă să nu depăşeşti conturul desenului.

Fetele se aşezară fericite, dornice să umple foile goale cu minunatele lor schiţe în creion. Virginia se întoarse la castronul cu ingrediente pentru chifle. Soarele radia acum prin fereastra bucătăriei. În mod sigur mâine va fi o zi mai bună. Mindy va ajunge în curând acasă şi se va ocupa de cele două surori mai mici. Probabil că aşa cina va putea fi gata la timp.

Tocmai pusese budinca peste aburi, când un valet îndepărtat îi atrase atenţia.

— S-a trezit Jamie, strigă Martha, ca şi când ea ar fi fost singura din casă care auzise.

— Jamie, repetă şi micuţa Olivia.

Virginia speră că micuţul nu va mai fi la fel de agitat ca în ultimele câteva zile. O, dacă dinţişorul acela şi-ar face odată apariţia! Ar fi o adevărată uşurare pentru întreaga familie.

N-avea rost să încerce să termine budinca mai întâi. Fetele deja coborâseră de pe scaune şi se îndreptau spre scări. Odată ce Jamie era treaz, întreaga activitate a familiei urma să se schimbe. Fără nicio tragere de inimă, Virginia împinse vasul cu budincă în spatele sobei. Se gândi că budinca va fi plină de cocoloaşe, dar n-avea ce să facă. Era bucuroasă că nici Jonathan, soţul ei, nici nepotul lor, Slate, nu erau pretenţioşi la mâncare. Nu se vor plânge la cină că au găsit câteva cocoloaşe în desert.

— Cred că lui Toby Wallace îi place de mine, îşi anunţă Mindy, în vârstă de opt ani, familia adunată în jurul mesei la cină – cu budinca plină de cocoloaşe şi toate celelalte.

Virginia observă sclipirea din ochii lui Jonathan în timp ce-şi ridică capul să privească dincolo de masă la chipul pistruiat încadrat de pletele de culoarea mierii de albine de pe fiecare umăr.

Micuţul James, care fusese eliberat din scăunelul cu picioare înalte din cauza agitaţiei lui, şi mutat pe genunchiul tatălui său, profită de

neatenția lui Jonathan şi întinse mâna în farfuria acestuia, aproape răsturnându-i-o pe genunchi. Mâna lui Jonathan o prinse în ultima clipă şi se văzu nevoit să se mute pentru a ține mâinile lui Jamie departe de masă. Micuțul primi o coajă mică de pâine, ca s-o mestece.

— De unde ştii? o întrebă Jonathan pe Mindy când lucrurile se mai liniştiră.

— Ştiu eu, spuse Mindy aplecându-şi capul într-o parte şi privindu-şi tatăl cu subînțeles. În clasă se uită tot timpul la mine şi mă tachinează, şi i-a spus lui Paul Conridge că n-are voie să se aşeze lângă mine şi chiar a fugit după mine cu un cosaş în mână.

— Mie mi se pare că are dreptate, spuse Slate chicotind.

— Un cosaş! strigă Martha, care n-avea idee despre ce era toată acea conversație. Un cosaş! A muşcat?

— Era mort, prostuțo, răspunse Mindy.

— Mort? Iac!

— Iac! repetă Olivia, ducându-şi mâna la gură ca nu cumva piureul de cartofi să-i cadă înapoi în farfurie.

Virginia privi în jurul mesei. Mâncarea pe care se străduise atâta să o gătească, parcă se topea în fața ochilor ei. Oftă uşor. Ce bine ar fi dacă ar putea pregăti mâncarea la fel de repede pe cât îi lua familiei ei s-o consume. Atunci sarcina i-ar fi fost mult mai uşoară. Dar apoi, un zâmbet îi lumină chipul. Era binecuvântată. Ocupată – dar binecuvântată. Erau cu toții acolo. Împreună. Împărtăşeau întâmplări de peste zi, glumeau şi râdeau. Erau cu toții sănătoşi. Şi iubiți. Jonathan al ei, cu părul încă umed după ce se spălase pe față. Slate, nepotul lui Jonathan, care venise să lucreze cu ei. Virginia nu ştia cum s-ar fi descurcat fără Slate. Iubita lor Mindy, ce încă nu împlinise nouă ani. Era fetița lui Jenny, dar făcea parte din familie ca şi când li s-ar fi născut lor. Aproape că nu-şi mai aminteau de faptul că Mindy nu fusese a lor. Martha, ştrengărița, gălăgioasa şi vesela Martha, era măscăriciul familiei. Olivia, care-şi petrecea ziua urmărindu-le şi imitându-le pe cele două surori mai mari. Jamie, piticul lor de obicei atât de vesel, al cărui dințişor dădea să-i iasă dintr-o clipă în alta, era atât de supărăcios acum, încât nu-şi mai găsea locul în scăunelul cu picioare înalte.

Erau toți acolo. Familia ei. Familia ei care-i umplea zilele cu activitate și inima cu dragoste. Fusese binecuvântată. N-ar schimba locul cu nimeni, pentru nimic în lume.

A doua zi, dimineața, curtea părea încă noroioasă, așa că Virginia îi înfofoli pe cei trei micuți după ce Mindy plecă la școală și se duse cu ei în oraș, pentru o vizită la mama ei. Merita efortul – și numai pentru a evita încă o discuție în contradictoriu cu persistenta Martha. Iar Virginia avea nevoie ea însăși de această ieșire. Primirea călduroasă a Belindei o asigură de faptul că făcuse cea mai bună alegere.

— Mama a căzut din nou.

Ușurarea pe care o simțise se spulberă dintr-odată la auzul cuvintelor mamei sale.

Tonul solemn al Belindei o făcu să-și ridice privirea de la micuța Olivia, pe care o dezbrăca în acea clipă. Belinda îl dezbrăca pe Jamie.

— S-a lovit?

— S-a lovit la obraz. Și are un ochi vânăt.

Belinda îi dădu voie Oliviei să alerge în dormitorul din spate, unde Martha deja atacase cutia cu jucării a bunicii.

— Cum se simte? întrebă Virginia cu îngrijorare în glas.

Înainte de a răspunde, Belinda îl așeză pe Jamie pe dușumea și-i dădu un inelaș de care erau prinse câteva cănițe, măsurători pentru prăjituri. Virginia observă privirea îngrijorată din ochii mamei sale.

— Cred că e bine. O să-și revină... din nou. Dar mă îngrijorează.

Virginia încuviință. Mai discutaseră despre acest lucru. Nu era prima oară în ultima vreme când bunica își pierduse echilibrul și căzuse.

— Luke spune că încearcă să se miște prea repede. Nu mai e la fel de rapidă ca o femeie tânără. Pornește prea repede din loc.

Nu era prima oară când vorbeau despre asta.

— N-ar trebui să stea singuri, spuse Belinda în timp ce se îndreptă spre sobă ca să pună pe foc ceainicul.

Virginia încuviință din nou și-și trase un scaun. Și despre asta vorbiseră de multe ori în ultima vreme.

— Dacă n-ar fi atât de încăpățânați, continuă Belinda, clătinând din cap. Mama spune că tata se simte mult mai bine în propria lui casă – cu scaunul lui, cu patul lui. Iar tata spune că mamei i-ar lipsi priveliștea din fața casei, păsările, grădina, pajiștile. Fiecare pretinde că rămâne acolo de dragul celuilalt – dar ei știu bine. Niciunul nu vrea să se mute.

— Nu-i învinovățesc, interveni Virginia. E un loc frumos. Atât de..., atât de pașnic. Și au locuit acolo atât de multă vreme...

— Nici eu nu-i învinovățesc, spuse Belinda oftând din nou în timp ce se așeză pe scaun la masa din bucătărie, în fața Virginiei. Însă vine o vreme când sentimentele... Lăsă restul frazei nerostit.

Virginia simți cum se încordează. Nu-i plăceau aceste discuții despre bunicii ei. De ce nu-i lăsa toată lumea în pace? Se descurcau bine la fermă. Desigur, admise ea, îmbătrâneau. Erau mai bătrâni. Bunicul nu mai era același ca înainte de atacul cerebral. Și da, aveau parte de tot felul de mici incidente... care o speriau până și pe ea. Însă de aici până la... Nu, n-ar mai fi la fel – pentru niciunul dintre ei – dacă bunica și bunicul nu le-ar mai ieși în întâmpinare atunci când mergeau în vizită la fermă. Virginia se cutremură. Nici nu voia să se gândească la asta. Era prea dureros. Asta însemna că lumea ei se schimbă. Că s-ar putea schimba și mai mult. Că bunicii ei erau bătrâni, foarte bătrâni. Că într-o zi va trebui să se confrunte cu faptul că îi va pierde. Virginia nu vru să se mai gândească la asta. Nu putea.

— Mindy a venit acasă cu note foarte bune, spuse ea degrabă, înainte ca mama să mai spună ceva despre bunicii ei.

Belinda schiță un zâmbet, dar acesta era forțat, și nu reuși să-i alunge în întregime privirea întunecată.

— Frumos. E isteață.

— Da, așa este. E o elevă bună. Jonathan spune că ar putea face orice cu o minte ca a ei.

Zâmbetul Belindei se lărgi. Se ridică și se duse să pregătească ceaiul.

Virginia simți că se relaxează. Reușise să devieze conversația în altă direcție. Însă chiar și așa, nu reuși să se debaraseze de acel

sentiment ciudat pe care-l avea când se gândea la bunicii ei şi la îngrijorarea mamei sale.

— Ai mai aflat ceva despre Jenny?

Întrebarea mamei îi puse pe inimă altă povară. Era alt subiect pe care ar fi dorit să-l evite, însă prefera să discute mai degrabă despre asta decât despre situaţia bunicilor. Cel puţin acum, atenţia mamei ei va fi îndreptată spre altceva. Virginia răspunse încet:

— N-am mai aflat nimic.

— Ciudat...

— Ei bine... da... şi nu.

Belinda puse ceainicul pe masă şi se duse să aducă ceştile şi farfurioarele.

— Jenny a fost întotdeauna – cum să spun – iresponsabilă. Independentă, încercă Virginia să explice.

— Da, oftă mama ei. Iar asta a costat-o.

Virginia simţi nevoia de a o apăra pe vechea ei prietenă, aşa cum făcuse de atâtea ori în trecut, cu toate că în inima ei ştia că Belinda fusese întotdeauna înţelegătoare şi preocupată de binele lui Jenny.

— A avut o copilărie dificilă. Mama ei a părăsit-o când era micuţă. Tatăl ei şi-a înecat durerea în băutură. Câteodată mă întreb dacă eu aş fi supravieţuit...

— E adevărat, fu de acord mama ei, însă lucrurile astea ar fi trebuit s-o facă mai sensibilă faţă de propriul ei copil. O persoană care a trecut prin asemenea împrejurări, ar trebui să înţeleagă felul în care acestea îşi pun amprenta asupra vieţii cuiva. Jenny ar fi trebuit să ştie că abandonând-o pe Mindy i-ar putea cauza acesteia acelaşi traumatism.

— Totuşi, nu se poate spune că a abandonat-o.

Belinda se aşeză la masă, gustă din ceaiul aburind şi acoperi ceainicul cu o învelitoare.

— Ar fi făcut-o... dacă tu şi Jonathan n-aţi fi intervenit şi n-aţi fi luat-o la voi. Iar acum... au trecut atâţia ani şi nu mai ştii nimic de ea. Nu-mi dau seama cum poate cineva – chiar Jenny – să-şi ignore propriul copil.

— Nu cred că Jenny se gândeşte la Mindy ca la propriul copil. E a noastră. Jenny ştie că avem grijă de ea. Şi cred că e mai bine aşa. Cred

că lui Mindy i-ar fi greu dacă Jenny ar apărea şi ar dispărea mereu din viaţa ei. Am discutat despre asta cu Jonathan. Apreciem faptul că Jenny e suficient de înţeleaptă – poate suficient de lipsită de egoism – pentru a nu se amesteca în viaţa lui Mindy. Dacă ar face-o, ar fi greu pentru noi. E mult mai uşor s-o creştem pe Mindy aşa cum credem noi de cuviinţă.

— Nu crezi că Jenny va vrea s-o ia înapoi?

Cuvintele rămaseră suspendate în aer. Virginia nu-şi îngăduise nici măcar să se gândească la asta. De discutat despre acest lucru, nici gând. În cele din urmă, răspunse răspicat:

— Nu. Niciodată. A spus că n-are intenţia de a-şi asuma rolul de mamă.

— S-a recăsătorit?

Virginia încercă să se liniştească înainte de a răspunde.

— Nu ştiu.

— Era o fată drăguţă.

Virginia se gândi la anii copilăriei lor. Da, Jenny fusese o fată drăguţă. Avea ochi verzi, sclipitori şi un păr bogat, lucios. Toate fetele din clasă îşi doreau să fie prietene cu ea, iar băieţii îi făceau ochi dulci încercând, de obicei zadarnic, să-i câştige favorurile prin tot felul de fapte glorioase. Jenny, cea mai populară fată din şcoală, o alesese pe Virginia ca prietenă de suflet. Virginia nu înţelesese niciodată de ce. Nici acum nu înţelegea. Însă prietenia lor nu fusese lipsită de urcuşuri şi coborâşuri. Se certaseră de nenumărate ori. De obicei, Virginia era aceea care ceda. Iar asta o costase, pentru că o vârâse în multe neplăceri şi conflicte cu părinţii.

Lucrurile se schimbaseră după ce Virginia călcase pe firea ei încăpăţânată şi Îl invitase pe Domnul să preia controlul vieţii ei. În acea clipă, Jenny a devenit o prioritate pentru ea. Virginia încercase să o salveze de la o viaţă de distrugere şi durere, deoarece chiar în tinereţea ei, remarcase că prietena ei se îndrepta într-acolo. Însă eşuase. Se rugase mult, se străduise la fel de mult, însă nu reuşise să o convingă pe Jenny că alegerile şi comportamentul ei o vor distruge. Jenny era hotărâtă să-şi aleagă propriul drum. Un drum presărat cu petreceri şi aşa-zise distracţii. Se căsătorise cu un bărbat

egoist. Divorțase. Urmase accidentul tragic al fostului ei soț și moartea lui. Nimic... nimic în viață nu-i reușise lui Jenny. Însă Virginia nu încetase să se roage. Să spere. Dumnezeu, care o iubea pe Jenny mai mult decât o putea iubi ea vreodată, nu va renunța la ea. Oftă adânc.

Jamie își pierduse lingurițele de măsurat și în încercarea de a le recupera, se rostogoli pe podeaua acoperită cu linoleum. Se rostogoli într-o parte și o privi pe Virginia cu un zâmbet larg, ca și când ar fi realizat exact ceea ce-și propusese. Virginia se aplecă, îl puse în șezut și-i dădu din nou lingurițele, bătându-le unele de altele pentru a-l face să întindă mâna după ele.

— Crește atât de repede, remarcă Belinda dinaintea bufetului unde aranja pe o farfurie veche, înflorată și de porțelan, câteva prăjiturele dintr-un borcan. Zâmbi fiicei și nepoțelului ei.

— Așa-i? Și a fost atât de cuminte. Bine, este cuminte... când nu-i ies dinții. În ultimele câteva săptămâni a fost cam morocănos. În sfârșit ieri i-a ieșit dintele. Trag nădejde că vom dormi mai mult acum. Dar am observat că gingia din partea cealaltă i s-a umflat. Mă gândesc că vom fi nevoiți să trecem iar prin același chin.

Belinda încuviință și puse farfuria cu prăjituri pe masă.

— Când copiii sunt mici, este vorba de un fel de grijă. Se schimbă treaba când ai de-a face cu oameni în vârstă.

Virginia simți un nod în stomac. Nu reușise să-i distragă prea mult atenția.

— N-ar trebui să locuiască singuri. E prea riscant. Nu-i destul să mai meargă câte unul din familie acolo.

— Parcă ai vorbit cu o doamnă din vecini să meargă pe la ei.

— Se duce de două ori pe săptămână ca să spele și să facă curățenie. Nu-i destul. Între timp se poate întâmpla orice.

— Dar familia Clarei...

— Și ei trec pe acolo. Destul de des. Însă mama și tata au nevoie de cineva care să stea cu ei. Dar nimeni nu poate face asta. Nici nu se pune problema. Fiecare dintre noi are propriile responsabilități...

— Și ce sugerezi?

— Trebuie să plece de la fermă. Este singurul lucru ce se poate face.

— Dar știi cât de... Virginia nici măcar nu putu să rostească cuvintele. Se simțea întoarsă pe dos. Nu asta e ceea ce vor ei, își aminti ea pe un ton plângăreț.

— Nici eu n-aș vrea asta, îi reaminti Belinda.

Virginia acceptă ceașca cu ceai din mâna mamei sale. Se întrebă dacă va putea să-l bea.

— Nu poți aștepta, mama? Așteaptă... așteaptă și... să vedem. Își au grijă unul de celălalt. Au...

— Tocmai asta este. Nu pot să îngrijească unul de celălalt. Tata tremură atât de tare, încât atunci când duce lingura cu supă la gură se stropește pe cămașă. Iar mama și-a pierdut echilibrul. E ca și când un orb călăuzește un alt orb, Virginia. Nu putem risca.

— Dă-le... dă-le încă puțin timp... te rog, mama. Au fost bolnavi de gripa aceea care circulă acum. Vor fi... Bunica își va recăpăta curând puterea. Dă-le doar încă puțin timp. Te rog. În ochii Virginiei se adunară lacrimi în timp ce pleda în favoarea bunicilor ei. Dacă... dacă i-am obliga să se mute, ar putea să... să se gândească... că nu mai sunt de folos nimănui. S-ar putea... Însă nu-și putu duce la capăt gândul. Era mult prea dureros.

Belinda o apucă de mână și o strânse ușurel. Câteva clipe niciuna nu spuse nimic. Belinda fu cea care rupse tăcerea.

— Nu vreau să-i forțez, Virginia. Crede-mă... este una dintre cele mai grele decizii cu care m-am confruntat vreodată. Însă nimeni nu vrea să ia o decizie în privința asta. Mă tem ca nu cumva să așteptăm prea mult și apoi să ne pară rău că am tăcut-o.

Virginia înghiți greu. Își scoase batista din buzunar și-și șterse ochii împăienjeniți de lacrimi. Nu se va ajunge la așa ceva. Nu, nu se poate. O să se roage mai insistent.

— Te rog, mama, fu tot ce reuși să spună.

Belinda o strânse din nou de mână, cu obrajii brăzdați de lacrimi.

— Vom vedea, fu tot ce putu să promită.

CAPITOLUL 2

Jonathan se oferi să-i supravegheze pe cei mici în timp ce Virginia urma să facă o scurtă vizită la ferma bunicilor ei, sub pretextul că avea să le aducă dulceață proaspătă de căpșuni. James și Olivia dormeau de amiază, iar Martha fu absolut încântată să-l aibă pe tata doar pentru ea. Virginia fu tentată să protesteze când îl văzu pe Jonathan intrând în bucătărie cu o șa și așezându-se la masă, pregătit să dreagă câteva frâie. Însă își mușcă buzele și aranjă într-un coș câteva borcane cu dulceață.

— N-o să stau prea mult, spuse ea pentru a cincea oară.

— Nu te grăbi. Slate lucrează cu animalele, iar eu mi-am dorit demult să mă ocup de frâiele astea.

Virginia se strâmbă din nou, îi sărută pe Jonathan și pe Martha și ieși afară, îndreptându-se spre mașină.

Drumul până la ferma bunicilor nu era lung, însă Virginia nu se bucură de el așa cum făcea de obicei. Cu alte ocazii savura fiecare clipă de liniște, căldura razelor soarelui de vară, albastrul curat al cerului ce contrasta plăcut cu verdele pajiștilor. Însă gândurile nu-i stăteau la priveliștea aceea pitorească. Se gândea la cuvintele mamei sale. Nu, nu era posibil să-i smulgă pe bunicii ei de la ferma pe care o îndrăgeau atât de mult. Trebuia să existe altă soluție. Se puteau descurca singuri încă, nu-i așa? Virginia clipi des pentru a-și alunga lacrimile din ochi în timp ce strângea în mâini volanul mașinii. Nu se va liniști până când va vedea cu ochii ei cum stăteau lucrurile cu bunicii.

Ea păşea pe aleea bătătorită ce ducea spre curtea îngrădită şi spre casa bunicilor, când uşa se deschise. În cadrul ei apăru bunica, părul ei argintiu reflectând strălucirea soarelui de amiază. Faţa îi era luminată de un zâmbet, iar cu o mână ţinea uşa larg deschisă, ca şi când abia aştepta ca Virginia să ajungă la ea.

O să intre muşte în casă, gândi Virginia şi-şi grăbi pasul. Bunica ei nu putuse niciodată suferi muştele în bucătărie. Creaturi murdare şi o adevărată pacoste, aşa le numea. Virginia aproape că o rupse la fugă pe alee.

— Nu-i asta o binecuvântare neaşteptată? o salută Marty. Chiar în dimineaţa asta îi spuneam bunicului tău că nu te-am mai văzut cam de multicel.

Virginia zâmbi, încercând să-şi ascundă îngrijorarea la vederea vânătăii de sub ochiul bunicii.

— Aşa e, spuse ea. A trecut ceva vreme. Am fost ocupată cu micuţii...

— Eşti singură? Cum ai reuşit?

Virginia sărută obrazul zbârcit al bunicii ei şi primi în schimb sărutul femeii în vârstă.

— Jonathan şi-a luat de lucru în casă, în timp ce micuţii dorm.

— Îmi pare rău că nu i-ai adus. Cresc atât de repede. Duminica trecută i-am spus bunicului tău: „Uită-te la micuţa Martha. Creşte ca o prăjină. Iar Olivie îi merge pe urme".

Virginia zâmbi din nou. Bunica era singura care îi spunea micuţei „Olivie".

— Adu-o înăuntru. Adu-o înăuntru, se auzi o voce din casă. N-o ţine acolo doar pentru tine.

Glasul bunicului ei avea o notă de tachinare. Marty începu să râdă şi o împinse uşurel pe Virginia din verandă în bucătărie. Virginia observă cel puţin două muşte strecurându-se în casă împreună cu ele.

Clark le zâmbi. Era aşezat pe scaunul său preferat din colţul camerei. Nu se ridică pentru a-i ieşi în întâmpinare, aşa cum făcuse dintotdeauna, iar Virginia simţi un nod în stomac. Oare bunicul se simţea bine?

— Scuză-mă că nu mă ridic, spuse el. Şi ochii albaştri, un albastru şters de acum, îi sclipiră.

Virginia puse dulceţurile pe bufet şi se îndreptă spre locul în care era aşezat. Îl sărută pe frunte şi-şi puse mâna pe umerii căzuţi ai bărbatului.

— Să înţeleg că ţi-ai pierdut agerimea? întrebă ea, folosind una dintre expresiile lui obişnuite.

— Sunt bine. Chiar bine. Puţin cam leneş, atâta tot. De atâta stat, trupul ţi se leneveşte. Ar trebui să fiu afară, la plivit porumbul. Poate aşa m-aş mai „dezmorţi" niţeluş.

Virginia îl bătu uşurel pe umăr.

— Amândoi ne-am cam lenevit, interveni bunica ei. Niciunul nu mai suntem în stare să plivim porumb. Râse încetişor ca şi când ar fi spus o glumă bună. Da' stai jos, se grăbi ea să adauge. Mă duc să pun apă pentru ceai.

Se răsuci pe călcâie şi Virginia o văzu legănându-se. Marty se prinse de spătarul unui scaun, ca să-şi recapete echilibrul. *Da,* gândi Virginia simţind din nou acel nod în stomac. *Din cauza asta cade. Unchiul Luke are dreptate. Porneşte din loc de parcă încă ar mai fi în toată puterea.*

— Nu e nicio grabă, bunica, se trezi spunând în timp ce se îndreptă spre ea. Jonathan a spus că pot să-mi iau timp să servesc ceaiul cu voi. Doar... doar... Ar fi vrut să spună: „Doar ia-o mai încetişor. Nu te grăbi. Nu alerga, porneşte încet". Însă bunicul ei interveni:

— Bunica ta – nu ştie ce-nseamnă s-o lase mai încetişor. Tot timpul îi amintesc asta, da' oriunde vrea să se ducă, porneşte aproape în fugă. E prea obişnuită să facă totul în grabă, ca să termine treaba – da' acum nu mai e nimic de făcut şi ea nu se poate dezvăţa.

— Uite cine vorbeşte, spuse Marty zâmbind. Tu, care toată viaţa ai alergat în jurul fermei cu un picior bun şi unul de lemn. Dacă am învăţat să alerg, atunci să ştii că de la tine am învăţat.

Virginia îl auzi pe bunicul ei chicotind. Se uită la el şi-l văzu zâmbind larg.

— Nu mai avem nimic altceva de făcut decât să ne tachinăm unul pe celălalt. Ne-am plictisi altfel. Bunica ta – ea e cea care întreţine atmosfera.

Marty schimbă subiectul.

— Tati, ai văzut asta? Gem proaspăt de căpşuni. Hm... mi-e dor să mai pun pe iarnă. Ce-ar fi să deschidem un borcan? Să fac şi nişte chifle.

Anticipând protestul Virginiei, adăugă grăbită:

— N-o să-mi ia decât câteva minute. Aproape în fiecare zi fac chifle.

— Şi să ştii că nimeni nu face chifle mai bune ca bunica ta, spuse Clark.

Virginiei îi plăcuseră întotdeauna chiflele făcute de bunica ei. Încercase să facă şi ea după reţeta bunicii, însă nu-i ieşiseră la fel.

— Ţi-am povestit vreodată despre primele chifle pe care le-a făcut? continuă bunicul râzând. Nu prea semănau cu cele de acum, te asigur.

— Primele mele chifle, strigă Marty din cămară. Nici măcar nu le-ai gustat. Le-am aruncat. Nici măcar câinele n-a vrut să le mănânce.

Izbucniră amândoi în râs şi Virginia li se alătură.

— Ah, amintirile, spuse Marty devenind mai serioasă în timp ce se apropie de masă cu braţele încărcate. Atât de multe amintiri...

— Amintiri bune, adăugă Clark. Virginia îl privi cum îşi scoate ochelarii şi îi şterge cu batista cadrilată pe care o scosese din buzunar. În colţurile ochilor îi sclipeau lacrimi. Luptă să-şi oprească propriile lacrimi.

— Nu pot decât să sper că atunci când viaţa va intra pe un făgaş mai liniştit, tu şi vrednicul tău bărbat veţi avea la fel de multe amintiri frumoase ca ale noastre, continuă Clark cu vocea încărcată de emoţie. Bucuraţi-vă de zilele cât sunteţi tineri şi în putere. Râse din nou. Şi adunaţi-le în mănunchiuri de amintiri, ca să vă puteţi bucura de ele mai târziu.

Marty, care măsura făina şi o punea în castronul ei albastru, preferat, clătină din cap în semn de încuviinţare.

—•Amintirile sunt lucruri bune, spuse ea. Eu scot câte una din „cutiuţă" în fiecare zi. Le înşir ca... ca pe un şirag de perle... aproape. Le înşir şi mă gândesc la ele. Sunt lucruri bune... amintirile. Când Dumnezeu te binecuvântează cu o viaţă bună, atunci ai amintiri frumoase.

Virginia încuviință. Va încerca să-şi amintească aceste cuvinte. În ciuda zilelor pline de activitate ce o lăsau epuizată la căderea serii, va încerca să-şi amintească.

— Acum, până termin eu de făcut chiflele, stai jos şi povesteşte-ne despre tot, o invită Marty.

Virginia nu-şi dădu seama decât atunci că încă nu se aşezase pe scaun. Rămăsese în picioare, lângă bunica sa, gata s-o prindă în cazul în care s-ar fi mişcat prea repede şi ar fi avut nevoie de ajutor. Simți cum se îmbujorează şi se îndreptă grăbită spre un scaun de lângă masă.

— Păi, nu s-au schimbat prea multe, începu ea. Jonathan şi Slate se ocupă toată ziua de cai şi de treburile din jurul casei.

— Da' ştiu că aveți cai tare frumoşi, interveni bunicul ei.

— Martha şi Olivia sunt cam agitate din cauza ploii. Au fost nevoite să stea în casă.

— A plouat, nu glumă, spuse Marty, dând o formă chiflelor înainte de a le aşeza în tavă. Îşi şterse pe şorț mâinile pline de făină. Băieții lui Clare spuneau că era nevoie de ploaie.

— Aşa gândesc şi eu, spuse Virginia, cu toate că la un moment dat am crezut că n-o să se mai oprească.

— Întotdeauna se opreşte. Se opreşte, spuse bunicul ei. Dumnezeu nu uită să închidă robinetul.

Virginia zâmbi.

— Cred că şi tu ai fost la fel de nerăbdătoare ca şi cei mici să scapi de ploaie, spuse bunica ei pe un ton înțelegător.

Virginia zâmbi.

— Să ştii că am fost, zise ea.

— Adesea mă gândesc că viața e ciudată. Sunt zile când îmi doresc cu înfocare să-i mai am pe micuții mei aici şi să mă bucur de ei. Dar când erau toți acasă eu eram prea ocupată să-mi termin treaba. Sigur, dacă ar fi să-i mai am din nou acasă, aş fi la fel de ocupată şi n-aş avea timp să mă bucur de ei.

Clark râse zgomotos din colțul unde se afla.

— Bunica ta vorbeşte codificat. Câteodată trebuie să mă gândesc bine înainte de a înțelege ce vrea să spună.

— Eu înțeleg – perfect, răspunse Virginia cu înflăcărare.

— Atunci bănuiesc că e o problemă a femeilor, râse Clark. Desigur, asta nu are nicio noimă pentru mine.

Ceainicul începu să clocotească. Marty, care pusese deja chiflele în cuptor și se așezase pe un scaun lângă Virginia, se ridică repede – prea repede – și porni spre sobă ca să pregătească ceaiul. Virginia își ținu respirația când o văzu dezechilibrându-se și mai apoi încercând să se țină dreaptă pe picioare.

— Mai încet, bătrânico.

Virginia percepu dragostea și îngrijorarea din glasul bunicului ei, însă Marty nici măcar nu-și încetini mișcările. Fără să se uite spre el, răspunse cu glasul vesel:

— Ia mai taci, bătrâne. Nu mă supraveghea tu pe mine din fotoliul tău.

Da' trebuie să-l asculți, bunica. Trebuie, ar fi vrut să spună Virginia.

Ai putea să cazi din nou. Și următoarea căzătură ar putea fi mai rea decât celelalte. Nu-ți dai seama? Nu înțelegi că ești pe punctul de a-ți pierde căminul? Bucătăria asta confortabilă, veselă, în care clocotește încetișor ceainicul și miroase a chifle coapte? Scaunul din colț al bunicului, de pe care se poate ajunge degrabă la masa din bucătărie. Camera de zi și dormitorul de lângă ea, așezate în așa fel încât să nu fie nevoie să mai urcați scările. Toate lucrurile atât de cunoscute ce-ți aduc în minte amintirile despre care vorbeai. Te rog – te rog, mișcă-te mai încet. Însă nu putu spune aceste cuvinte cu voce tare.

Își îndreptă atenția spre bunicul ei și reuși să discute cu el despre lucrurile de fiecare zi, ciulind urechea la zgomotele făcute de pașii bunicii și urmărind cu coada ochiului mișcările ei nesigure. În cele din urmă, Marty scoase chiflele rumenite din cuptor și le așeză în spatele sobei. Se duse să ia platoul pe care-l pregătise pentru ele.

— Virginia, du-te și ia laptele din cămară. Bunicului tău îi place ceaiul servit cu puțin lapte.

Virginia se ridică și porni să facă ce i se ceruse.

— Scoate și untul, strigă bunica după ea. E în castronul acela galben, cu capac.

Când Virginia se întoarse cu laptele şi untul, Marty tocmai punea chiflele şi ceainicul pe masă. Un zgomot venit din partea stângă îi atrase atenţia. Bunicul ei încerca să se ridice din scaun. Virginia îl urmări şi observă că braţele sale, odinioară atât de puternice, acum abia puteau face faţă efortului. Chipul îi era contorsionat. Abia după trei încercări reuşi să se ridice.

De câtă vreme se întâmplă asta? se întrebă Virginia. Braţele lui fuseseră întotdeauna atât de vânjoase. Atât de puternice. El învăţase să muncească cu puterea mâinilor lui ceea ce mulţi bărbaţi nu reuşeau să facă cu puterea picioarelor lor zdravene.

Clark se aşeză cu grijă pe scaunul din bucătărie, iar privirea sobră dispăru de pe faţa lui în timp ce îi zâmbi ei din nou.

— Lui Mindy îi mai place şcoala?

Întrebarea o luă prin surprindere pe Virginia, însă îşi adună gândurile şi reuşi să răspundă calm:

— Îi place mult. Mindy este o elevă bună. Zilele trecute a adus acasă un raport foarte bun din partea învăţătoarei.

— Gem de căpşuni – proaspăt, spuse bunica ei în timp ce se îndrepta spre masă cu borcanul în mână. Bunicule, acum să faci bine să savurezi fiecare înghiţitură. Poftim – poţi să mi-l deschizi? Şi întinse borcanul lui Clark.

Doar atunci observă Virginia cât de tare tremurau mâinile lui. Clark luă borcanul şi încercă să scoată capacul, însă era clar de văzut că vlaga i se dusese din încheieturile ce altădată erau puternice.

— Mai bine l-ai pune în puţină apă fierbinte câteva clipe, spuse el după câteva încercări.

— Daţi-mi voie, se oferi Virginia repede. Luă din mâna lui borcanul şi se duse spre sobă ca pentru a turna apă fierbinte din ibric. Cu spatele spre masă deschise cu abilitate borcanul, însă întârzie puţin, lăsând impresia că fusese nevoie de apă fierbinte.

Nu întârzie la sobă doar din cauza borcanului, ci şi din cauza emoţiilor care o copleşeau. Oricât de mult ar fi încercat să li se opună, cuvintele mamei sale erau adevărate. Bunicii ei îmbătrâneau. Îmbătrâneau. Nu putea suporta gândul. Întotdeauna fuseseră acolo. Îi ştiuse dintotdeauna în această bucătărie însorită. Şezând la masa uzată de

atâtea farfurii cu mâncare așternute în fața copiilor flămânzi și a nenumăraților oaspeți. Întotdeauna dăduseră celorlalți sfaturi pline de înțelepciune. Întotdeauna plecase de la ei cu o perspectivă nouă asupra vieții. Asupra felului de a trăi. Asupra credinței. Ce s-ar face fără ei? Cum va putea continua viața fără ei aici? Nu va fi la fel. Niciodată.

ZOE

— Ce fac bunicii tăi?

Jonathan pusese întrebarea pe un ton absolut firesc când Virginia intrase în bucătărie. Nu știa cum să răspundă – sau dacă era în stare să dea vreun răspuns. Se luptase cu această întrebare tot drumul spre casă. Cum se descurcau? Cum se descurcau în realitate? Existau motive de îngrijorare? Se dusese să-i viziteze ca să se convingă de faptul că mama ei nu avusese dreptate. Că erau bine. Că urmau să se descurce singuri încă mulți ani de acum înainte. Pregătirea medicală a mamei sale o făcea prea protectoare față de ei. Însă fusese nevoită să se întrebe dacă nu cumva mama ei avusese dreptate. Erau oare în pericol dacă mai rămâneau acolo, singuri?

La fel ca și mama ei, Virginia nu dorea să-i știe atât de vulnerabili, însă întreaga ei ființă se răzvrătea împotriva ideei că bunicii ei erau atât de bătrâni și slabi încât nu mai puteau să-și poarte de grijă. Era prea greu de acceptat. A admite asta însemna a da piept cu adevărul că va veni ziua în care va trebui să renunțe la ei. Virginia nici măcar nu se putea gândi la ce ar însemna lumea fără unul dintre bunicii ei. Era prea dureros. Prea înfricoșător. Bunicii fuseseră stânca, refugiul ei. Avea nevoie de ei.

Se gândi mult înainte de a răspunde întrebării lui Jonathan.

— S-au bucurat de gemul proaspăt, spuse ea evaziv.

— Bine.

— Copiii încă dorm?

— Nu s-a auzit nici musca. Jonathan arătă cu mâna spre micuța Martha, care insista să țină cu mâna cureaua frâului la care lucra el, sub pretextul că-i dă o mână de ajutor. Cu excepția ăsteia mici. N-a dormit niciun minuțel. Și bate întruna din gură. Zâmbi larg.

— Îl ajut pe tata, spuse Martha serioasă. Țin *frâiele* ca să nu atârne pe jos.

— *Frâiele*, o corectă Jonathan cu blândețe.

— Frâiele, repetă Martha concentrându-se asupra pronunției. Martha avea probleme cu pronunția literei „r".

— E frumos din partea ta că l-ai ajutat pe tata. Virginia puse pe bufetul din apropiere coșul în care transportase borcanele cu gem. Tresări când se uită la masa ei de bucătărie, pe care erau împrăștiate frâie și curele – și uleiul pe care Jonathan îl folosea pentru a unge pielea. Se bucură că avea destul săpun cu leșie și apă fierbinte.

— Tata spune că sunt un ajutor bun, spuse Martha, dornică să-i fie recunoscute calitățile.

— Sunt sigură că așa este, zâmbi Virginia în timp ce o privi pe micuța ce ținea cu mândrie un capăt de curea. Jonathan întinse mâna și-i ciufuli părul. Virginia tresări din nou, sperând că mâna nu-i fusese plină de ulei. *Păstrează în inimă clipe ca acestea*, șopti inima ei. *Dacă nu înveți să faci asta, niciodată nu vei ajunge să te bucuri de amintiri.* Era lecția pe care o primise astăzi de la bunicii ei. De la bunicii ei care îmbătrâneau.

Simți cum i se umezesc ochii, așa că clipi des, hotărâtă să nu dea curs lacrimilor. Bunicii ei îmbătrâneau. Era adevărat. Dar știau multe despre viață. Încă mai puteau învăța pe alții, erau întruparea adevăratelor valori și vor continua să fie atâta vreme cât vor avea suflare. Virginia se surprindea luptând împotriva inevitabilului. Într-o zi... într-o zi trebuia să accepte că-i va pierde. Dar nu încă. Încă nu. Aveau nevoie de ei... atât de mult. Cu toții aveau nevoie de ei.

— Mindy a pus ochii pe iapa aceea roaibă.

— Mindy pune ochii pe fiecare cal de pe pășune, răspunse Virginia, scoțându-și șorțul și aruncându-l pe scaunul de lângă pat. Era obosită. Avusese o zi lungă și plină de tot felul de activități. Abia aștepta să se așeze în pat și să-și pună capul pe pernă.

— Nu, spuse Jonathan. De data asta e altceva. Chiar îi place calul ăsta.

— Da? replică Virginia, întrebându-se încotro ducea această conversaţie.

— Am vorbit cu Slate. El este cel care a lucrat cel mai mult cu tânăra iapă. Spune că va fi un cal pe cinste.

— Toţi sunt cai pe cinste, răspunse Virginia, dându-şi jos încălţările.

Jonathan stătea cu spatele la ea în timp ce-şi scotea cămaşa murdară şi o aruncă într-un colţ.

— Slate spune că iapa asta e foarte blândă. Încearcă să se facă plăcută.

Virginia se îndreptă de spate după ce-şi scoase ciorapii şi se uită la soţul ei.

— Vrei să spui că te gândeşti să i-l dăruieşti?

Jonathan se întoarse spre ea.

— M-am gândit la asta.

— E cam mică pentru a avea propriul cal.

— Ei, Virginia... Ştii că Mindy a trăit alături de cai încă de când... Se opri. Virginia se întrebă dacă nu cumva Jonathan, aflat acum într-una din rarele ocazii când îşi aducea aminte de asta, se gândea acum că Mindy nu fusese dintotdeauna a lor. Că ajunsese la ei în împrejurări dureroase la acea vreme. Copilul lui Jenny. Jenny. Unde era Jenny? Şi cum era? Nu mai auziseră nimic de ea de foarte multă vreme.

— Poate mânui foarte bine un cal, continuă Jonathan.

— A călărit doar pe cai foarte bine dresaţi, îi aminti Virginia.

Jonathan se răsuci cu tot corpul spre ea, cercetându-i atent privirea.

— Şi acesta va fi foarte bine dresat înainte de a-i fi încredinţat. De asta poţi fi sigură. N-aş pune niciodată un copil pe spinarea unui cal iute.

Virginia ştia că era adevărat. Jonathan îşi iubea caii, însă îşi iubea mai mult copiii. Niciodată nu le-ar fi pus viaţa în pericol.

— Ştiu, încuviinţă ea. Îmi pare rău dacă ţi-am părut puţin... neliniştită.

El zâmbi.

— Ştiam că a vorbit mămica din tine.

Îşi terminară în linişte pregătirile de culcare, apoi îngenunchează ca să se roage împreună. După ce se strecurară în aşternutul răcoros, Jonathan deschise din nou discuţia.

— Se apropie aniversarea zilei de naştere a lui Mindy. Mă gândeam că micuţa iapă ar fi un cadou potrivit.

Aşa deci, aici a vrut să ajungă, gândi Virginia, însă nu spuse nimic.

— Slate spune că o poate dresa până atunci. Treaba merge bine. Va fi amuzant să vedem privirea fiicei noastre.

Da, ar fi amuzant să vedem privirea lui Mindy, gândi Virginia. Fata va fi atât de încântată. Iubea caii. Dar la nouă ani? Era pregătită pentru asta? Nu era vorba de animale de fermă, cai bătrâni de corvoadă. Vorbeau despre un cal iute, ager.

Când Virginia nu spuse nimic, Jonathan întrebă:

— E în regulă? Ce spui despre asta?

Virginia strânse din ochi în întunericul încăperii. Nu era sigură. Dacă Mindy va avea propriul ei cal, va fi şi mai tentată să călărească. Oriunde. Cu orice ocazie. Vor pierde din controlul pe care-l aveau asupra vieţii ei. Erau gata pentru asta? Era micuţa suficient de responsabilă pentru a i se încredinţa o asemenea libertate?

Cu toate că se împotrivea acestei idei în inima ei, Virginia ştiu că trebuie să-i dea drumul. Nu-şi va putea ţine totdeauna copiii agăţaţi de şorţ. Încetul cu încetul, trebuia să înveţe să le dea drumul. O cuprinse un val de teamă, urmat de resemnare, însă spuse cu voce calmă:

— Dacă eşti sigur...

Jonathan păru mulţumit de răspunsul ei când răspunse:

— Bine. Se întoarse s-o sărute de noapte bună, apoi se lăsă pe pernă, oftând mulţumit.

— Ştii, spuse el pe un ton satisfăcut, chiar cresc copiii noştri. Înainte să ne dăm noi bine seama, ei şi-au şi luat zborul.

Pentru starea în care se afla Virginia, nu era cel mai potrivit comentariu. Bunicii ei. Iar acum, copiii ei...

CAPITOLUL 3

Virginia hotărî să-i organizeze lui Mindy o aniversare pe cinste, aşa că invită toţi bunicii şi pe toţi cei din familie care puteau participa la sărbătoare. Alese o după-amiază de sâmbătă pentru aniversare, însă pentru Mindy nu prea conta ziua. Oricum, nu ştiau cu exactitate data naşterii ei.

Mi-aş dori ca Jenny să dea un semn de viaţă, se surprinse Virginia gândind în timp ce unse curcanul şi-l vârî înapoi, în cuptor. *Nu e normal ca fetiţa să crească fără a şti în ce zi s-a născut.*

Însă Jenny nu mai păstrase legătura cu ei. Nu mai ştiau nimic de ea de câţiva ani. Inima Virginiei era cuprinsă, alternativ, ba de îngrijorare, ba de mânie, ba de teamă. *Poate că s-a măritat din nou*, gândi ea. N-ar fi fost de mirare. În ciuda faptului că îşi pierduse acea strălucire pe care o avusese în tinereţe, Jenny era încă o femeie atractivă în felul ei. Poate că acum, fără acel soţ aventurier lângă ea, Jenny a reuşit să-şi recapete o parte din vechea vitalitate.

Însă Virginia nu putea frământa prea mult în minte asemenea gânduri. Avea prea multe de făcut înainte de sosirea musafirilor.

— Mindy dragă, aşezi tu tacâmurile, te rog? îi spuse fetei ce intră alergând în bucătărie, după care adăugă degrabă:

— Ştiu că e sărbătoarea ta şi nu-mi place să te pun la treabă, dar mă tem că...

— Nu mă supăr, spuse Mindy entuziasmată. Oricum, mintea nu-i stătea la nimic altceva decât la asta.

Virginia se bucură de încă un ajutor. Odată mesele aranjate, Mindy întrebă ce altceva ar mai putea face. Curând, cele două lucrau cot la cot. *Creşte*, gândi Virginia în timp ce o privea pe fiica ei cea mai mare. *Nici măcar nu mi-am dat seama până acum cât de mult depind de ajutorul ei.*

Când huruitul motorului primei maşini se auzi dinspre capătul aleii, copiii începură să chiuie de bucurie. Mindy şi Martha alergară la uşă, iar Olivia, care întotdeauna le urmărea îndeaproape pentru a vedea cum ar trebui să răspundă fiecărui eveniment ce se petrecea în jurul ei, le urmă cât de iute îi îngăduiau picioarele-i micuţe.

— E bunicul Woods, strigă Mindy peste umăr.

— Buicu' Woods, repetă Olivia, răsucindu-se spre Virginia şi fluturând entuziasmată din mână.

— Invitaţi-l înăuntru, le sfătui Virginia în timp ce zdrobea cartofii în cea mai mare cratiţă pe care o avea.

Înainte ca cei mici să-l invite în casă pe tatăl lui Jenny, o altă maşină se opri pe alee, aducându-i pe părinţii şi pe bunicii Virginiei, aşezaţi pe bancheta din spate.

— Priviţi! o auzi Virginia pe Martha strigând. Ceilalţi bunici!

Părea ca o petrecere în aer liber. Virginia împinse în spatele sobei cratiţa cu cartofi, îşi şterse mâinile pe şorţ şi ieşi să-i salute pe membrii familiei. Mindy era copleşită de îmbrăţişări şi urări de bine, iar Martha îşi primi şi ea „porţia". Olivia, care nu putea sta locului pentru a fi îmbrăţişată, sălta ca o minge şi se învârtea pe loc, exprimându-şi, în felul acesta, entuziasmul. Şi în mijlocul acestei învălmăşeli, Murphy deţinea rolul de conducător, aparent la fel de încântat ca şi micuţele-i stăpâne, de onoarea ce li se făcuse prin sosirea atâtor oaspeţi. Sărea încoace şi încolo în jurul lor lipindu-şi limba umedă de orice mână ce se expunea generosului său bun-venit, dând din coadă şi mişcându-şi urechile în ritmul schelălăiturilor de bucurie.

Virginia îl alungă de lângă musafiri, ca să-i poată îmbrăţişa şi ea.

— Intraţi. Intraţi. Abia reuşi să se facă auzită. Grupul de oaspeţi binedispuşi se îndreptă spre poarta deschisă larg, iar Murphy, cu coada încă fluturând, fu nevoit să dea înapoi, teribil de dezamăgit, după cum părea a-i spune privirea, de faptul că petrecerea avea să aibă loc în casă.

Înainte de a-şi urma musafirii, Virginia se îndreptă spre grajd. Era pe punctul de a o ruga pe Mindy să meargă şi să-i cheme pe Jonathan şi pe Slate, când îi zări pe cei doi îndreptându-se spre casă. Se opri pentru a-i aştepta. Când se apropiară, le spuse:

— Chiar vroiam s-o trimit pe Mindy să vă spună că au sosit musafirii.

Jonathan râse.

— Îmi închipui că au auzit şi cei din satul vecin, răspunse el. N-am mai auzit până acum o zarvă atât de mare.

Slate zâmbi larg.

— Clara şi ai ei n-au sosit încă, continuă Virginia. Remarca ei nu era necesară, căci Jonathan îşi dădea foarte bine seama cine venise şi cine nu, după zgomotul făcut de motorul maşinilor.

— Nici Francine. Nu sunt sigură dacă va ajunge. N-a spus clar. Zicea că Dalton s-ar putea să aibă alte planuri pentru ziua de astăzi.

Jonathan încuviinţă printr-o mişcare a capului. Când era vorba de sora ei, Francine, şi de iubitul acesteia, Dalton Chambers, Virginia îşi pierdea adesea răbdarea. Ştia însă că acum nu era momentul să mai aducă în discuţie relaţia dintre cei doi.

Abia intrară în casă, când auziră o altă maşină ce opri pe alee. Virginia aruncă o privire pe fereastra din bucătărie, aşteptându-se s-o vadă pe sora ei Clara şi micuţa ei familie. În schimb, noii sosiţi erau Francine şi Dalton.

Deci, au venit, îşi spuse ea. *Probabil că Dalton n-a mai ştiut ce alte activităţi să născocească.*

Însă se mustrului îndată. Nu era drept din partea ei – nici frumos. Şi nici nu adăuga un plus de veselie la atmosfera petrecerii lui Mindy. Ieşi pentru a-şi întâmpina sora mai mică şi pe prietenul acesteia.

Mâncarea era gata, iar copiii începuseră să dea semne de nerăbdare. În cele din urmă, sosiră şi Troy împreună cu Clara.

— Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, fură primele cuvinte ale Clarei. Am avut – am avut un mic accident.

Ar fi putut să nu dea detalii, însă toţi cei prezenţi erau din familie, aşa că fu nevoită să spună tot ce li se întâmplase. Copiii se jucaseră cu mingea şi spărseseră un geam. Anthony, fiind cel mai mare, se

apucase să strângă cadourile şi se tăiase la deget. Încercase să se descurce singur şi îşi înfăşurase degetul sângerând într-o cârpă din coşul de rufe al mamei. Clara l-a găsit ascunzându-se în camera lui. Urmărise picăturile de sânge de pe duşumeaua acoperită cu linoleum. Fusese nevoie de patru copci pentru a închide rana, iar unchiul Luke, pe lângă tratamentul aplicat nepotului, îi ţinuse şi o mică predică.

— Curajul e un lucru bun, îi spusese băiatului. E la fel de bine să-ţi asumi responsabilitatea pentru greşelile pe care le faci. Dar uneori nu e chiar înţelept să încerci să rezolvi singur lucrurile. Trebuie să le spui părinţilor tăi. Sau învăţătoarei. Sau pastorului. Cuiva... cuiva mai mare. Cuiva care ştie ce trebuie făcut într-o anumită situaţie.

Clara termină de povestit incidentul aşa cum se întâmplase, ţinându-şi uşor mâna în jurul umerilor fiului ei.

După părerea Virginiei, Anthony era încă palid. Observă că băiatul îşi ţinea mâna înfundată adânc în buzunarul pantalonilor. Părea stânjenit de toate cele întâmplate.

Curând se aşezară în jurul mesei îmbelşugate bucurându-se de ospăţul pregătit cu atâta trudă de Virginia. Copiii se purtară admirabil. Până şi micuţul James reuşi să-şi vâre linguriţa în cartofi fără să facă prea multă mizerie pe duşumea. În cele din urmă, mâinile îl ajutară mai mult decât lingura, iar Virginia se gândi că trebuia să-i aplice o săpuneală zdravănă după ce vor strânge masa. Din fericire, băieţelul era binedispus. Îi ieşise un dinte, iar acum se bucura de toată gălăgia şi agitaţia din jurul lui.

În timp ce ultima felie din tortul aniversar era servită cu îngheţată de casă, Jonathan reuşi să capteze atenţia Virginiei.

— Vrei să strângi vasele înainte ca Mindy să-şi primească darurile?

Virginia ştia că era nerăbdător să-şi dezvăluie surpriza. Clătină din cap.

— Cred că nu-i nevoie să-i mai punem răbdarea la încercare, răspunse cu un zâmbet. Se întrebă cine ar fi suferit cel mai mult de pe urma aşteptării, Mindy sau Jonathan. Acesta păru uşurat.

Jonathan se ridică de pe scaun şi făcu un semn cu mâna când văzu că musafirii dau să se ridice de la masă.

— Cred că e timpul ca sărbătorita să-şi deschidă cadourile.

Mindy începu să se foiască pe scaun, nerăbdătoare.

— Să facem loc pe masă în fața ei, continuă Jonathan. Virginia îl avea în poală pe James, care adormise, așa că Francine se grăbi să dea farfuriile la o parte.

Pachetele fură așezate pe masă, în fața lui Mindy. Cu obrajii îmbujorați, fata se uită spre Virginia, ca pentru a-i cere permisiunea să înceapă. Martha veni aproape de Mindy, la fel de nerăbdătoare ca și sora ei să descopere ce era în pachete. Olivia se lipi și ea de Mindy, de cealaltă parte, abia reușind să vadă ce era pe masă. Virginia bănui că se ridicase pe vârfurile picioarelor.

Primul cadou era din partea bunicului Clark și a bunicii Marty. Un pulover tricotat, nou-nouț. Privirea Virginiei se îndreptă spre chipul mamei sale. *Vezi*, părea să spună, *încă mai poate să facă singură unele lucruri*. Mindy exclamă la vederea cadoului și spuse că era culoarea ei preferată.

Urmă darul lui Francine. Pachețelul era foarte mic, iar degetele lui Mindy tremurau vizibil de emoție în timp ce-l deschise. Era un medalion. Elegant și probabil scump. Virginiei i se tăie respirația. Francine fusese singura din familie care nu reușise să uite niciodată că Mindy era copilul lui Jenny. Virginia se întreba adesea dacă sora ei o acceptase vreodată cu adevărat pe Mindy ca nepoată. Însă medalionul era frumos. Virginia clipi, încercând să oprească lacrimile ce-i apăruseră în ochi.

Mindy își exprimă călduros mulțumirea, însoțindu-și spusele cu o îmbrățișare și mai plină de căldură, iar ochii lui Francine se umeziră.

Mindy deschise mai apoi darul primit de la bunicul Woods. Era un set de materiale de scris.

— Dacă vrei să-ți ajuți bunicul la ziar, va trebui să începi să-ți mâzgălești degetele cu cerneală, o tachină el. Mindy străluci de bucurie, apoi își îndreptă atenția spre un alt pachet.

Cu colțul ochiului, Virginia îl observă pe Jonathan foindu-se pe scaun. Era nerăbdător ca fata să primească surpriza lui. Însă Mindy nu se grăbea, savurând fiecare clipă de plăcere pricinuită de deschiderea cadourilor primite.

Martha nu era atât de răbdătoare şi din când în când întindea mâna ca să dea la o parte câte o hârtie de împachetat, pentru a vedea mai degrabă ce se ascundea sub ea. Mindy părea că-i înţelege nerăbdarea.

— Grăbeşte-te, o îndemnă Martha la un moment dat, iar Olivia repetă după ea:

— Găbeste-te.

În cele din urmă, fu despachetat şi ultimul cadou. Toate „comorile" stăteau întinse pe masă în faţa lui Mindy. Lângă ea, pe duşumeaua bucătăriei, zăceau toate hârtiile de împachetat. Un zâmbet larg lumina chipul fetei.

— Asta e cea mai frumoasă aniversare pe care am avut-o vreodată, exclamă ea.

— Aşteaptă puţin, spuse Jonathan ridicându-se, cu o încruntare prefăcută pe chip. Ceva lipseşte.

Mindy îşi ridică privirea surprinsă, apoi se uită la darurile de pe masă. *Ce să lipsească?* păreau a întreba ochii ei.

— Nu văd niciun dar de la mama şi tata. Sau de la Slate. Slate – nu i-ai luat fetei nimic de ziua ei de naştere?

Slate se scărpină în cap.

— Păi – cum de am uitat de asta? spuse el părând încurcat.

Însă Mindy luă în serios mica şaradă.

— Nu-i nimic, tata, se grăbi ea să-l împace. Nu am nevoie de nimic altceva. Descrise cu braţele un cerc mare. Am primit o mulţime de lucruri frumoase.

Însă Jonathan se uită din nou la Slate.

— Crezi că putem găsi ceva pentru ea?

Slate se ridică.

— Mă duc să văd, spuse el şi întinse mâna după pălărie. Cred că am văzut în grajd ceva pe care scria numele ei.

Jonathan zâmbi larg.

— Du-te şi vezi, spuse el şi arătă înspre uşă.

Toţi cei din cameră păreau a se amuza de micul joc – toţi, cu excepţia lui Mindy. Fata era extrem de uimită.

Jonathan se întoarse spre ea.

— Cred că mama îți va da voie să-ți schimbi rochița asta frumoasă cu haine de joacă, îi spuse el. Ce zici?

Mindy privi din nou spre Virginia. Aceasta încuviință. Cu privirea încă nedumerită, Mindy se duse să-şi schimbe hainele.

— Se pare că vom avea parte de o surpriză, şopti suficient de tare Clark, imediat ce fata părăsi încăperea.

Jonathan continuă să zâmbească.

— Haideți cu toții pe verandă. Slate ar trebui să se întoarcă îndată.

Cu toate că veranda era spațioasă, deveni neîncăpătoare. Instalară în față scaune pentru Clark şi Marty, ca nu cumva să piardă ceva din ceea ce se pregătise. Drew şi Belinda îi sprijiniră până la locurile lor. Tocmai când fiecare îşi găsise un loc, uşa grajdului se deschise şi Slate ieşi urmat de doi cai. Ambele animale erau înşeuate şi pregătite pentru călărit. La porunca sa se opriră şi aşteptară să închidă uşa grajdului. Apoi Slate se întoarse la ele şi se urcă pe calul negru, apucând frâiele celui roib. Virginia observă funda mare şi roşie ce împodobea coama calului mai scund. Şi şaua era împodobită. Pe o bucată mare de hârtie scria cu litere mari, negre, *La mulți ani, Mindy!* În ciuda ezitării pe care o avusese atunci când i se prezentase acest plan, Virginia îşi simți inima bătând puternic la gândul bucuriei pe care acest cadou i-l va produce fetei.

Mindy va fi absolut încântată să aibă propriul ei cal.

Nu fură nevoiți să aştepte prea mult. Slate abia avu timp să ducă animalul lângă veranda din față, cu panglica cea roşie şi urarea scrisă la vedere, când Mindy apăru grăbită, încă având pe chip zugrăvită o expresie de nedumerire.

Fu împinsă încetişor în față. Însă cea care-şi pierduse răbdarea era Martha.

— Uite, Mindy, strigă ea. E un cal.

Mindy rămase țintuită locului, măsurând cu privirea iapa din fața ei. Nu părea să priceapă ceea ce vedea.

— Am voie s-o călăresc? reuşi ea să articuleze în cele din urmă.

Jonathan, care nu-şi luase mâna de pe umerii fetiței în tot acest timp, radia de bucurie.

— Cât de mult pofteşti, spuse el. E calul tău.

— Al meu?

Fata încă părea că nu înțelege.

— Al tău.

— Chiar al meu?

— Chiar al tău.

— Ca să-l păstrez?

Jonathan începu să râdă, un râs ce răsuna cam ciudat. Virginia se întrebă dacă nu cumva Jonathan avea acel nod în gât pe care-l simțea și ea. El o trase pe micuță la piept în timp ce îngenunchea pe scândurile verandei.

— E al tău, Mindy. Al tău. Pentru totdeauna.

Copila își aruncă brațele în jurul gâtului tatălui său și izbucni în lacrimi. Nu la așa ceva se așteptase Jonathan sau cellalți. O ținu la pieptul lui în timp ce întreaga familie, emoționată de această scenă, îi privea, iar Slate își târî picioarele, și își drese glasul în timp ce se juca cu frâiele de piele.

În cele din urmă, Mindy își ridică chipul brăzdat de lacrimi. Bărbia încă îi tremura, însă reuși să zâmbească.

— Ești cel mai bun tată din toată lumea, spuse ea și se aplecă ca să-l sărute pe obraz. Era aproape prea mult pentru Jonathan. O trase pe micuță din nou la pieptul său și o ținu lipită de el în timp ce lupta să-și controleze emoțiile. Virginia era copleșită. Își îngropă fața la pieptul micuțului James și dădu frâu liber lacrimilor. Însă nimeni nu-i dădu atenție. Erau cu toții prea preocupați cu propriile lacrimi.

— Gata acum, spuse în cele din urmă Jonathan. Ai de gând să călărești calul ăsta al tău – sau doar să te uiți la el?

Mindy zâmbi drept răspuns.

— Vino. Te ajut să încaleci.

Așezată bine în șa, Mindy zâmbi larg întregii familii. Era prea fericită pentru a putea vorbi.

— Calul și frâiele sunt de la mama și de la mine, dar șaua e de la Slate, spuse Jonathan în timp ce îi încredință frâiele.

Mindy își întoarse privirea spre Slate.

— Mulțumesc, Slate. Îmi place – îmi place mult.

Tânărul păru încântat, însă și puțin stânjenit.

— Eşti gata acum? întrebă Jonathan, bătând uşurel calul pe grumaz. Virginia fu uşurată să constate că animalul rămăsese liniştit în tot acest timp. Se părea că Jonathan avusese dreptate. Slate pregătise calul pentru tânăra călăreaţă. Mindy apucă frâiele şi îndemnă calul să pornească. Iapa porni fără ezitare. Virginia se simţi şi mai uşurată în timp ce Slate se apropie de copilă, călare pe propriul cal. Urma s-o însoţească. Poate că inima de mamă a Virginiei se va linişti puţin şi va reuşi să răsufle din nou.

Rămaseră cu toţii locului, privindu-i pe cei doi călăreţi îndepărtându-se, urmărindu-i până când dispărură dincolo de copacii ce mărgineau păşunea. Apoi, unul câte unul, se strecurară înapoi, în casă. Mai trebuia făcută curăţenie. Virginia, care se simţi dintr-odată secătuită de puteri, fu recunoscătoare pentru ajutorul celorlalţi.

— A fost o sărbătoare pe cinste, nu crezi? o întrebă Jonathan în timp ce se pregăteau pentru culcare. Virginia nu reuşi decât să încuviinţeze printr-o mişcare a capului. Da, fusese o sărbătoare frumoasă. Mindy fusese prea entuziasmată pentru a se putea linişti, chiar şi când sosise ora culcării. Virginia se bucură de faptul că mâine era duminică. Că Mindy nu va trebui să se trezească devreme pentru a se pregăti de şcoală.

— Slate spunea că s-a descurcat de minune.

Virginia zâmbi.

— E fiica ta. La ce altceva te aşteptai?

Jonathan râse înfundat, părând plăcut impresionat de comentariul ei.

— Iar calul a răspuns la fiecare poruncă pe care i-a dat-o, continuă el.

— Slate face o treabă bună.

— Slate face o treabă excelentă. Da' ştiu că am făcut o afacere grozavă când am pus mâna pe băiatul ăsta.

Virginia zâmbi.

— La asta mă gândeam şi eu astăzi în timp ce-l priveam. Dar nu mai e chiar băiat, Jonathan. A crescut. A crescut sub ochii noştri.

Jonathan rămase pe gânduri o clipă.

— Ai dreptate, spuse în cele din urmă.

— Nu va mai trece mult şi va vrea să-şi întemeieze propria gospodărie. Şi atunci ce vom face?

Jonathan rămase cu mâna întinsă după o șosetă.

— Nu prea știu, răspunse el într-un final. Cred că nu m-am gândit niciodată la asta.

— Ei bine, ar trebui să ne gândim, cât de curând, răspunse Virginia. Timpul zboară.

Remarca ei îi puse pe amândoi pe gânduri, în timp ce-și continuau pregătirile pentru culcare. Îi aștepta o altă mare schimbare.

— Mama... nu pot să dorm.

Virginia reuși să-și deschidă ochii. Mindy stătea lângă patul ei, ținând într-o mână vechea-i păpușă de cârpă. Trecuse destul de mult timp de când Mindy nu mai luase păpușa.

— Ce este? întrebă Virginia somnoroasă. Încăperea era luminată de razele lunii pline, învăluind chipul copilei într-o lumină palidă, gălbuie. Virginia îi văzu bărbia tremurând.

— Te simți rău? întrebă, punând mâna pe obrazul ei.

— Nu, răspunse ea cu voce tremurată.

— Atunci ce s-a întâmplat?

— Poți... poți să vii cu mine ca să nu-l trezim pe tata?

Virginia dădu la o parte păturile.

— Sigur.

Punându-și brațul în jurul umerilor fetei, o împinse ușurel spre ușă.

— Putem merge jos? o întrebă Mindy în timp ce Virginia închise încet ușa în urma lor.

Virginia fu cuprinsă de panică. Ceva nu era în regulă. Mindy nu-i mai ceruse niciodată așa ceva.

— Așteaptă să aprind o lampă, răspunse ea. E prea întuneric pe scări.

Aduse o lampă din camera fetelor și așteptă până când flacăra pâlpâitoare crescu destul de mult pentru a le lumina calea. În tot acest timp, o mulțime de gânduri i se învălmășeau în minte. *Ce se întâmplă cu copila? De ce îmi cere un lucru atât de ciudat în toiul nopții?*

Când ajunseră în camera de zi puse lampa pe o măsuță și o trase pe copilă lângă ea. Se așezară pe canapea și o ținu pe Mindy lipită de ea, mângâindu-i părul.

— Ce este, scumpa mea? Ce te tulbură?

Apoi, un gând surprinzător o străfulgeră.

— Are vreo legătură cu calul pe care l-ai primit?

— Oarecum, răspunse copila cu glas tremurat.

Virginia rămase tăcută. Pentru ce o tulbura pe Mindy darul primit? Întotdeauna iubise animalele.

— Nu-ți place?

— Îmi place mult. Micuța plângea încetișor, la pieptul mamei sale.

Urmară din nou câteva clipe de tăcere.

— Ți-ar fi plăcut mai mult alt cal?

— Nu.

— Atunci ce este?

Lui Mindy îi trebuiră câteva clipe pentru a reuși să se liniștească și să răspundă.

— Trebuie să mă rog, reuși ea să spună în cele din urmă.

— Să te rogi? Răspunsul o luă prin surprindere pe Virginia.

Mindy începu să plângă și mai tare și încuviință cu o mișcare a capului.

Când reuși să vorbească din nou, fetița se trase puțin în spate și privi chipul mamei sale.

— I-am cerut lui Dumnezeu un cal, mărturisi ea. Cu ceva timp în urmă. Dar nu l-am primit. Așa că I-am spus lui Dumnezeu... I-am spus că nu cred că... că există cu adevărat. Că nu cred că El poate face lucruri bune... că nu cred ce scrie în Cartea Lui. Că toate acele povești au fost... au fost inventate. I-am spus chiar că... că nu-mi mai place de El. Că nu vreau să fiu fiica Lui. Ultimele cuvinte ieșiră în grabă însoțite de lacrimi și de plânsetul unei inimi zdrobite.

Virginia o ținu la piept vreme îndelungată. Mintea îi era prea frământată pentru a spune ceva. Ce s-ar fi întâmplat dacă insista în ideea ei că Mindy nu era pregătită să aibă un cal numai al ei? Ce s-ar fi întâmplat?

— Şi acum? o îndemnă Virginia atunci când fata păru destul de liniştită pentru a putea răspunde.

— Vreau să fiu fiica Lui, mama. Sincer. Aşa că acum trebuie să-I spun că-mi pare rău, hohoti ea.

— Da... da, cred că trebuie să faci asta. Cu toţii – din când în când – trebuie să-I spunem lui Dumnezeu că ne pare rău. Atunci când ne îndoim de El. Când ne dăm seama că n-am crezut cu adevărat că El este ceea ce spune că este. Când refuzăm să acceptăm Cuvântul Lui. Şi eu am fost nevoită să-I cer iertare lui Dumnezeu.

— Şi ai făcut-o?

— Am făcut-o.

— Când erai mică?

— Eram puţin mai mare decât tine. Credeam că ştiu mai bine decât Dumnezeu cum să-mi trăiesc viaţa. Credeam că ştiu mai bine chiar decât părinţii mei. Dar mai apoi mi-am dat seama că Dumnezeu are dreptate. Că ceea ce făceam eu nu era corect. Eram egoistă. Încăpăţânată. Am fost nevoită să recunosc înaintea lui Dumnezeu că am fost neascultătoare. Neascultarea – îndoiala – sunt şi acestea păcate. A trebuit să-L rog pe Dumnezeu să mă ierte.

— Şi a făcut-o? Te-a iertat?

— O, da. M-a iertat. Aşa cum spune în Cuvântul Său. Întotdeauna iartă o inimă care se căieşte. Întotdeauna ne aude când spunem că ne pare rău.

— Ne putem ruga? Acum?

Virginia o sărută şi o îmbrăţişă.

— Putem. Şi o vom face... dar mai întâi... mai întâi cred că ar fi bine să-l trezim şi pe tata. Cred că n-ar vrea să piardă pentru nimic în lume o astfel de rugăciune.

CAPITOLUL 4

Virginia nu credea că Buttercup (Piciorul cocoşului) este un nume potrivit pentru un cal şi se întrebă de unde-i venise lui Mindy ideea că numele unei flori galbene ar fi potrivit pentru un cal roib, însă nimeni nu protestă. Olivia nu putea pronunța prea bine numele, iar după ce se poticni de câteva ori, ajunse să-i spună Bubba. Virginia zâmbi, iar Mindy, după câteva încercări nereuşite de a o corecta, acceptă Bubba ca nume de alint pentru iapa ei preaiubită.

Pe parcursul zilelor şi săptămânilor care urmară, Virginia observă schimbări subtile la cel mai mare copil al lor. Nu era sigură dacă acestea se datorau faptului că Mindy creştea, sau datorită faptului că se rugase pentru iertare, iar acum conştientiza relația ei cu Dumnezeu. Pe Virginia acest lucru o punea pe gânduri, însă o şi bucura. Fetița lor creştea. Acum accepta altfel responsabilitatea. Era mai răbdătoare cu surorile ei mai mici. Părea mai veselă, mai liniştită şi mai mulțumită. O adevărată bucurie pentru toată familia.

Mindy îşi iubea căluțul, pe care-l călărea şi dichisea ori de câte ori avea ocazia. După câteva plimbări de una singură care o puneau pe jar pe Virginia, aceasta din urmă reuşi să se liniştească. Mindy nu călărea departe şi era prudentă – nu-şi îndemna calul să facă salturi peste copaci căzuți sau pâraie umflate. Jonathan sau Slate i se alăturau ori de câte ori era cu putință, luând alături, în şa, fie pe Martha, fie pe Olivia.

Însă oricât de captivată era de calul ei, Mindy nu-şi neglija treburile din casă. Virginia nu era nevoită să o împingă de la spate sau să o dojenească. Se mulţumea cu acest semn în plus că Mindy se maturiza şi făcea alegeri corecte.

— Ştii, spuse Mindy într-o seară în timp ce spălau împreună vasele după cină, Buttercup este unul dintre cele mai bune lucruri care mi s-au întâmplat. Cred – se opri o clipă – cred că este pe locul şase.

— Chiar? spuse Virginia, întrebându-se cum de ajunsese Buttercup atât de jos pe lista de priorităţi a lui Mindy.

— M-am gândit la asta aseară, după ce m-am dus la culcare, explică Mindy. E cam greu să le dau de cap, da'... cred că lista mea e corectă acum.

— Ai o listă?

Mindy încuviinţă.

— Cel mai bun lucru pe care l-am făcut este că am cerut lui Dumnezeu să mă ierte şi L-am invitat pe Isus în viaţa mea.

Virginia îşi şterse mâinile cu şorţul ca s-o poată îmbrăţişa pe fiica sa. Îi şopti:

— Sunt atât de bucuroasă, draga mea.

— Al doilea lucru bun este că m-am născut – pentru că dacă nu m-aş fi născut... Ridică din umeri ca şi când afirmaţia ei nu mai avea nevoie de explicaţii. Virginia zâmbi.

— Urmează faptul că am venit să locuiesc cu tine şi cu tata. Sigur, dacă n-aş fi venit aici... Se opri, apoi isprăvi pe un ton plângăreţ:

— Înainte eram tristă.

— Ţii minte asta? Virginia era uimită. Mindy nu vorbise niciodată despre viaţa ei de dinainte de a veni la ei, pe când avea doar trei ani.

Mindy clătină din cap.

— Nu prea mult... Ştiu doar că eram tristă. Acum nu mai sunt.

De această dată, Virginia nu se mai gândi că avea mâinile ude. Întinse mâinile şi o trase pe Mindy în îmbrăţişare. O sărută pe creştetul capului.

— O, Mindy, spuse ea cu glasul înecat de emoţie.

Însă Mindy era nerăbdătoare să-şi continue lista.

— Pe urmă... spuse ea, iar Virginia îi dădu drumul din îmbrățișare. Pe urmă... sunt fericită pentru Martha, Olivia și Jamie. Și pentru Murphy. Chicoti. Până acum am spus patru lucruri.

Virginia încuviință.

— Pe urmă – numărul cinci – sunt fericită că Slate a venit aici.

— Slate? Și eu mă bucur că Slate a venit la noi.

— Și pe urmă mă bucur pentru Buttercup. Părea mulțumită pentru lista întocmită, așa că o privi pe Virginia ca pentru a-i cere aprobarea.

— E o listă bună, zâmbi Virginia, iar Mindy încuviință.

Fetița întinse mâna după o altă farfurie și începu s-o șteargă, însă părea preocupată de ceva în timp ce trecea cu prosopul de mai multe ori peste farfuria de acum uscată. Virginia se gândi că poate mai meditează încă la lista ei, așa că fu total nepregătită atunci când fetița o privi și o întrebă:

— Cealaltă mamă a mea m-a iubit?

Virginia simți cum se sufocă. Ce putea răspunde la o asemenea întrebare? Nu putea – și nu dorea – s-o mintă pe copilă. Niciodată n-o mințiseră pe Mindy. Crescuse știind că mai avea doi părinți. Fata nu le spunea niciodată mama și tata „adevărați", ci „ceilalți". I se explicase că tatăl ei murise într-un accident de mașină, că mama ei locuia în alt oraș, foarte întristată din cauza pierderii lui, cu toate că acesta fusese căsătorit cu altă femeie atunci când avusese loc accidentul. Jonathan spunea că fata avea dreptul să-și cunoască părinții, iar Virginia fusese de acord. Lucrurile, odată împărtășite, nu mai fuseseră discutate decât dacă Mindy dorise să afle câte ceva; apoi, acele câteva întrebări primeau răspunsuri cât se poate de naturale, fără nicio ezitare. Însă ce să răspundă unei astfel de întrebări? Niciodată n-o mai întrebase așa ceva.

Mindy probabil că observă îndoielile și confuzia din privirea Virginiei. Ridică din nou din umeri și se apucă să șteargă farfuria și mai energic.

— Știu că celălalt tată al meu nu m-a iubit, spuse ea, iar vocea îi era puțin mai aspră, mai încordată.

— De ce spui asta? Virginia stătea privind în jos la copilă. O sumedenie de gânduri fremătau nebunește în mintea ei. Își dorea ca Jonathan să fie acolo.

Mindy o privi cu ochi serioşi, sinceri.

— Nu mi-a spus niciodată asta, nici nu m-a atins niciodată. Nu făcea aşa cum face tatăl meu adevărat. Iată, pronunţase cuvântul. Însă acela pe care el îl considera tată adevărat era Jonathan.

— Cred că nici mama nu mă iubea, nu-i aşa?

Mintea Virginiei căuta disperată cuvinte potrivite. Cuvinte sincere. Ce putea spune? N-ar fi vrut să distrugă credinţa nouă a fetei.

— Haide să stăm jos... şi să povestim, începu ea cu glas tremurat, punând mâna pe umărul lui Mindy.

— Nu-i problemă, spuse Mindy. Putem termina vasele.

E atât de hotărâtă să nu pară că o afectează prea mult subiectul ăsta... Virginia simţi că o podideşte plânsul. Ea s-ar fi simţit mult mai confortabil dacă s-ar fi aşezat, cu Mindy în braţe, căutând cuvinte potrivite pentru a-i explica fetei situaţia lui Jenny. *O, aş fi vrut ca mama să fie aici*, se surprinse gândind. *Sau bunica. Ele ar şti ce să-i spună. Cum să-i spun, oare?*

Mindy puse farfuria ştearsă peste celelalte şi apucă alta. *Spune ceva*, se dojeni Virginia. *N-o lăsa să pună punct subiectului. Trebuie discutat acum – cât este deschisă şi sinceră.*

— Scumpa mea... începu ea şi înghiţi. Există multe feluri de dragoste. Moduri diferite de a... de a o exprima. Unii oameni... unii oameni găsesc că e greu să-i iubească pe alţii pentru că... pentru că ceva... ceva s-a întâmplat în viaţa lor, ceva care i-a... i-a rănit.

Mama ta a fost rănită foarte rău... pe când era micuţă. Mama ei... a părăsit-o. A lăsat-o în grija tatălui ei, bunicul Woods. Bunicul Woods nu-L cunoştea pe Isus la acea vreme. A fost supărat... şi plin de amărăciune... şi n-a fost... n-a fost în stare să-i arate mamei tale prea multă dragoste. Aşa că mama ta a crescut fără... fără să ştie cum să-i iubească pe ceilalţi.

Mâna lui Mindy încetase să mai şteargă farfuria. Asculta cu atenţie, privind fix chipul Virginiei.

— Înţelegi ce-ţi spun? întrebă încetişor Virginia. Mindy încuviinţă. Apoi spuse:

— Trebuie să înveţi dragostea... de la familia ta.

— Așa este, se grăbi Virginia să încuviințeze. Dragostea se învață. Sau, cel puțin, înveți să-ți exprimi dragostea. Înveți cum poți fi un om... iubitor. Asta se învață. Și se practică.

Mindy încuviință din nou.

— Asta nu înseamnă că întotdeauna... întotdeauna îți va plăcea ceea ce face sau spune cineva. Însă dacă iubești... poți ierta și...

— Ca și Martha, spuse Mindy cu un zâmbet. Câteodată e o adevărată pacoste.

Virginia zâmbi fără să vrea. Însă zâmbetul ei se șterse când auzi următorul comentariu al lui Mindy. Gândurile fetei se îndreptaseră din nou spre Jenny.

— Nu m-a iubit... altfel nu m-ar fi dat vouă, ție și lui tata.

— Te-a dat... Virginia se opri și încercă să-și reformuleze fraza. Ți-a îngăduit să vii să locuiești cu noi pentru că... pentru că se temea. Se gândea că... Nu reuși să continue. Cum putea explica unui copil că mama ei o abandonase pentru că tatăl acesteia n-o dorise?

— Nu știa ce să mai facă, isprăvi ea pe un ton jalnic.

— Și nu știa cum să iubească, spuse Mindy aproape șoptit. Virginia nu comentă afirmația copilei.

— De aceea nu m-a iubit celălalt tată? Nici el nu știa cum să iubească?

Virginia trase aer adânc în piept.

— Nu știu nimic despre el. Știu doar că mama ta l-a iubit foarte mult. Afirmația era menită s-o mai împace pe fetiță, însă avu efect contrar.

— Pe el îl iubea... dar pe mine nu.

Vai de mine, acum chiar că am fost pusă la colț, se jeli Virginia. *Cum mai ies de aici?*

— Mama ta... mama ta l-a întâlnit pe tatăl tău într-un moment când avea nevoie ca cineva s-o iubească. Avusese un accident grav și avea nevoie de îngrijiri speciale. Tatăl tău a fost acela care... care a ajutat-o să-și revină. Au învățat să se iubească unul pe celălalt... și s-au căsătorit. Au... au fost fericiți... locuind împreună... s-au simțit bine.

Cum putea explica unui copil viața celor doi? Felul lor de trăi, acțiunile lor pe care nici ea nu le înțelesese?

— Le... le plăcea să se distreze. Mergeau la petreceri... şi în alte locuri, spuse Virginia ezitând.

— Dar nu mergeau la biserică.

Virginia rămase surprinsă de percepţia copilei. Oarecum Mindy făcea o deosebire între felul de trai al părinţilor ei şi o viaţă de credinţă.

— Nu. Nu, ei nu mergeau la biserică.

— Nu ştiau despre Dumnezeu?

— Mama ta obişnuia să meargă la biserică... câteodată... cu mine, când eram copile.

— Dar nu I-a spus lui Dumnezeu că-i pare rău? Nu L-a rugat să-i ierte păcatele?

— Nu. Nu, n-a făcut asta.

— Trebuie să ne rugăm pentru ea, spuse Mindy cu seriozitate şi cu privirea umbrită de îngrijorare.

— Da, răspunse Virginia simţind cum ochii i se umezesc. O trase pe Mindy în braţele ei. Trebuie să ne rugăm. Trebuie să continuăm să ne rugăm pentru mama ta. Eu m-am rugat... m-am rugat mulţi ani.

— Dar trebuie să ne rugăm mai mult decât „Doamne, binecuvânteaz-o pe mama Jenny", continuă fetiţa, care fusese învăţată să se roage, în rugăciunea de seară, şi pentru cealaltă mamă a ei, nu doar pentru membri familiei.

— Aşa e... trebuie să ne rugăm mai mult decât atât.

— Tu te rogi mai mult decât atât?

— Da, mă rog mai mult.

Mindy păru uşurată. Virginia mângâie părul fetei, dându-i la o parte şuviţele de pe frunte. O ţinu aproape de ea, cu farfuria apăsând cu greutate pe şoldul ei. Mindy rămase în braţele ei o vreme, apoi se dădu la o parte.

— Mama, spuse ea privind-o cu un aer solemn şi hotărât. Nu contează că mama Jenny nu mă iubeşte. Eu o iubesc oricum.

Virginia aproape că se înecă încercând să-şi înăbuşe hohotele de plâns. O cuprinse şi mai strâns cu braţele.

— Şi eu o iubesc, scumpa mea, reuşi să spună, în ciuda lacrimilor ce i se prelingeau pe obraji. Întotdeauna am iubit-o.

Mindy nu făcu nicio aluzie la această conversație, însă în rugăciunile ei de seara, începând cu acea zi, începu să insiste ca Dumnezeul ei să-Şi aducă aminte de cealaltă mamă a ei şi s-o ajute să ştie că are nevoie să-şi ceară iertare pentru toate lucrurile greşite pe care le făcuse. Pe Virginia o durea inima pentru fetiță. Era oare normal ca o inimă atât de tânără să poarte o povară atât de grea?

— Poate că Dumnezeu va răspunde rugăciunilor ei... mai repede decât îmi răspunde mie, spuse ea într-o seară lui Jonathan, în timp ce se pregăteau de culcare.

Jonathan păru surprins de afirmația ei.

— Dumnezeu nu ți-a trecut cu vederea rugăciunile, spuse el încet.

Virginia se grăbi să se corecteze.

— Nu asta am vrut să spun. Doar că... m-am rugat pentru Jenny atâta vreme... şi s-au schimbat atât de puține în ce-o priveşte.

— De unde ştii? Ştii tu oare ce simte ea în inima ei? N-ai mai primit o veste de la ea de ani de zile. Poate că Dumnezeu lucrează în viața ei. Chiar acum.

Virginia încuviință.

— O, mă rog să fie aşa.

Însă nu era chiar atât de sigură. *Dacă nu cumva e prea târziu*, se surprinse gândind. *Nici măcar nu ştiu dacă Jenny mai e în viață.*

ꕥ

— Cred că am găsit o femeie care să stea cu ai noştri. Belinda părea entuziasmată în timp ce făcu semn Virginiei şi copiilor să intre în bucătărie. Virginia răspunse cu un zâmbet larg, uşurată de o asemenea veste.

— Cum aşa? Ştia că mama ei, într-un ultim şi disperat efort de a le îngădui părinților ei privilegiul de a rămâne în propriul cămin, căutase pe cineva care să fie gata să se mute în casa lor.

— Am dat un anunț în câteva ziare. În cele din urmă, am primit un răspuns. Pare promițător. Mâine eu şi tatăl tău vom lua trenul până în oraş, ca s-o cunoaştem.

— Minunat! exclamă Virginia. Sunt atât de bucuroasă că nu vor fi nevoiți să plece de la fermă.

— Ei, nu-ţi fă prea mari speranţe... lucrurile încă nu sunt rezolvate, o avertiză Belinda.

Virginia încuviinţă, însă nu-şi pierdu speranţa.

— E un răspuns la rugăciune, spuse ea cu încredere. Până şi copiii s-au rugat.

— Copiii sunt minunaţi soldăţei ai rugăciunii, fu de acord Belinda. Câteodată am impresia că ei înţeleg gândul lui Dumnezeu mult mai bine decât noi, adulţii cinici şi practici.

Virginia privi pe fereastră în curtea din spatele casei, unde Martha şi Olivia erau ocupate cu găletuşe şi lopăţele, aplecate deasupra cutiei cu nisip pe care Drew o făcuse pentru nepoţii săi. Poate că era adevărat. Copiii aveau o credinţă atât de simplă, de completă.

— Ei bine, sper să fie aşa, spuse ea cu sinceritate. Mindy îşi descarcă inima în faţa lui Dumnezeu în fiecare seară. E atât de preocupată pentru mama ei. Mama pe care abia dacă o cunoaşte.

— Poate că îşi aduce aminte mai mult decât îţi dai seama, spuse Belinda cu blândeţe. Uneori copiii îşi amintesc mai multe decât ne putem noi închipui.

— Poate că aşa este. E atât de ciudat. Amintirile... Poate că trecutul nostru ne afectează mai mult decât credem.

Belinda se întoarse şi o privi pe fiica ei.

— Te îngrijorează Mindy?

Virginia se foi pe scaun.

— Nu... nu mă îngrijorează. Nu chiar. Nu până acum. Pare... pare că în mintea ei lucrurile sunt foarte clare. Pentru un copil de nouă ani, are o percepţie extraordinară, ce mă uimeşte uneori. Însă cred... cred că ceea ce mă îngrijorează e faptul că s-ar putea să vină ziua când toate astea... o vor urmări oarecum. Prima parte a vieţii ei a fost foarte grea, mama.

— A fost mai binecuvântată decât mulţi copii. A fost pusă pe drumul cel bun încă de la o vârstă fragedă. Are o familie care o iubeşte. Ştie asta.

— Cred că ştie. Însă mai ştie şi că n-a fost iubită când era mică. Iar asta afectează un copil. Să ştii că n-ai fost dorit... Indiferent cât de scurtă a fost acea perioadă. Într-una din serile trecute, m-a întrebat despre asta.

Belinda păru surprinsă.

— Ai reuşit să-i alungi temerile? S-o linişteşti?

— Nu sunt sigură. Virginia îl puse pe James în scaunul înalt şi-şi trecu mâna peste părul ciufulit al copilului. Ce puteam spune? Mi-am căutat cuvintele. Nu-i puteam răspunde că părinţii ei o considerau o... o piedică pentru viaţa şi activităţile lor.

— Sigur că nu puteai spune asta.

— Dar e adevărat.

— Faptul că părinţii ei au fost doi oameni egoişti care nu s-au străduit niciodată să se maturizeze n-are nimic a face cu ceea ce este Mindy. Cu valoarea ei ca individ. Este o fetiţă foarte specială, cu o... o sensibilitate şi percepţie ce depăşeşte vârsta pe care o are. Lumea este un loc mai bun şi datorită existenţei ei.

— Ştiu asta... dar oare Mindy ştie? Virginia se îndreptă spre borcanul cu prăjituri ca să ia una pentru James. Se întoarse spre mama ei. Nu m-am gândit niciodată... înainte de a o avea pe Mindy. Oare este cu putinţă ca cineva să trăiască fără urmări emoţionale cauzate de respingere? Nu ştiu. Oare nu cumva cunoaşterea – durerea – va lăsa o urmă permanentă în sufletul său? Dragostea ce i-a fost dovedită va putea oare şterge, va putea schimba toate acestea? Nu ştiu, mama.

— Mie mi se pare că Mindy e bine, răspunse mama ei, încercând, fără îndoială, să-şi liniştească fiica.

— Mă rog să fie aşa. Mă rog să rămână astfel. Dar... dar lucrul ăsta mă tulbură. Vreau să spun că... ştie oare cineva cu adevărat ce se petrece în inima şi sufletul unui copil?

— Există indicatoare. Semne.

— Însă până când acestea ajung să fie vizibile – pe dinafară – nu cumva este prea târziu pentru interior? Nu ştiu.

— Dumnezeu poate face minuni, Virginia. Chiar şi în vindecarea inimii unui copil.

Virginia oftă.

— Da... ştiu că poate, spuse ea. Mă bazez pe asta... pentru că, sincer îţi spun, eu nu mă văd pregătită pentru o asemenea sarcină. N-am idee cum aş putea s-o ajut. S-o ajut cu adevărat. Nu pot vedea ce se întâmplă în acea inimă micuţă.

Întreaga casă era cuprinsă de agitație. Li se instala telefonul. Nu mai erau nevoiți să meargă până în oraș ca să dea câte un telefon. Virginia nu-și putea crede ochilor. Ce binecuvântare era să poată forma numere și să vorbească cu mama ei oricând poftea. Ce plăcut era să-l poată suna pe Rodney și pe Grace, pe Danny și Alvira. Să-i telefoneze lui Francine sau să stea de vorbă pe îndelete cu Clara. Și cu bunicii ei. Și bunicii ei își instalaseră telefon. Iar lucrul acesta o mai liniștise pe Belinda. Cel puțin, dacă aveau nevoie de ajutor, puteau telefona unuia dintre membri familiei.

Până și copiii țopăiau cuprinși de entuziasm, părând că înțeleg faptul că acest mic dispozitiv agățat pe perete va schimba viața întregii familii. Virginia fu nevoită să-i gonească, pentru ca lucrătorii să nu se împiedice de ei.

Negocierile cu femeia din oraș care se oferise să locuiască la familia Davis erau încă în desfășurare. Belinda discutase cu ea, însă femeia nu dăduse încă un răspuns clar.

— Cred că așteaptă până când ne vede atât de disperați, încât vom fi gata să-i promitem luna de pe cer, remarcase Drew pe un ton sec. Și, sincer să fiu, nu mai am mult și chiar asta voi face. Mama ta e teribil de îngrijorată. Cred că n-a mai dormit o noapte întreagă de luni de zile.

Virginia nu realizase cât de mult o marcase problema asta pe mama ei și-i păruse rău că nu dăduse dovadă de mai multă sensibilitate. Singura ei preocupare fusese ca lucrurile să rămână așa cum le cunoscuse ea dintotdeauna.

Însă telefonul le va fi de ajutor. Va ușura povara. Vor putea păstra mai bine legătura cu bunicii de la fermă.

Virginia abia aștepta ca șeful echipei să facă un pas înapoi și să spună: „E gata, doamnă".

— Acum? Era prea frumos ca să fie adevărat.

Îndată ce lucrătorii ieșiră din casă, Virginia verifică lista cu numere de telefon pe care o lăsaseră, ridică receptorul și, cu mâna tremurândă, mișcă manivela de trei ori – două mișcări mai scurte și una lungă. Oare chiar funcționa? Chiar putea vorbi cu cine dorea?

La celălalt capăt al firului cineva ridică receptorul. Se auzi vocea mamei sale. Îi părea ciudată. Înfundată. Însă era totuşi vocea mamei sale.

— Mama? Sunt eu, Virginia. Avem telefon.

— Virginia. Vocea mamei ei era plină de entuziasm. Acum însă, că puteau vorbi de la distanţă, Virginia nu mai ştiu ce să spună. O vizitase pe mama ei cu o zi înainte şi povestiseră îndelung în faţa unei ceşti cu ceai. Nu avea nicio veste nouă.

Copiii însă ţopăiau în jurul ei şi o trăgeau de fustă, iar Virginia decise că era cazul să le prezinte tehnologia modernă a lumii în care trăiau.

— Poftim, spuse Marthei. Salut-o pe bunica Belinda.

Martha, cu un zâmbet larg pe faţă, întinse nerăbdătoare mâna după receptor şi-l lipi de ureche, aşa cum o văzuse pe mama ei făcând. Însă în clipa când vocea Belindei se auzi printre pocniturile acelui instrument ciudat, ochii ei se făcură mari şi aruncă receptorul spre Virginia. Aceasta se întinse ca să-l apuce. Nu ştia ce se putea întâmpla în cazul în care ar fi lovit pământul. Însă n-avea motive de îngrijorare. Cablul de care era prins era mult prea scurt pentru ca receptorul să ajungă la pământ.

Olivia se dovedi mai curajoasă decât sora ei mai mare. Ca să poată ajunge la telefon, Virginia se văzu nevoită s-o urce pe un scaun de bucătărie. Când vocea Belindei o salută pe micuţă, aceasta chicoti, apoi începu să vorbească pe limba ei. Însă n-avea idee unde anume trebuia să vorbească. Aşa că se răsuci când spre şorţul Virginiei, când spre perete. Nu mai vru să dea drumul noii jucării, aşa că Virginia trebui să i-l smulgă din mâini, în mijlocul protestelor.

Martha stătea pe-aproape, urmărind tot ce se întâmpla ca şi când ar fi vrut să vadă dacă nu se întâmplă ceva rău din cauza noului şi ciudatului instrument. Când Olivia fu despărţită de el, ţipând în continuare să-l aibă înapoi, Martha întinse mâna şi o trase la o parte.

— Destul, Olivia, o informă ea pe gălăgioasa copilă. Te poţi îmbolnăvi dacă vorbeşti prea mult.

Virginia era încă la telefon şi nu reuşi să corecteze părerea Marthei. Mama ei o informase că femeia cu care discutase era gata să vină şi să

se mute în casa bunicilor. Acesta era încă un pas înainte, iar Belinda părea foarte mulțumită.

Olivia încetă să mai plângă și rămase privind țintă telefonul. Când va începe mama să simtă efectul rău al telefonului, despre care îi vorbise sora ei? Când văzu că discuția continua și că nu se întâmplă nimic rău, își pierdu interesul și-și văzu de treabă.

— Când vine, mama?

— Săptămâna viitoare. Nu ne-a dat o dată exactă – încă. O să ne înștiințeze de îndată ce toate lucrurile vor fi gata. Tatăl tău spune că n-ar fi rău să ne pregătim și pentru unele schimbări. S-ar putea ca femeii să nu-i placă viața la țară.

— Schimbări? Cum ar fi...?

— Ei bine – știi că nu există toaletă în casă. S-ar putea să nu fie de acord cu asta.

Virginia se gândi o clipă.

— Da, bănuiesc că ai dreptate, spuse în cele din urmă. Și dacă nu e de acord, ce se poate face?

— Deocamdată nu sunt sigură. O să vedem la momentul potrivit.

Era tot ce puteau face.

CAPITOLUL 5

Noul telefon se dovedi a fi o sursă continuă de satisfacție pentru Virginia. Chiar şi în cele mai ocupate zile reuşea să-şi facă puțin timp ca să ia legătura cu familia sau prietenii. Chiar şi atunci când suna în mijlocul unei activități pe care n-o putea amâna, pentru Virginia telefonul reprezenta un avantaj de netăgăduit.

Tot prin intermediul telefonului află ultimele veşti despre fratele ei, Danny. Mama ei o sunase, cu respirația întretăiată de entuziasm.

— Danny vine acasă.

— Acasă? Când?

— Săptămâna viitoare.

— De ce?

Nu că n-ar fi fost la fel de încântată ca şi mama sa de venirea apropiată a lui Danny, însă se gândea că fratele ei nu şi-ar fi lăsat serviciul de la grădina zoologică pornind să facă un drum atât de lung, dacă n-ar fi avut un motiv întemeiat.

— Ascultă, explică mama ei. Grădina zoologică vrea să-l trimită pe Danny în Kenya pentru doi ani, ca să studieze viața în sălbăticie a animalelor.

— Kenya? Exotică denumire, după părerea Virginiei.

— Kenya. E atât de entuziasmat, încât abia mi-a putut explica la telefon.

— Dar de ce Kenya? Nu este...

— Acolo sunt întinderi imense pline cu animale sălbatice. Lei, elefanți, hiene, șacali, rinoceri...

— Și tu pari entuziasmată.

Belinda râse.

— Cred că entuziasmul lui Danny este contagios.

— Dar nu e... periculos?

Urmă o clipă de tăcere, în care se auziră doar pocniturile liniei telefonice.

— Cred că este, spuse Belinda în cele din urmă. Este. Însă Danny m-a asigurat că va fi pe mâini bune. O să-l pună în legătură cu un vânător care cunoaște ținutul și animalele.

Pe Virginia n-o prea liniștea acest lucru, însă nu vru s-o neliniștească pe mama ei.

— Sunt sigură că vor... Însă nu mai știu cum să isprăvească, așa că schimbă direcția discuției. Și ce va face Alvira în tot acest timp?

— O, Alvira? Merge cu el, desigur.

— Cu el? În Kenya? Virginiei îi păru absurd.

— Danny spunea că n-ar fi fost de acord să meargă dacă nu exista și varianta asta.

— Nu... nu cred că ar fi mers.

— N-ar putea s-o lase singură doi ani.

— Dar dacă...? Virginia se opri.

— Dacă *ce*?

— Dacă... dacă ea... dacă vor avea un copil...?

Urmară alte câteva clipe de tăcere. Virginia își dori să nu fi pus întrebarea.

— Nu știu, draga mea, veni răspunsul Belindei în cele din urmă. Mă gândesc că și în Kenya se nasc copii.

Da, cu o rată a mortalității ridicată, ar fi putut spune Virginia. Însă mama ei deja știa asta. Virginia hotărî să se întoarcă la vestea inițială.

— Și când ai spus că soseşte – sau sosesc?

— Joia viitoare. Vor fi aici joi. Au atât de multe de făcut înainte de plecare, așa că vor pleca direct de aici.

— Cu ce vor călători?

— Vor lua trenul până la New York – pe urmă cu vaporul.

Virginia trase adânc aer în piept.

— Ei bine... o să aibă parte de o mulțime de experiențe despre care o să ne povestească când se va întoarce.

— Așa este. I-am spus să țină un jurnal. A spus că asta e treaba Alvirei – în timp ce el e pe teren și urmărește animalele.

— Cred că asta-i va umple timpul.

— O, își va lua și ea mapa de schițe. Este foarte talentată. Spune că se va bucura să aibă și alte materiale la care să lucreze. Mama ei abia dacă se oprea să-și tragă suflarea. Ei bine, trebuie să închid. Vreau să-i telefonez Clarei.

Virginia își luă rămas bun și se îndepărtă de telefon. Nu știa dacă ar trebui să se bucure pentru această viitoare aventură a lui Danny, sau să se roage cu fiecare suflare a ei – sau poate că ar trebui să le facă pe amândouă.

Domnișoara Groggins, cea care acceptase să locuiască cu bunicii Davis, sosi cu același tren ca și Danny și Alvira. Speraseră cu toții că vor putea să petreacă timp din plin cu Danny și soția acestuia pentru câteva zile. În schimb, câțiva dintre ei se văzură nevoiți să poarte nesfârșite discuții și negocieri în încercarea de a impresiona pe femeia de la oraș cu faptul că viața la țară era posibilă și plăcută. Femeia nu răspundea însă cu prea mult entuziasm.

— Desigur, veți avea propria cameră, o informă Belinda în timp ce-i arăta casa. Virginia, care i se alăturase în încercarea de a o sprijini moral, rămase în spate, urmărindu-le. Femeia nu păru prea bucuroasă.

— De fapt, continuă Belinda pe un ton optimist, puteți chiar să alegeți unul din dormitoarele de sus. Părinții dorm acum în camera de zi.

— Am remarcat, spuse femeia, tonul ei indicând faptul că n-avea o părere prea bună despre dormitul în camera de zi.

Virginia se bucură că bunicii ei nu erau acasă. Belinda aranjase ca unchiul Clare să-i scoată la plimbare cu mașina. Nu li se spusese nimic despre acest nou aranjament.

— Vom avea destul timp ca să le spunem despre acest plan, atunci când vom fi siguri că este posibil, spusese Belinda. N-are rost să-i alertăm pentru nimic.

Virginia nu era de aceeaşi părere, însă n-o contrazise pe mama ei.

Acum, când putea s-o studieze în voie pe femeia cu chipul sever şi ţinută rigidă, spera din toată inima că bunicii ei nu vor mai fi nevoiţi să afle despre acest plan. Nu-i plăcea această femeie. Nu-i plăcea deloc. Domnişoara Groggins era prea rigidă, avea un aer de superioritate, era prea impunătoare, după părerea ei. Bunicii ei nu puteau supravieţui fără micuţele şi nevinovatele lor glume, fără simţul umorului ce-i caracteriza. Bunica ei afirmase întotdeauna că omul avea nevoie de simţul umorului pentru a-şi trăi viaţa cu capul sus şi cu mâna sigură. Domnişoara Groggins nu părea să împărtăşească această părere.

— Se aşteaptă de la mine să fac curăţenie? întrebă ea deodată.

— O femeie vine de două ori pe săptămână să spele rufele şi să facă curăţenie.

Ochii femeii nici măcar nu clipiră.

— Şi cine găteşte?

— Mama încă mai găteşte.

Nicio licărire în privire.

— Spuneţi că tatăl dumneavoastră are un singur membru inferior?

Virginia nu era obişnuită să audă pe cineva vorbind despre piciorul bunicului ei într-un mod atât de impersonal.

— Aşa este.

— Deci, se aşteaptă de la mine să fiu şi infirmieră?

— Nu. Se descurcă – încă.

Ce ar trebui atunci să facă femeia aceasta? se întrebă Virginia. *Nu face curăţenie, nu găteşte, nu oferă îngrijire medicală. Pentru ce avem nevoie de ea?*

— Am o pisică. Cleopatra vine cu mine oriunde merg.

— Nu e nicio problemă.

Femeia studie casa cu o privire critică. Pentru prima oară în viaţă, Virginia se uită în jurul ei cu aceeaşi privire. Ei i se păruse întotdeauna un loc perfect. Un loc unde dragostea era răspândită din belşug, unde

trăiau oameni adevărați. Trăiau cu adevărat. Acum locuința bunicilor i se părea puțin sărăcăcioasă. Puțin uzată. Tapetul se decolorase. Tocurile ușilor erau tocite. Pe linoleumul din fața sobei se vedea o pată maronie. Bufetul din bucătărie era ticsit cu căni vechi de porțelan și argintărie, daruri primite de-a lungul anilor din partea membrilor familiei. Bibelouri împodobeau fiecare spațiu liber de pe mese, rafturi și pervaze. Dădea impresia de dezordine. Însă întotdeauna fusese confortabilă. Un adevărat refugiu. Virginiei nu-i plăcea felul în care femeia se uita în jurul ei, cu ochi micșorați, studiind, cântărind, judecând fără să știe nimic despre această casă sau despre oamenii care locuiau în ea.

— Presupun că aceasta este baia, spuse femeia, arătând spre o ușă.

— Nu. Este cămara.

Expresia femeii se schimbă pentru prima dată.

— Probabil că nu am observat unde este baia.

— Nu avem baie, spuse Belinda fără să clipească, pe un ton cu totul normal. Virginia era mândră de mama ei.

Femeia fu luată prin surprindere.

— Nu înțeleg, spuse ea neliniștită. Cum este posibil ca oameni civilizați să locuiască într-o casă fără... fără o *baie*?

— Folosim dormitoarele ca să ne îmbăiem, iar căsuța de afară pentru... alte scopuri.

— Dar... *afară*? Cerule!

— Iar noi nu spunem „cerule", deși credem că cerul este un loc bun, continuă Belinda cu calm, însă pe un ton ferm. Dacă nu v-aș fi spus eu asta mai întâi, cu siguranță că ar fi făcut-o mama, de îndată ce v-ar fi auzit folosind expresia. Se răsuci pe călcâie, ca și când ar fi vrut să pună capăt subiectului. Principala dumneavoastră preocupare va fi sănătatea și siguranța părinților mei. Așa cum v-am spus, sunt în vârstă. Mama a căzut de câteva ori. Nu mă aștept să nu se mai întâmple. Accidente de acest fel se întâmplă cât ai clipi. Însă tragem nădejde că prezența dumneavoastră aici o va ajuta să simtă că mai poate încetini ritmul. Și dacă totuși s-ar întâmpla ceva, puteți cere ajutor. Fratele meu, Luke, este doctor. Va veni de îndată.

Femeia părea că nu ascultase ceea ce spusese Belinda.

— Nu e baie, spuse ea din nou.

Belinda vorbi din nou, de această dată rostind cuvintele clar şi răspicat.

— Avem nevoie de cineva care să stea cu părinţii mei, domnişoară Groggins. Cineva pe care putem conta. Cineva pentru care siguranţa şi bunăstarea lor să fie pe primul loc. Nu există baie în casă. Şi nici nu va fi – cel puţin deocamdată. V-am spus care este salariul pe care vi-l oferim. Vă puteţi lua liber la sfârşit de săptămână. Cleopatra – pisica dumneavoastră – vă poate însoţi. Puteţi primi slujba asta – sau o puteţi refuza.

Cuvintele fură rostite cu o hotărâre care o surprinse pe Virginia.

Domnişoara Groggins era încă tulburată. Îşi duse mâna la gulerul tivit cu dantelă şi începu să-l frământe între degete. Chipul îi era uşor îmbujorat, lucru care dădea puţină culoare obrajilor pudraţi.

— Ei bine, eu...

— Doriţi slujba aceasta, sau nu? o presă Belinda. Fiul şi nora mea vor pleca din ţară pentru doi ani. Nu aş vrea să pierd timp mai mult decât este necesar pentru problema asta. Fie sunteţi interesată – fie nu. Şi dacă nu sunteţi – o să caut în altă parte.

— Am... am nevoie de ceva timp ca să mă gândesc, reuşi să spună femeia în cele din urmă.

— Foarte bine. O să vă duc în orăşelul învecinat. Puteţi lua trenul de după-amiază sau puteţi petrece noaptea la pensiune, după cum doriţi. Mâine după-amiază aştept răspunsul dumneavoastră.

Călătoriră în tăcere spre oraş. Nici măcar Belinda şi Virginia nu discutară între ele. Femeia hotărî să petreacă noaptea la pensiune. N-avea rost să călătorească până în localitatea de unde venise dacă cumva se decidea să rămână, spusese ea cu răceală. Îşi luară rămas bun de la ea şi-şi continuară drumul. Virginia spera din toată inima ca răspunsul femeii să fie nu, să şi-o ia pe Cleopatra şi să se întoarcă acasă.

— Ei bine, spuse Belinda când se văzură singure. N-a mers prea bine, nu-i aşa? Îşi scutură uşor umerii, ca pentru a se descotorosi de agitaţia după-amiezii.

— Nu, fu se acord Virginia, scoţând Fordul din parcare.

— Zici că e un bloc de gheaţă, nu-i aşa?

— Un bloc de gheaţă e mai cald şi mai plăcut decât ea, remarcă Virginia.

— E rigidă ca o bârnă din grajd, continuă Belinda.

Virginia n-o auzise niciodată pe mama ei folosind asemenea expresii. Îi aruncă o privire scurtă, ca să vadă dacă nu cumva auzise greşit. În aceeaşi clipă, Belinda se întoarse spre ea. Se priviră o clipă, apoi izbucniră în râs.

— Ei bine, spuse Virginia când reuşi să vorbească din nou, cel puţin am încercat.

— Mama şi tata cred că ar face mare haz dacă ar afla, adăugă Belinda. Păcat că nu le putem spune.

Se opriră la Clara pentru ca Virginia să-şi poată lua copiii, apoi se îndreptară spre casa familiei Simpson. Întreaga familie urma să sosească, pentru a-i întâlni pe Danny şi pe Alvira. Până şi Rodney şi Grace aranjaseră să-şi petreacă trei zile cu familia şi urmau să sosească cu maşina, împreună cu micuţii lor. Belinda era nespus de bucuroasă. Trecuse destul de multă vreme de când fuseseră cu toţii laolaltă. Vremea frumoasă însemna pentru cei mici că se puteau juca afară, în curtea îngrădită. Bunicul Drew şi bunica Belinda adăugaseră, de-a lungul anilor, câteva accesorii de joacă. Leagăne, un balansoar, o cutie cu nisip, plus numeroase jucării risipite în toată curtea, îi făceau pe toţi fericiţi şi ocupaţi. Bărbaţii se adunaseră pe veranda din spate, supraveghindu-i, în timp ce femeile trebăluiau în bucătărie pentru a pregăti îmbelşugata masă ce-i aştepta.

Domnişoara Groggins şi Cleopatra ieşiră din scenă. După ce o informă pe Belinda prin telefon despre schimbarea planurilor, femeia îşi luă pisica, se urcă în tren şi se întoarse de unde venise.

Belinda se simţi uşurată, pe de o parte, însă şi dezamăgită. Femeia nu s-ar fi potrivit pentru această slujbă, însă acum se vedeau nevoiţi să-şi înceapă din nou căutările.

Virginia nu simţi nimic altceva decât o mare mulţumire. Nici în ruptul capului nu şi-ar fi dorit să le impună bunicilor ei prezenţa unei femei atât de rigide. *Merită ceva mult mai bun*, gândi ea în timp ce-i

privi aşezaţi unul lângă celălalt în cealaltă parte a camerei, urmărind zâmbitori toată acea vânzoleală din jurul lor.

Discutară şi glumiră toată seara, în timp ce fiecare povesti despre lucrurile noi cu care se confrunta. Şi depănară amintiri. Atât de multe amintiri. Atmosfera era încărcată cu voie bună, prietenie şi dragoste. Virginia se surprinse dorind să nu fie nevoită să plece acasă la sfârşitul zilei. Să rămână acolo şi să nu piardă nimic. Să rămână cu toţii. Îşi dori ca lucrurile să rămână aşa, ca acum. Familia împreună. Dragoste şi râsete. Să uite de lumea de afară.

Însă gândindu-se la asta, Virginia îşi dădu seama că visul ei era nerealist. Exista o lume în jurul lor. Responsabilităţi pentru fiecare dintre cei aşezaţi în jurul mesei. Nu mai erau copii. Erau cu toţii adulţi. Adulţi cu vieţi ce-i chemau afară din această casă în care crescuseră. Afară din acest refugiu. Acum era rândul lor să ofere acelaşi fel de refugiu copiilor aflaţi în grija lor. Virginia se uită la micuţii ei şi se rugă ca aceştia – fiecare dintre ei – să nutrească aceleaşi sentimente calde pentru căminul pe care-l vor părăsi într-o zi. *Doamne, ajută-i să aibă întotdeauna un locşor frumos la care să se întoarcă,* se rugă în sinea ei.

Mult prea curând, după părerea ei, cei mari se ridicară de pe scaune şi porniră să-şi caute copiii ca să-i ducă acasă, la culcare. Micul James deja dormea în braţele tatălui său, iar Olivia, care se încăpăţânase să se ţină scai de ceilalţi verişori şi verişoare, căzuse frântă de oboseală în braţele bunicului său.

— Înainte să plecaţi cu toţii, se auzi o voce emoţionată, aş vrea să... aş vrea să vă spun ceva.

Virginia se uită în direcţia lui Francine, care şedea alături de Dalton. Acesta se ridicase de pe scaun, cu chipul îmbujorat. Virginia nu-l mai văzuse niciodată atât de emoţionat pe tânărul ce li se înfăţişase până atunci ca unul foarte sigur pe sine.

— Îmi pare... Se trase de gulerul cămăşii şi din nou respiră adânc. Îmi pare a fi un moment... şi un loc foarte bun pentru... pentru... Se îmbujoră şi mai tare şi apucă mâna lui Francine, ridicând-o alături de el. Francine şi eu... Francine mi-a făcut o deosebită onoare făgăduindu-mi să devină soţia mea. Am permisiunea ei – de fapt, a fost ideea ei să facem acest anunţ întregii familii, în seara asta. Odată

pornit, tânărul părea că se grăbeşte să spună tot ce avea de spus. Nu se opri nici atunci când membri familiei începură să bată din palme şi să chiuie.

— Plănuim să ne căsătorim de Crăciun. Ştim că Danny şi Alvira vor fi foarte departe pe atunci. O să ne gândim la ei, însă nu sunt pregătit să aştept mai mult decât am aşteptat pentru această tânără şi încântătoare domnişoară. Se întoarse spre îmbujorata Francine. Deja am aşteptat prea mult, spuse el şi o trase mai aproape.

După un alt ropot de aplauze, Dalton îşi vârî mâna în buzunar şi scoase o cutiuţă mică, îmbrăcată în catifea neagră. Apoi se întoarse spre tânăra femeie de lângă el.

— Francine, spuse el cu voce clară şi tandră. Te iubesc. Te-am iubit din ziua în care te-am întâlnit, cred. Am ajuns să te cunosc mai bine de-a lungul lunilor în care ne-am întâlnit. Dragostea mea a continuat să crească. Şi ştiu că nu se va opri pe parcursul anilor pe care-i vom petrece împreună – câţi va binevoi Dumnezeu să ni-i dea. Sunt... sunt atât de fericit că mi-ai acceptat propunerea de a ne căsători. Acum însă... te întreb din nou în prezenţa familiei tale pe care am ajuns s-o iubesc şi s-o respect – viitoarea mea familie – vrei să te căsătoreşti cu mine?

Francine, cu buze tremurânde şi zâmbitoare, se lipi de bărbatul din faţa ei, mâinile ei cuprinzându-i braţul.

— Da, spuse ea cu glas sigur şi puternic. Da. Vreau.

Dalton scoase inelul din cutia pe care o ţinea în mână şi-l puse pe degetul lui Francine. Apoi o sărută tandru, în faţa tuturor celor prezenţi.

— Sunt deja căsătoriţi? se auzi vocea clară şi nedumerită a Marthei, care risipi vraja momentului. Izbucniră cu toţii în râs.

— Nu, nu sunt căsătoriţi încă, răspunse unchiul Danny.

— Atunci de ce s-au sărutat?

Râseră cu mai mare poftă. Martha se încruntă.

— E doar... e doar o joacă prostuţă a celor mari, o tachină Danny, ciufulindu-i părul. O să înţelegi... într-o zi.

Virginia se uită la fetiţa ei. *O, Te rog Doamne, fă să mai treacă încă multă vreme până atunci,* se surprinse rugându-se în sinea ei.

Apoi își îndreptă din nou atenția spre sora ei mai mică. Francine trecea de la unul la altul, etalându-şi cu mândrie noul inel. Părea atât de fericită. Atât de strălucitoare. Atât de fumoasă. Virginia simți un nod în gât. Sora ei mai mică. Se căsătorea. Închipuie-ți...

Îşi îndreptă privirea spre tânărul care o urma îndeaproape. Părea... triumfător. Ca şi când i se întâmplase cel mai minunat lucru din lume. Îi fusese încredințat cel mai prețios dar. Virginia clipi des. *Da,* răspunse inima ei în timp ce-şi coborî privirea asupra Marthei. *Mi-aş dori să ai şi tu parte de aşa ceva... într-o zi. De fericire. Părtăşie. De unirea aceasta a două vieți. Nimic nu este mai frumos. Nimic. Însă te rog, draga mea... te rog, nu te grăbi. Mama ta are nevoie de tine.*

CAPITOLUL 6

Zilele petrecute de familia Simpson împreună trecură mult prea repede, iar grupul se adună pe peronul gării pentru a-şi lua rămas bun de la Danny şi Alvira. Nu se vărsară lacrimi. Danny era mult prea entuziasmat pentru a îngădui familiei să se întristeze din cauza plecării lui. Virginia îşi imagină că în acea seară perna mai multora va fi udată de lacrimi. Însă nu acum. Acum nu se rostiră decât urări de bine şi promisiuni de rugăciuni şi scrisori. Gălăgia ultimelor îmbrăţişări şi sfaturi făcu loc trenului ce plecă spre răsărit, lăsând în urmă o dâră lungă de fum. Cei din familia Simpson urmăriră trenul până când acesta dispăru; apoi se întoarseră încetişor, fiecare cu propriile lui gânduri concentrându-se asupra lungului timp de aşteptare până când îi vor vedea din nou pe cei doi acasă.

Virginia se strecură lângă mama sa şi luă mâna pe care o ţinuse de când era doar un prunc neştiutor. Acum însă, ea era cea care încerca să ofere mângâiere. Nu spuse nimic. Nici nu era nevoie.

— Ei bine... ne întoarcem la viaţa normală, comentă Drew în timp ce ieşeau din gară.

— Normală, repetă Belinda. Am putea să spunem şi aşa.

— Pentru mine, viaţa asta normală începe cu o lungă călătorie cu maşina, spuse Rodney. Nu mă prea încântă.

Belinda se scutură din reverie.

— Mi-aş fi dorit să nu fiţi nevoiţi să vă întoarceţi. Atât de curând.

Rodney o privi drăgăstos.

— Şi eu mi-aş fi dorit asta, mama, dar e bine că am putut să-mi iau liber şi aceste cinci zile. Suntem teribil de ocupaţi perioada asta.

Virginia simţi cum degetele mamei sale se strâng în jurul degetelor ei.

— Mă bucur că aţi făcut efortul de a veni, spuse Belinda fiului ei mai mare. Am fi fost atât de dezamăgiţi. Mai ales Danny.

Se părea că nu prea mai au ce-şi spune.

Olivia insistă să fie ridicată în braţe, dar pentru că Jonathan avea braţele ocupate cu James, Virginia dădu drumul mâinii mamei sale şi o ridică pe micuţă. Se apropie de Rodney, care ducea în braţe pe cel mai mic dintre copiii săi.

— Când plecaţi?

— Dimineaţă, la prima oră. Drumul o să ne ia o zi întreagă.

— Cum s-au descurcat copiii pe drum încoace?

— Foarte bine, în condiţiile date. Sper să fie la fel de liniştiţi şi la întoarcere.

— Mie nu-mi place să pornesc la drum cu cei mici. E destul de greu şi numai pe drumul de la fermă la oraş.

— Ai noştri dorm. Cel puţin o bucată bună de drum. Iar Grace e grozavă când vine vorba să-i ţină preocupaţi.

— Te rog să ai grijă, şopti Virginia, nedorind ca mama ei să audă ce spune. Sunt din ce în ce mai multe maşini pe şosele. N-am încredere în unii şoferi.

Se apropia toamna. Belinda găsi, în cele din urmă, o altă persoană interesată să locuiască cu părinţii ei. O doamnă văduvă dintr-un orăşel apropiat căuta de lucru, ca să-şi mai umple orele de singurătate. Belinda aşteptă cu nerăbdare să facă o vizită femeii.

Drew îşi luă o zi liberă şi o duse cu maşina ca s-o întâlnească. Belinda se întoarse mulţumită de rezultatul vizitei. Femeia fusese de acord să vină şi să vadă cum stau lucrurile, săptămâna care urma.

Virginia nu mai era la fel de dornică să se implice de astă dată. În afară de faptul că nu prea era de acord cu un asemenea plan, era şi mult prea ocupată cu conservele pentru iarnă şi cu micuţul James, care hotărâse că era vremea să se ridice singur în picioare şi să umble. Virginia simţea că trebuie să-l urmărească necontenit. Fetele cele mici fuseseră active şi curioase, însă James era un adevărat ciclon. Şi se urca peste tot. Încontinuu. Părea că e înzestrat cu un dar special – acela de a fi în două sau trei locuri în acelaşi timp. Abia îi descleşta degetele de pe oala cu unt, că se şi repezea la borcanul cu zahăr, răsturnându-l. Abia termina de curăţat mizeria, că trebuia să-l tragă de la lighean.

Aşa că de data asta Virginia rămase acasă, foarte ocupată, în timp ce mama ei o duse pe femeie la casa de la ţară. Din nou, Clark şi Marty fuseseră chemaţi în vizită la altcineva. Belinda îi povesti mai târziu, la telefon, despre felul în care au decurs lucrurile.

— N-a fost atât de şocată când a auzit că nu este baie în casă.

Ăsta era un lucru bun.

— Şi nu s-a grăbit să dea înapoi.

— Vrei să spui că e gata să accepte slujba?

— Aşa se pare.

— Are şi ea o Cleopatra?

Belinda râse.

— Nu, n-are.

— A fost prietenoasă?

— O, da. E o femeie foarte deschisă.

Virginia era puţin încurcată. Mama ei nu părea foarte entuziasmată, după cum se aştepta să fie.

— Atunci care e problema?

Belinda ezită.

— Nu e nicio problemă, spuse ea în cele din urmă.

— Mama... ceva te tulbură. Îmi dau seama după voce.

— Ei, nu e nicio problemă. Nu chiar... doar că...

— Da...?

— E puţin cam autoritară. Puţin... agresivă. Şi îi place să vorbească. Nu e de mirare că-i lipseşte soţul. N-are pe nimeni care s-o asculte vorbind.

— Poate că bunica se va bucura să aibă pe cineva cu care să povestească.

— Poate.

— Dar încă eşti îngrijorată.

— Nu chiar... nu chiar îngrijorată. Doar că... ştii cum e mama când vine vorba de bucătăria ei. Iar tata... nu-i prea place să tot audă pe cineva bătând din gură. Mai ales după ce a suferit atacul cerebral. Mama spune că are nevoie de linişte... pentru a... pentru a se „aduna".

— Înţeleg, spuse Virginia. Deci, care e planul tău?

— Femeia va rămâne. Acum s-a dus să vadă ce magazine sunt în oraşul nostru. Mâine dimineaţă mă duc la mama şi la tata. Dacă sunt de acord, o s-o iau cu mine după-masă, ca să-i vadă şi ea.

— Dar nu dorm de amiază?

— O să mergem după aceea.

Tăcere.

— Virginia... roagă-te. Roagă-te să înţeleagă planul ăsta.

Virginia înghiţi greu. Nu putu să răspundă imediat.

— Sunt sigură că o să înţeleagă, mama. Întotdeauna au fost oameni chibzuiţi.

— Dar asta... asta va fi greu pentru ei. Ar putea fi încăpăţânaţi cu privire la aşa ceva. Este...

— Este o schimbare drastică pentru ei, mama. Nu-i poţi învinovăţi dacă se împotrivesc. Nu le va fi uşor să locuiască cu o persoană străină.

— Poate... poate că dacă iau în considerare alternativa, se vor dovedi mai maleabili.

Cuvintele îi dădură fiori Virginiei. Nu trebuia să întrebe care era alternativa.

Ar fi vrut să închidă telefonul. Să pună capăt conversaţiei. Însă nu era sigură dacă mama ei spusese tot ce avea de spus.

— E... e o persoană destul de drăguţă, Virginia, spuse Belinda, ca şi când ar fi vrut să se convingă pe sine. Pare energică şi... drăguţă. Sunt sigură că mamei i-ar face plăcere să servească ceaiul cu ea. Să schimbe modele de tricotat. Îi va plăcea de ea.

Virginia nu spuse nimic. Însă nici nu putea să închidă. *Spune ceva*, se dojeni ea. Aşa că spuse singurul lucru ce-i veni în minte.

— Şi cum ai spus că o cheamă?

— Iwanna. Doamna Iwanna Gobble (gobble – bolboroseală, n.tr.), Virginia nu ştia dacă auzise bine.

— Cum ai spus?

— Da... răspunse mama ei cu un oftat. Ai auzit bine. Iwanna Gobble. Am crezut că este un nume unic şi chiar drăguţ – Iwanna – până când am auzit numele de familie. Sunt sigură că numele de fată ar fi fost ceva mai potrivit.

— Iwanna Gobble, repetă Virginia, însă deja amândouă izbucniseră în râs.

Şi asta le făcea să se simtă chiar bine.

Bunicii ei nu se arătară încântaţi de acest amestec în vieţile lor. Ar fi trebuit să fie înştiinţaţi, susţineau ei. Lucrul acesta nu era unul oarecare. Îi durea să ştie că toate planurile acestea fuseseră făcute pe la spatele lor. Se descurcaseră bine şi singuri.

Belinda era zdrobită. În acea după-amiază o duseră pe doamna Gobble înapoi, în oraşul ei. Se părea că nu aveau nevoie de serviciile ei. Virginia ştia cât de greu îi era mamei sale să facă asta şi era sigură că Belinda plânsese toată noaptea.

Însă a doua zi, Marty îi telefonă Belindei şi-şi ceru scuze.

— Ştim că v-aţi gândit la noi. N-am vrut să fim nerecunoscători... doar că... e greu să îmbătrâneşti. Ai tendinţa să uiţi că provoci îngrijorare copiilor tăi. Am discutat şi ne-am rugat şi, dacă asta vă liniştеşte, suntem gata să încercăm.

Belinda, în culmea fericirii, îi telefonă imediat doamnei Gobble şi-i dădu vestea cea bună. Femeia spuse că va fi gata să vină vineri. Puteau merge cu maşina s-o aducă.

Cel care făcu acest drum fu Troy, soţul Clarei. Drew trebuia să pledeze într-un proces important şi nu-şi putea lua liber. Belinda merse şi ea, îndrumându-şi ginerele spre casa cea mică de cărămidă a femeii.

Doamna Gobble fu instalată cum se cuvine în casa de la țară a familiei Davis, iar familia își ținu răsuflarea. Speraseră și se rugaseră ca lucrurile să meargă bine. Clark și Marty păreau dispuși să facă tot ce le stătea în putință pentru asta. Cel puțin pentru o vreme.

Virginia o întâlni pe femeie pentru prima oară la biserică, duminica următoare. Era o femeie drăguță. Nu era rigidă și distantă ca domnișoara Groggins. De fapt, părea o doamnă respectabilă, pe care Virginia și-o imagina foarte potrivită în rolul de bunică. Îi păru rău că femeii îi murise soțul fără a avea copii.

Doamna Gobble era, într-adevăr, vorbăreață. Și puțin cam gălăgioasă. Virginia se întrebă dacă nu cumva avea probleme cu auzul. Și râdea foarte mult. Însă era mai bine să râdă când nu era cazul, decât să nu râdă deloc.

Femeia cântă cu toată inima, iar glasul ei păru să îndemne la cântare toată congregația, fiecare dintre cei aflați în biserică cântând cu mai mult entuziasm decât de obicei.

— S-ar putea să meargă, spuse Virginia lui Jonathan în drum spre casă.

— Eu cred că e o bătrânică simpatică, răspunse el, iar când Virginia se încruntă auzindu-i descrierea, râse.

— Ai observat câtă atenție i s-a dat? continuă el.

— Atenție?

— Tom și Harry au pus amândoi ochii pe ea. Râse din nou.

— Tom și Harry? Tom și Harry ai noștri?

Tom Crow era un văduv care-și pierduse soția cu doi ani mai înainte. Părea singuratic și oropsit, iar Virginia își dorise adesea să fi existat în biserica lor o văduvă potrivită pentru el. Harry Simcoe era un fermier burlac. Nu-și plănuise niciodată să rămână necăsătorit. Și nu-i lipsea nici interesul. Studia deschis fiecare nouă femeie disponibilă care venea la biserică, indiferent de vârstă, însă niciodată nu fusese suficient de curajos pentru a o aborda pe vreuna dintre ele.

— Mă întreb care dintre ei va câștiga, spuse Jonathan dus pe gânduri, și fu răsplătit cu o altă privire încruntată.

Însă lui Slate i se părea o glumă bună. De pe bancheta din spate, unde împărțea locul cu Mindy și Martha, Virginia îl auzi râzând cu poftă.

— Ei bine, dacă Harry Simcoe vrea să câştige, atunci va trebui să facă ceva mai mult decât doar să se uite la ea, îndrăzni Slate să spună. Nu sunt expert în materie, da' după părerea mea, ca să convingi o femeie îți ia mai mult decât orbul găinilor. Râse din nou, iar Jonathan i se alătură, spre necazul Virginiei.

Tom fu acela care câştigă. Nu trecură nici două luni când doamna Gobble anunță că ea şi Tom intenționau să se căsătorească. Nu mai putea îngriji de bunicii Davis.

— Şi iată că trece de la Gobble (bolboroseală) la Crow (cântatul cocoşului, n.tr.). Sună bine, râse Slate, iar cei doi – Jonathan şi Slate – avură o altă partidă zgomotoasă de râs. Virginia zâmbi fără să vrea. Însă redeveni serioasă când îşi aminti cât de mult efort depuseseră bunicii ei pentru a face ca planul să funcționeze. Bunica ei fusese nevoită să-şi muşte limba când femeia trecuse peste limitele impuse în bucătărie. Iar bunicul îşi făcuse obiceiul să iasă pe verandă – chiar şi în zilele răcoroase – doar ca să scape de gura neobosită a doamnei Gobble.

— Nu puteți aştepta până după Crăciun? o implorase Belinda pe Iwanna când femeia o anunță că pleacă. Belinda era ocupată cu pregătirile pentru nunta lui Francine şi ştia că n-o să aibă timp să pornească în căutarea unei înlocuitoare. Iar acum era şi mai necăjită că trebuia să-şi lase părinții singuri.

— Nu mai suntem tineri, răspunse Iwanna, iar Tommie e nerăbdător să aibă o femeie în casă. Are cinci copii mari, ştiți, iar copiii acestora se roagă să primească o bunică. Eu n-am fost niciodată bunică şi cred că cel mai bun timp pentru un astfel de dar este Crăciunul.

Belinda ştiu că n-avea niciun rost să mai insiste. O lăsă să plece, dându-i binecuvântarea ei şi cele mai călduroase urări de bine.

Bătea un vânt rece de noiembrie, ce cauza întreruperi și pocnituri pe linia telefonică. Virginia reuși însă să audă cuvintele Belindei, iar inima i se strânse.

— Bunica s-a lovit?

— Nu știu. Tata a telefonat. Părea foarte neliniștit. Mă duc direct acolo.

Virginia aruncă o privire spre masa din bucătărie la care era așezată întreaga familie.

— Așteaptă puțin, spuse mamei sale și se întoarse spre Jonathan, acoperind receptorul cu mâna. Bunica a căzut din nou, iar mama se duce acolo. Pare foarte supărată. Ar fi oare cu putință...?

— Vrei să mă duc eu cu ea, sau vrei să mergi tu?

— Aș... aș vrea să merg eu... dacă ai putea să ai grijă de copii.

Jonathan încuviință.

— Mama, spuse ea vorbind din nou în receptor, poți trece pe la mine ca să mă iei? O să fiu gata.

Belinda păru ușurată în timp ce-i spuse ora la care va fi acolo.

Apăru într-o jumătate de oră. Virginia o aștepta în picioare, îmbrăcată, cu pălăria pe cap și mănușile în mâini. N-o va face pe mama ei să aștepte.

— Ce a spus bunicul? întrebă îndată ce închise în urma ei portiera mașinii.

— Doar că a căzut. Spunea că i s-a tăiat răsuflarea. Că abia a reușit să-și revină și să respire normal. O, sunt atât e îngrijorată. N-ar fi trebuit niciodată să-i las...

— Mama, o dojeni Virginia cu blândețe, n-are rost să te învinovățești. Ai făcut tot ce ai putut face. Nimeni nu va...

— Tocmai asta e, spuse Belinda pe un ton nerăbdător. Nimeni nu este gata să facă ceva pentru asta. Mă lasă pe mine să iau singură deciziile, să transmit mai departe veștile. Mi-aș dori să existe cineva care să fie gata să-și asume responsabilitatea. Missie și Ellie sunt departe. Iar Clare și Arnie nu mă ajută cu nimic. Pe Luke îl iert. Atât de mult aleargă, încât abia dacă mai are timp să servească o masă decentă, în cele mai multe zile. Însă ceilalți... Nu au nimic care să-i preseze. Cel puțin ar putea arăta un strop de interes.

Virginia n-o mai văzuse niciodată pe mama sa atât de supărată şi nici n-o auzise vorbind astfel despre fraţii şi surorile ei. Nu-i stătea în fire să vorbească astfel. *Din cauza îngrijorării*, îşi spuse. *Îngrijorarea usta o îmbolnăveşte.*

Intrară cu maşina în curte, iar Belinda deschise portiera maşinii înainte ca aceasta să se oprească.

Se grăbi spre casă iar Virginia o urmă îndeaproape. Străbătu veranda aproape în fugă, dând buzna în casă. Tatăl ei stătea în scaunul său obişnuit, cu faţa spre uşă.

— Unde e mama? întrebă Belinda privind de jur împrejurul bucătăriei cu ochi îngroziţi.

— Acolo. Îi arătă printr-o mişcare a capului spre camera de zi, unde fusese agăţată o perdea în spatele căreia se schimbau de haine.

Belinda străbătu încăperea într-acolo.

— Nu intra. Vocea lui Marty o opri.

Belinda rămase locului nedumerită, aruncând o privire spre tatăl său.

— Mama, te simţi bine?

— Nu... Nu sunt bine. Miros urât.

— Poftim?

— Miros urât, repetă femeia. Stai unde eşti.

Belinda se întoarse spre tatăl său, iar Virginia veni lângă ea.

— Ce se întâmplă? întrebă Belinda. S-a lovit la cap?

Când Clark începu să râdă pe înfundate, Virginia se temu că amândoi o luaseră razna.

— Tata... ce se întâmplă? repetă Belinda. Mama...?

— E bine, reuşi el să spună. Da' are dreptate. Chiar miroase îngrozitor. Râse din nou.

— Ce face?

— Se spală. Cu leşie. A treia oară.

— Tata... te rog... spune-mi...

— A făcut o baie neprogramată, asta-i tot.

Virginia se apropie mai mult.

— Bunicule, spuse ea cu o voce pe care o dorea mai potolită decât a mamei sale. Spune-ne ce s-a întâmplat.

El le privi cu o licărire jucăuşă în ochi.

— A făcut o mică excursie – la toaleta de afară, ca să golească vasul cu murdărie. A alunecat pe o bucată de gheaţă... şi s-a întors mânjit din cap până în picioare cu... conţinutul vasului. Nu ştiu dacă a venit cu răsuflarea tăiată din cauza căzăturii sau a mirosului. De atunci se spală întruna. A golit fiecare găleată de apă din casă, iar băieţii numai ce le-au umplut azi-dimineaţă.

Virginia o auzi pe mama ei oftând greu.

— Deci nu are nimic?

— E bine. Sau aşa ar trebui, asta numai dacă nu-şi jupoaie pielea de atâta frecat.

Virginia se răsuci pe călcâie, răsuflând uşurată şi sleită de puteri.

— Mă duc să pun ibricul pe foc.

— Va trebui să dai întâi la pompă. Bunica ta a golit toate vasele din casă.

Virginia luă două găleţi şi se îndreptă spre uşă.

În cele din urmă, reuşiră chiar să râdă cu poftă de isprava bunicii. Din fericire, Marty nu se lovise foarte tare. Mirosul dispăruse, iar hainele se aflau acum în apă, în cazanul de rufe, după ce fuseseră spălate în apa rămasă de la baie. Dimineaţă urma să vină vecina care le spăla rufele, o dată pe săptămână.

— Putea fi mai rău, spuse Virginia în timp ce se îndreptau spre casă.

— Aşa e, fu de acord Belinda. Nu-i mai pot lăsa singuri. E prea periculos. Mama... a alunecat pe o bucată de gheaţă. Putea să se lovească rău. Va trebui să insist să plece de la fermă.

Virginia simţi o mână rece ca gheaţa strângându-i inima.

Situaţia fu destul de serioasă pentru ca membri familiei să se întâlnească să discute ce se putea face. Virginia era îngrijorată pentru mama sa. Ştia că Belinda nu va putea dormi liniştită ştiind că viaţa părinţilor ei este în pericol. Şi mai ştia că aceasta era părerea Belindei despre cei doi.

Se discutară multe planuri, multe sugestii, opţiuni, variante. Toate fără niciun rezultat. Va trebui să insistăm să se mute, spuse din nou Belinda.

— Să se mute... unde? întrebă Drew. Nu există facilități pentru oameni care au nevoie de o astfel de îngrijire.

— Să-i mutăm aici.

— Draga mea, am discutat asta de nenumărate ori. I-am invitat, i-am rugat, i-am implorat – am încercat chiar să-i momim – degeaba. Au refuzat de fiecare dată.

— De data asta nu acceptăm să ne refuze. Trebuie să se mute. Îi aducem noi.

— Cum? întrebă Drew. Cu forța?

— Dacă e nevoie...

Belinda părea hotărâtă. Inima Virginiei se strânse.

— Ar putea... ar putea să rămână în continuare acolo dacă... dacă ar sta cineva cu ei? Francine fusese cea care vorbi mai tare, cu o voce gâtuită. Virginia își privi sora mai mică. Ochii acesteia erau plini de lacrimi. Virginia clipi des. Parcă o vedea din nou pe surioara ei când era mică. Cea care plângea mereu pentru problemele altora.

Belinda se liniști și luă mâna lui Francine.

— Sigur că ar putea rămâne acolo, scumpa mea. Asta e ceea ce am încercat să facem. Am dat anunțuri în fiecare ziar pe care-l cunosc. Credeam că doamna Gobble era răspunsul...

— Doamna Crow, spuse Jonathan. Nu s-a căsătorit cu Tom Turkey (Curcan), ci cu Tom Crow. Iar acum e doamna Crow.

Zâmbiră auzind jocul de cuvinte cu care Jonathan încercase să înviioreze atmosfera, însă mai apoi Belinda continuă:

— Mi-aș dori să pot găsi pe cineva... Mi-aș... mi-aș dori să vină la noi. Nu pot înțelege de ce...

— Eu cred că pot, interveni Luke. Au supraviețuit cu ajutorul acestui spirit independent. Nu te poți aștepta să se schimbe acum.

— Dar asta complică lucrurile. Chiar nu știu...

— Mă duc eu. Spusese aceste cuvinte cu vocea încărcată de emoție. Buzele lui Francine tremurau, iar lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji.

— Francine, scumpa mea... Belinda o apucă de mână.

— Mă duc eu, repetă fata.

— Tu trebuie să te căsătorești...

— Oricum, am de gând să renunț la serviciu. Dalton nu vrea să mai lucrez după ce ne căsătorim. Deja mi-a spus asta. Iar el poate conduce din oraș până la fermă și înapoi – pentru a mă vedea până ne vom căsători, pe urmă se poate muta și el acolo.

Virginia se simți vlăguită. Francine nu avea habar la ce se înjuga. Cât de greu era să înceapă o căsnicie în felul acesta. Poate că vor supraviețui... dar nu va fi ușor. Virginia știa asta din propria experiență.

— Nu cred că-i o idee prea bună. O luase gura pe dinainte.

Francine ridică bărbia.

— Pot să am grijă de ei, o contrazise ea. Știu că nu m-am prea ocupat cu gătitul... și curățenia și... restul treburilor de prin casă, așa cum ai făcut tu, dar știu cum să le fac... iar bunica mi-ar putea arăta. Pot să învăț.

Virginia interveni degrabă:

— N-am vrut să spun că n-ai fi în stare s-o faci. Doar că... este... este greu să începi căsnicia în felul ăsta. Eu știu. Aruncă o privire spre Jonathan ca și când ar fi vrut să-și ceară scuze pentru ceea ce urma să spună. Sunt multe schimbări pe care trebuie să le facă cei doi, chiar și fără... fără a locui în casa altcuiva... purtând de grijă unor oameni în vârstă. E... e greu, Francine. Nu... nu aș vrea să te văd trecând prin asta.

Un șuvoi de lacrimi proaspete inundă obrajii lui Francine.

— Sunt bunicii mei, șopti ea. Îi iubesc. Dacă nu e posibil să fac asta, atunci... atunci... atunci o să-l rog pe Dalton să amâne nunta.

CAPITOLUL 7

Virginia simți și ea acea undă de șoc ce-i cuprinse pe toți cei adunați în bucătăria părinților ei. Trecură câteva clipe înainte ca Drew, tatăl ei, să spargă tăcerea.

– Mie mi se pare că tânărul tău e destul de nerăbdător să se căsătorească, spuse el pe un ton chibzuit.

– O să... înțeleagă. Glasul lui Francine era înecat. Își strânse în pumn batista udă, din dantelă.

– Scumpa mea, nu-ți putem cere să faci asta. Belinda își găsise, în cele din urmă, vocea.

– Dar nu-mi cereți voi asta – nimeni nu-mi cere.

– Însă nici... nici nu-ți putem îngădui s-o faci.

Francine se uită la ei cu genele încă umede de lacrimi. Vocea ei era însă liniștită.

– Știți la câte a renunțat Virginia – pentru familie. A renunțat la colegiu – a fost nevoită să-și schimbe toate planurile – fără să se plângă o singură dată. Știu cât de mult a însemnat asta pentru ea. Obișnuia să plângă – noaptea – când credea că nimeni nu știe, dar eu o auzeam. Și plângeam împreună cu ea. A fost atât de lipsită de egoism.

Continuă să-și frământe în mâini batista în timp ce toți ochii se întoarseră spre Virginia, care se foi pe scaun, jenată.

– Ei bine... eu am fost crescută în aceeași familie, continuă Francine. Cu aceleași principii. Poate că am fost mai... răsfățată, dar

nu sunt cu totul lipsită de sensibilitate. Sunt bunicii mei. Şi îi iubesc. Şi pot – putem amâna nunta pentru câteva luni, ca să pot avea grijă de ei.

Tăcerea se aşternu peste micul grup. Nimeni nu vorbi. Virginia se întrebă dacă îşi ridicase vreunul privirea de pe faţa de masă cadrilată, însă nu încercă să se convingă. Îi venea să plângă. Toată situaţia aceasta era atât de complicată. Cu o încărcătură emoţională atât de mare. Oare alte familii se confruntau cu decizii atât de dificile?

— Nu cred că bunicii tăi te vor lăsa să faci asta. Vocea Belindei era slabă. Ca şi când ajunsese la capătul unei zile lungi, istovitoare.

— Putem încerca, insistă Francine. Cred că-i pot convinge...

Trebuie să existe altă cale...

— Şi dacă nu există? Dintr-odată, Francine îşi pierduse acea expresie tinerească, neliniştită. Părea matură şi încrezătoare.

— Nu vreau să te sacrifici...

— Sacrificiul întăreşte sufletul. Întotdeauna ne-ai spus asta, mamă.

— Credeţi că ar vrea să vină să locuiască cu mine? întrebă Virginia. Nu putea suferi acest nor al îndoielii. Al nesiguranţei. Această sfărâmare a planurilor familiei.

Belinda clătină încet din cap.

— Virginia... ai făcut destul.

— Dacă nu vor să vină aici, nu mă aştept să meargă în altă parte, spuse Drew.

— Însă vor fi la ţară, răspunse Virginia.

— Nu cred că ar avea ceva împotriva oraşului. Ceea ce-i deranjează cel mai mult este să plece din propria casă. Să plece din mediul acela cunoscut, pe care-l iubesc, explică tatăl ei.

— Mai este şi sentimentul că stau pe capul celorlalţi, interveni Luke. Nu vor să deranjeze pe nimeni.

Belinda încuviinţă.

— Da, cred că mai degrabă acesta e motivul.

Virginia se întrebă ce ar putea face. Nu-şi putea lua copiii să se mute acasă la ei. Iar caii lui Jonathan... Nu, nici nu se punea problema.

— Eu cred că singurul răspuns sunt eu, spuse Francine încet dar categoric. O să vorbesc cu Dalton.

– Nu, mă duc eu la fermă, spuse Belinda, luminându-se la față. N-are rost să vorbești cu Dalton. Tatăl vostru poate face drumul între fermă și oraș pentru o bucată de vreme. O să închidem casa – o, nu – nu putem face asta, spuse ea. Trebuie să locuiești aici până la nuntă, Francine. Dar noi ne vom muta acolo. Se uită spre soțul ei și-l văzu încuviințând.

– Mama, dacă pleci, nu ne vom putea pregăti pentru nuntă, spuse Francine.

Pentru o clipă, pe chipul Belindei apăru o urmă de îndoială. Apoi spuse:

– Ba da. Nu cred că toată ziua îmi va fi ocupată cu ei. Pot continua să lucrez la planurile pentru nuntă. Iar mamei i-ar face plăcere să dea o mână de ajutor. Niciodată nu era mai fericită decât atunci când cosea sau gătea pentru unul dintre membri familiei.

Belinda păru încântată de această soluție.

– Nu știu cum de nu mi-a trecut mai devreme prin cap, murmură ca pentru sine în timp ce se ridică de pe scaun și se îndreptă spre sobă.

– Mai vrea cineva cafea?

Trecu pe la fiecare, umplându-le cănile.

– Pe urmă, după nuntă – după Crăciun – o să încep să caut pe altcineva.

Virginia oftă și schimbă poziția lui James, care se odihnea în brațele ei. Se părea că criza fusese din nou rezolvată – deocamdată.

Clark și Marty priviră nedumeriți când o văzură pe Belinda sosind cu bagaje și anunțându-i că plănuia să rămână. Belinda nu se putu abține să nu râdă când îi povesti Virginiei scena la telefon.

– Te-ai certat cu Drew? o întrebă mama ei, privind nesigură, neștiind dacă aceasta era o întrebare serioasă sau nu.

Belinda râse și spuse:

– Sigur că nu. O să vină și el la timp pentru cină.

– Vine și el.

– Da, vine.

În cele din urmă, Marty își dădu seama ce se întâmplă. Se opri ș se sprijini de marginea bufetului pentru a-și ține echilibrul.

— Uite ce e, spuse ea cu glasul încărcat de emoție. Nimeni nu trebuie să-și lase căminul sau familia pentru a veni aici ca s îngrijească de noi. Ne descurcăm foarte bine și singuri. E adevărat am căzut de câteva ori. Tatăl tău se descurcă mai bine cu un picio decât eu cu amândouă. Da' nimeni n-a murit din câteva cucuie. Nic măcar nu se văd semnele. Așa că, fă bine să te întorci acasă și să-ți vez de familie.

— Rămân, spuse Belinda, ignorând spusele mamei sale. Am nevoi de ajutorul tău pentru nunta lui Francine – cusut și toate celelalte Dacă nu vreți să vă mutați voi la mine, mă mut eu la voi. Și puse jo valizele.

Marty rămase pe gânduri. Frustrarea i se risipi. Întreaga atitudine i se schimbă.

— Ei bine... în cazul ăsta...

Din colțul bucătăriei îl auziră pe Clark râzând.

— Are nouăzeci și doi de ani și încă o mai puneți la cusut rochii de mireasă.

Belinda n-avea de gând să-i ceară mamei sale să coasă rochia de mireasă, însă nu spuse nimic.

— În care dintre camere să stau? întrebă în schimb.

— Poți alege. Doamna Gobble spunea că le-a lăsat pe toate în ordine.

Belinda aprecie grija femeii. Își luă lucrurile și se îndreptă spre scări.

Alese vechea ei cameră. Dormitorul părinților ei era mai spațios, însă cumva nu i se părea corect să doarmă în patul lor. Ei bine... nici măcar nu mai era patul lor. Ei se mutaseră jos acum, în camera de zi. Patul din dormitor era unul nou, cumpărat special pentru a umple spațiul gol. Totuși, fusese dormitorul lor... timp de peste șaptezeci de ani...

I se părú ciudat și chiar nostalgic să se afle din nou în propria cameră. Nimic nu se schimbase. Tapetul era cel pe care îl alesese împreună cu mama sa. Îl puseseră împreună. Avusese doar

paisprezece ani pe atunci. Paisprezece – şi tot felul de idei. Erau aceleaşi perdele pe care le dăduse deoparte de nenumărate ori ca să salute o nouă zi, sau să zărească prima stea la căderea serii. Aceleaşi tablouri pe perete. Acelaşi pat din lemn de brad şi acelaşi covoraş lucrat de mână pe duşumea. Aceeaşi măsuţă de toaletă cu aceeaşi zgârietură pe care o făcuse ciobul unei oglinzi pe care o spărsese.

Belinda despachetă hainele şi le aranjă în dulap. Puse celelalte lucruri în sertarele măsuţei de toaletă, lăsând loc şi pentru lucrurile lui Drew. Începu să fredoneze încetişor în timp ce aranjă pe rafturi şi ultimele haine, împingând valizele sub pat.

❧

După startul bun şi acceptarea de către Clark şi Marty a noului stil de viaţă, schimbarea nu se dovedi atât de uşoară pentru niciunul dintre ei, după cum se aşteptase Belinda.

– Mă întreb când au învăţat unele dintre ciudăţeniile pe care le văd la ei – după ce am plecat eu de acasă? Sau poate că nu le-am observat eu niciodată înainte? întrebă ea într-una dintre numeroasele convorbiri pe care le avea cu Virginia. Au câteodată un fel ciudat de a face unele lucruri. Lucruri micuţe, neimportante, dar care pe mine mă supără.

La rândul ei, ştia – după expresia şi adesea după tăcerea lor – că făcea unele lucruri care-i iritau pe Marty şi pe Clark.

Însă avusese dreptate. Aveau nevoie de cineva care să stea cu ei. Nici nu-şi imaginase cât de mult depindeau acum unul de celălalt. Ochii mamei sale nu mai erau la fel de buni. Chiar şi cu ochelari, cusăturile mamei sale nu mai erau la fel de drepte. Iar tatăl ei avea nevoie de ajutorul soţiei sale pentru a se ridica de pe scaun. Belinda privea, cu inima strânsă de durere, cum firava ei mamă, se străduia din răsputeri să-l ajute să se ridice. Odată, încercând pentru a treia oară, căzuseră amândoi înapoi pe scaun. Marty reuşise să se ridice în picioare, în cele din urmă, iar după ce se opriră din râs, mai încercaseră o dată, de data asta reuşind. Belinda se întrebase de câte ori în trecut repetaseră această scenă.

Iar Marty era foarte nesigură pe picioare. Își legase o funie între pat și bucătărie, ca să aibă de ce să se prindă în timp ce se îndrepta într-acolo. Belinda știa că frânghia nu era suficient de puternică pentru a o împiedica să cadă. Însă o ajuta să-și țină echilibrul și-i dădea mai multă încredere în sine.

— Nu mi-am dat seama că sunt atât de neajutorați, observă Drew în timp ce se pregăteau de culcare.

Belinda încuviință, cu privirea umbrită.

— Nici eu n-am știut că-i atât de rău.

— După Crăciun va trebui să insistăm să se mute cu noi, în oraș.

Belinda nu spuse nimic. Nu dorea să se gândească la urmările emoționale ale acestui lucru, asupra fiecăruia dintre ei. Și cu siguranță nu dorea să se gândească acum la problema asta. Avea nevoie de toate rezervele ei fizice și mentale pentru a le purta de grijă și a se pregăti pentru apropiata nuntă.

Toată lumea spunea că a fost cea mai frumoasă nuntă care a avut loc vreodată în biserica lor. Francine a fost, cu siguranță, cea mai frumoasă mireasă, se grăbi Virginia să-și dea cu părerea. Dalton părea să aibe și el aceeași părere. Pe tot parcursul ceremoniei, ochii lui nu o slăbiră nicio clipă.

Însă cea care îi atrase atenția Virginiei, fu Belinda. Părea trasă la față și palidă, în ciuda zâmbetului ei splendid și a umerilor drepți. *E epuizată*, gândi Virginia. *Trebuie să facem ceva. Nu mai poate continua așa.*

Virginia aranjă câteva „schimburi" cu mama ei. Belinda urma să vină la ferma familiei Lewis pentru o după-masă întreagă, în timp ce Virginia prelua responsabilitățile la familia Davis. Desigur, Belinda trebuia să poarte de grijă copiilor, însă spuse că acest lucru îi oferea o binevenită pauză și timp împreună cu nepoții ei iubiți.

Trecuseră deja destul de multe zile din noul an. Un răspuns mai permanent veni dintr-o sursă cu totul neașteptată. Nimeni – nici măcar unul dintre membri familiei – nu se gândise la o astfel de

soluționare a problemei. Belindei nu-i venea să creadă când îi împărtăși planul Virginiei.

– A venit la o cafea. Domnul Simcoe. S-a așezat acolo, în bucătărie, s-a uitat în jur ca și când ar fi cântărit locul din privire, apoi l-am văzut încuviințând și își drese vocea.

– *Am fost vecini buni timp de mai mulți ani*, a spus el, iar tata a încuviințat. *Mă gândeam*, a continuat el, *că singurătatea nu-mi prieşte. Sunt ceva mai tânăr decât voi, dar joc şah destul de bine şi mi-am gătit singur treizeci de ani. Am auzit că familia voastră caută pe cineva care să vă ajute, aşa că m-am întrebat ce-ar fi dacă ne-am uni forțele.*

Mama l-a privit puțin suspicioasă. Dar n-a spus nimic. A aşteptat.

– *Primăvara trecută mi-am pierdut cel mai bun prieten – câinele meu, Raider – şi de-atunci mă simt chiar mai singur. Mă întrebam ce-ar fi să mă mut aici şi să vă dau o mână de ajutor – în schimbul tovărăşiei – iar cei doi Simpson să se poată întoarce la casa lor din oraş.*

– Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Am dat să deschid gura ca să spun că planul ăsta nu va funcționa, dar mi-a luat-o mama înainte.

– *Nu văd de ce n-am încerca*, a spus ea. *N-ai de unde să ştii dacă nu încerci.*

– Nu-mi vine să cred, răspunse Virginia. A fost gata să lase un burlac să se mute cu ei?

– Un burlac.

– Crezi că se vor descurca?

– Nu ştiu. Entuziasmul inițial al Belindei se mai potolise. Dar, cum zice mama, n-ai de unde să ştii dacă nu încerci. Cele două izbucniră în râs.

– Şi... chiar o să facă asta?

– Se mută mâine.

– Tu şi tata vă întoarceți acasă?

– Imediat ce se instalează.

Virginia oftă.

– Mă bucur, spuse ea în cele din urmă. Mi-am făcut griji pentru tine.

Belinda zâmbi slab.

– Trebuie să fim realişti, Virginia. Chiar dacă se descurcă, nu va fi pe termen lung. Bunicii tăi sunt din ce în ce mai slăbiți. Nici măcar

domnul Simcoe – binecuvântată-i fie inima – nu va putea să le poarte de grijă pentru mai multă vreme.

Virginia răsfoi absentă plicurile ce veniseră cu poşta din acea dimineaţă în timp ce stătea în faţa cutiei poştale. Nu erau prea multe. Câteva pliante publicitare tipărite de domnul Woods pentru negustorii din oraş, o factură cu plata pentru hrana animalelor. O scrisoare. Mâna i se opri. O scrisoare, adresată ei. Singurele scrisori pe care le primea erau de la familia lui Jonathan. Însă nu recunoscu scrisul.

Sau poate că...? Uimită, căută adresa expeditorului. Nu era niciuna. Verifică ştampila poştală. *E de la Jenny*, îşi spuse ea, iar inima începu să-i bată mai repede.

Nu aşteptă să ajungă în casă şi să taie frumos plicul, ci îl rupse cu degete tremurătoare. Jenny, după tot acest timp, îi contactase din nou.

Scurta scrisoare îi dezvăluia foarte puţine. Cu excepţia unui lucru foarte important. Jenny urma să vină.

Plănuiesc să vin ca să te văd, cu trenul de joi, scria pe hârtie. *Vorbim atunci. Jenny.*

Atâta tot. Nimic despre ea. Nicio întrebare despre copilul ei. Nici măcar un salut, sau măcar să întrebe cum o mai duc, sau că nădăjduieşte că o duc bine. Nimic de felul acesta.

Virginia zâmbi trist. Era tipic pentru Jenny. Se îndreptă spre casă. Joi era peste două zile. Avea multe de făcut până la sosirea ei. Ea şi Mindy... Virginia se opri brusc. Ce va gândi Mindy când o va vedea pe mama ei apărând ca din senin? Cum va răspunde? Oare două zile vor fi suficiente pentru a pregăti copilul pentru vizita mamei sale? Mindy n-o mai văzuse de câţiva ani.

Virginia porni din nou către casă, cu un zâmbet pe buze. Mindy se rugase cu credincioşie pentru Jenny în fiecare noapte. Poate că aceasta era răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunile ei. Poate că Jenny deja avea veşti bune pentru ei. Mindy va fi atât de fericită.

Când ajunse în casă se simţea atât de încurajată, încât abia aşteptă ca Mindy să vină de la şcoală. Trebuia să împărtăşească vestea cuiva. Cu scrisoarea în mână, se îndreptă spre grajd, în căutarea lui Jonathan.

Nu era acolo. Se simţi dezamăgită, însă se îndreptă spre îngrădituri, în spatele grajdului. Slate dresa un armăsar tânăr, îndemnându-l la trap. Jonathan privea cu ochi critic.

– Calcă în interior cu piciorul stâng, îi strigă tânărului. Va trebui să lucrăm la asta.

Virginia veni lângă el şi se rezemă de gard.

– Ştii ce? întrebă când Jonathan se întoarse spre ea. Tocmai am primit o scrisoare de la Jenny. Vine.

– Aici? Se încruntă uşor. Îşi ridică pălăria cu boruri şi-şi trecu degetele prin părul des. De ce?

Virginia simţi cum i se strecoară un fel de nesiguranţă în suflet.

– Păi, ca să ne vadă, desigur. Are nevoie de un motiv special?

Jonathan nu răspunse un timp destul de îndelungat. Rămase cu ochii aţintiţi asupra tânărului armăsar, însă Virginia ştia că nu se gândea la cal.

– Nu pari prea încântat, spuse ea.

– Nu sunt. În vocea lui nu era nicio umbră de părere de rău.

– De ce? Mindy va fi...

– Mindy. Din cauza asta. Mindy n-a văzut-o pe mama ei de când avea...

– Ştiu – şi va fi atât de bucuroasă s-o facă.

– Oare? Sau tu eşti cea bucuroasă?

Se întoarse s-o privească cu ochi scrutători.

– Ce... ce vrei să spui? întrebă ea.

Jonathan îşi trecu din nou degetele prin păr şi-şi puse pălăria pe cap.

– Jenny e prietena ta, spuse el în cele din urmă. Respect faptul că i-ai fost alături... toţi aceşti ani, cu toate că ea n-a făcut nimic pentru a merita loialitatea ta. Am fost... sunt de acord cu această prietenie. Însă Mindy? Cu ea se schimbă lucrurile. Ştii cât de mult ne-am străduit s-o ajutăm să se simtă iubită... acceptată... capabilă să înfrunte viaţa.

Acum s-a obişnuit cu noi. Îi merge bine. Nu vreau ca acea femeie să vină aici şi să dea peste cap toate astea.

— Dar nu va...

— De unde ştii? Se întoarse cu faţa spre ea dându-i toată atenţia. Cum poţi fi atât de sigură? Mindy e doar un copil. Un copil sensibil. O să se simtă dezechilibrată când o să se vadă stând faţă în faţă cu o mamă pe care o cunoaşte doar după nume. Întâlnirea asta o va afecta, Virginia, şi nu cred că va fi spre binele ei.

Virginia îşi muşcă buzele. Niciodată nu-l văzuse pe Jonathan atât de categoric, aproape mânios.

— Vrei să spui că nu poate veni? întrebă ea în cele din urmă.

Jonathan nu spuse nimic o bucată de vreme. Îşi duse mâna la pălărie, însă nu şi-o ridică, doar trase de borul ei. În cele din urmă, o privi din nou.

— Nu vreau să spun asta, răspunse el. Eşti soţia mea. Asta este casa ta. Nu-ţi spun eu ce să faci sau ce să nu faci. Însă îţi spun că nu-mi place venirea ei – nu-mi place deloc. Cred că asta o va supăra pe Mindy.

— Ne-am rugat, spuse Virginia. Nu crezi că venirea ei ar putea fi un răspuns la rugăciune?

El ezită din nou. Virginia văzu cum privirea i se îmblânzeşte.

— Uite ce e, spuse el în cele din urmă. Jenny vine aici. Nu mă aştept s-o refuzi. Nu ştim de ce vine. Nu ştim cum va reacţiona Mindy. Însă îţi spun un lucru – dacă începe să facă valuri... Lăsă propoziţia neisprăvită.

Virginia încuviinţă. Scrisoarea atârna acum în mâna ei. Tot entuziasmul ei se risipise. Nu mai era nerăbdătoare să-i împărtăşească vestea lui Mindy. Jonathan îi stricase bucuria. Uneori îl considera cam strict, exagerat de protectiv. Mai ales când era vorba de copiii lui. Iar Mindy era a lui – a lor – ca şi ceilalţi.

Când Virginia îi spuse despre apropiata vizită, reacţia lui Mindy se dovedi greu de interpretat. Acum părea entuziasmată de vizita lui

Jenny, în clipa următoare devenind tăcută şi chiar retrasă – probabil înspăimântată de perspectiva întâlnirii cu această femeie care o adusese pe lume şi mai apoi o lăsase în grija Virginiei.

– Poate că Dumnezeu răspunde astfel rugăciunilor noastre, îi spuse Virginia lui Mindy în timp ce o punea la culcare. Spera că aceste cuvinte vor linişti îndoielile fetei. Reuşi să zâmbească. O să continuăm să ne rugăm. Să ne rugăm ca Dumnezeu să folosească vizita asta pentru ca mama ta să-şi deschidă inima faţă de El.

– Ştii, ea nu e mama mea adevărată, spuse Mindy. Doar mi-a dat naştere.

– Ei bine... începu Virginia, apoi se opri. O să continuăm să ne rugăm, spuse ea în schimb. Se aplecă şi o sărută pe frunte.

Când ajunse la uşă o auzi pe Mindy zicând:

– Mama, va trebui să o sărut?

Virginia se opri, cu o mână pe clanţa uşii. Se întoarse spre Mindy.

– Nu, spuse ea încet însă ferm, amintindu-şi cum la ultima sa vizită, Jenny îşi ignorase aproape total fiica. Dacă Jenny nu se schimbase, probabil că nu dorea să se lase sărutată. Nu... nu va trebui s-o săruţi. Decât dacă vrei. Decât dacă te roagă... Însă Virginia nu se aştepta ca Jenny s-o roage să facă asta.

– Bine, spuse Mindy.

După ce se adaptase la viaţa în familia Lewis, Mindy fusese liberă să-şi exprime afecţiunea. La fiecare vizită, bunicii, mătuşile, unchii sau verişorii primiseră un sărut sau o îmbrăţişare. *De ce ezită oare când e vorba de propria mamă?* se întrebă Virginia nedumerită.

Răspunsul sosi tot din partea fetei.

– Nu cred că vreau să sărut pe cineva necunoscut.

– Înţeleg. Virginia aşteptă.

– Mama, cum să-i spun?

Mindy părea atât de îngrijorată, încât Virginiei i se strânse inima. Se întoarse la pat şi se aşeză pe marginea lui.

– Nu vreau să-i spun „mama", spuse Mindy cu glas stins.

– Ne vom gândi la ceva potrivit, o asigură Virginia, dând la o parte buclele de păr de pe faţa-i micuţă.

– O să stea mult?

— Nu... nu prea cred, spuse Virginia, amintindu-şi ultima vizită a lui Jenny şi nerăbdarea ei de a pleca.

Mindy păru că se liniştește.

— Crezi că i-ar face plăcere s-o vadă pe Buttercup? întrebă ea.

— Cred că da.

— Crezi că va vrea s-o călărească?

— Nu, spuse Virginia, zâmbind. Nu cred că Jenny va fi interesată să călărească.

— Mă bucur, spuse Mindy somnoroasă, zâmbind uşor. Pentru că nici Buttercup n-o cunoaşte.

CAPITOLUL 8

— Avem o scrisoare de la Danny. Entuziasmul Belindei părea să fi şters multele şi grelele săptămâni de când nu mai auzise nimic despre el. A fost trimisă acum patru luni, continuă mama Virginiei la celălalt capăt al liniei telefonice.

— Unde a fost?

— Pe vas, bănuiesc. E nevoie de timp pentru sosirea unei asemenea scrisori.

— Totuşi, a durat cam mult.

— Am fost îngrijorată, admise Belinda. Mă aşteptam să primim veşti mai devreme. După cum scrie aici, Danny ne-a mai scris până acum de două ori.

— Ce s-a întâmplat cu celelalte scrisori?

— Nu ştiu. Dar e o uşurare să ştiu că sunt sănătoşi. Spun că acolo e teribil de cald – dar se descurcă.

— Au primit vreuna din scrisorile noastre?

— Da. Danny spune că până acum au primit una de la Clara, două de la tine şi patru de la mine. Dar eu am scris mai mult de zece scrisori. Iar Rodney spune că i-a scris de câteva ori. Şi Francine i-a scris de două ori. Şi mama i-a trimis câteva scrisori.

— E teribilă situaţia asta cu poşta.

— Ce să spun... locuieşte undeva în câmpie. Nu ne putem aştepta să-i dea scrisorile în mână.

— Şi cum se simt? Ce face Alvira?

Belinda ezită.

— E însărcinată – aşa cum ai spus tu că s-ar putea întâmpla.

— Au acolo vreun spital sau cabinet medical?

— Danny nu părea să-şi facă griji.

— Şi de ce şi-ar face? spuse Virginia, dându-şi ochii pe spate. N el trebuie să nască.

— Virginia, nu-i drept. E vorba de copilul lui – şi soția lui. Sigur c îşi face griji.

Virginia era chinuită de remuşcări:

— N-am vorbit serios. Dar nu trebuia să spun asta. Doar că.. uneori nu cred că bărbații înțeleg cu adevărat ce înseamnă o naştere Par să presupună că totul va fi bine – că asta face parte din viață.

— Şi aşa este.

— Ştii ce vreau să spun, mama.

Virginia decise să schimbe subiectul.

— Am primit o scrisoare de la Jenny.

— De la Jenny?

— Vine. Vine cu trenul de mâine. Nici nu-mi vine să cred.

Trecură câteva clipe înainte ca Belinda să răspundă.

— Mindy ştie?

— Desigur. I-am spus imediat ce am aflat.

— Şi cum a reacționat?

— Ei bine... a avut nevoie de puțin timp pentru a înțelege ce înseamnă asta. Cred că e bucuroasă... dar şi puțin nehotărâtă. E de înțeles. N-o cunoaşte pe Jenny, chiar dacă e mama ei. Are foarte puține amintiri.

— Da... ar putea fi greu pentru ea. Vocea Belindei era extrem de serioasă.

— Vorbeşti... vorbeşti ca Jonathan, spuse Virginia încet.

— Jonathan? Nu...? Nu-i face plăcere... vizita asta?

— Nu. Nu chiar. M-a surprins reacția lui la aflarea veştii. Credeam că o să se bucure. După părerea lui ar fi fost mai bine dacă n-am mai fi văzut-o sau auzit-o niciodată pe Jenny, spuse Virginia.

— Ce are împotriva lui Jenny?

— Nimic. Chiar nimic. Doar că... doar că... îl cunoşti pe Jonathan. Se străduieşte să-şi protejeze copiii. E ca o cloşcă ce-i alungă pe toţi nepoftiţii din jurul puilor.

— Virginia!

— Dar... aşa este. Oricum, sunt sigură că se va mai înmuia după ce Jenny va ajunge aici. Jonathan a fost întotdeauna curtenitor şi amabil.

— Da, ştiu. E un om bun, un tată bun.

Conversaţia lor se îndreptă spre alte lucruri. Virginia se simţi mai bine după ce puse jos receptorul. Jonathan *era* un om şi un tată bun. O să se poarte corect cu Mindy – şi cu Jenny.

Virginia era bucuroasă şi pentru faptul că, în sfârşit, primiseră veşti despre Danny şi Alvira. Însă redeveni serioasă. Oare Alvira va avea parte de îngrijirea necesară pe timpul sarcinii – sau al naşterii? Ar fi îngrozitor dacă i s-ar întâmpla ceva. Se hotărî să se roage mai insistent pentru cumnata sa.

Restul zilei se dovedi a fi destul de obositor. Virginia îşi făcuse o listă în mintea ei cu toate lucrurile pe care trebuia – sau vroia – să le facă înainte de sosirea lui Jenny. Nu reuşise să facă prea multe. Olivia venise mai devreme la ea cu o aşchie în deget. Dacă ceva o supăra pe Olivia, acel „ceva" era vederea sângelui. Chiar şi numai o picătură de sânge era suficientă pentru a o pune pe ţipete. Fusese nevoie de ceva timp ca să-i scoată aşchia, să-i bandajeze degetul şi s-o potolească.

Era pe punctul de a se apuca din nou de treabă când James răsturnă găleata cu mâncare pentru găini. Nu numai că o răsturnă, însă se aşeză în mijlocul mizeriei şi începu să mănânce din ea.

Trebuia să strângă mizeria – şi pe urmă să-l spele. Când termină, la nas îi ajunse mirosul plăcintelor din cuptor. Uitase de ele. Crusta era prea coaptă. Îi veni să plângă. Se hotărî să le servească seara, la cină, iar mâine să pregătească altele. O să taie părţile mai arse. O să bată frişcă şi o s-o pună deasupra. Jonathan şi Slate n-o să se plângă. Niciodată n-o făceau.

Când Mindy ajunse acasă de la şcoală, Virginia era în urmă cu planurile pe care şi le propusese.

— Îmbracă fetele şi du-le afară, la joacă, spuse ea agitată. Nu reuşesc să fac nimic cu ele aici. Urmă repede alt ordin. Am nevoie de mai multe lemne pentru foc – şi încă o găleată cu apă.

Mindy o privi încurcată. Virginia nu uşură cu nimic situaţia când adăugă:

— Grăbeşte-te şi schimbă-ţi rochia de şcoală, ca să n-o murdăreşti.

Mindy ieşi din cameră, iar Martha o urmă pe sora ei mai mare. Virginia o auzi spunând, în timp ce urcau scările:

— Mama e *flustlată*. Jamie n-a fost cuminte. A mâncat prea multă mâncare de găini. Acum, cred că o să moară.

N-o să moară, fu pe punctul de a striga Virginia. Cu siguranţă copila nu credea că ea ar mai sta în faţa sobei, jelind după plăcintele arse dacă era vreun pericol ca copilul ei să se fi otrăvit.

Virginia îşi duse o mână la frunte, dând la o parte firele de păr umede. Nu era de mirare că Martha era încurcată, iar Mindy privise la ea de parcă şi-ar fi pierdut simţul datoriei. Dar chiar aşa se purtase. Se agitase şi se zăpăcise. Care era problema dacă Jenny găsea lucrurile aşa cum erau de obicei? Nu era o gospodină desăvârşită. Nu avea o casă perfectă – nicio familie desăvârşită. Se agita prea tare şi agitaţia asta îşi punea amprenta asupra întregii familii. Era ridicolă.

Se duse la masă şi trase un scaun, ridicând şi coborând umerii în semn de resemnare. Va renunţa la listă. Cu totul. Jenny putea să vină când poftea. Ce a făcut, a făcut. Iar dacă nu, cine urma să observe sau să se plângă? Nici într-un caz Jenny. Singurul lucru pe care-l va face va fi să coacă o pâine de ovăz, preferata lui Jenny încă din copilărie. Va trebui să-i telefoneze mamei, ca să-i ceară reţeta.

Când Mindy şi Martha coborâră în bucătărie, Virginia le salută cu un zâmbet.

— Ce-ar fi să mergem toţi afară după lemne şi apă? Pe urmă facem ciocolată caldă ca să ne scoatem frigul din oase.

Ideea era minunată, după părerea tuturor.

Nu reuşiră să facă ciocolată caldă. Înainte de a se întoarce în bucătărie cu lemnele şi apa, Jonathan ieşise din grajd sprijinindu-l pe Slate. Chipul acestuia era palid şi abia îşi târa picioarele. Fusese lovit de un mânz. Insistase că nu este rănit grav, însă Jonathan era hotărât să-l vadă un doctor. Îl urcă în maşină.

— Nu ştiu când ne întoarcem, strigă pe geamul maşinii când ieşi din curte. Nu ne aşteptaţi cu mâncarea.

Micul grup se întoarse întristat în casă, cu braţele pline de lemne pentru soba de gătit.

— O să moară Slate? suspină Martha, care în ultima vreme părea obsedată de gândul că cineva dintre cei dragi s-ar putea stinge din viaţă.

— Sigur că nu, spuse Mindy. Cel mai rău lucru ar fi să-i taie piciorul.

Virginia nu credea că ideea asta o va linişti prea mult pe Martha.

— N-o să i se taie piciorul, o corectă ea. Dacă e rupt, Slate va trebui să stea cu piciorul în gips, până când se face bine. Asta-i tot.

— O, da, spuse Mindy cu ochi sclipitori. Ţin minte când şi bunicuţa noastră a avut aşa ceva.

Dacă-ţi aduci aminte de bunica Withers şi gipsul ei, ar trebui să-ţi aduci aminte şi de mama ta, gândi Virginia, însă nu spuse nimic.

Amână cina până când copiii începură să se plângă că le este foame, aşa că Virginia hotărî să nu mai aştepte. Mindy, care se rugă pentru masă, îl aminti şi pe Slate.

— Şi Doamne, fă ca piciorul lui Slate să nu fie *ampuat* ca al bunicului Clark.

Când deschise ochii, părea foarte serioasă.

— L-am întrebat pe bunicul Clark despre piciorul lui şi mi-a spus că s-a rănit tare şi a fost nevoie să i-l *ampueze*.

— Ce-i aia ampu... ampu...? întrebă Martha, încruntându-se în timp ce încerca să pronunţe ciudatul cuvânt.

— *Ampuat*, spuse Mindy cu superioritate.

— Amputat, spuse Virginia, pregătind farfuria nerăbdătorului James, care lovea cu lingura în scaunul înalt în care se afla.

— Înseamnă retezat, explică Mindy surorii ei mai mici. Martha se strâmbă, iar Olivia o imită.

— Când mâinile, picioarele sau degetele se rănesc rău de tot, le retează. Martha se strâmbă din nou.

— Asta s-a întâmplat şi cu piciorul bunicului Clark. Şi cu mâna bunicului Drew.

— Iac! exclamă Martha, iar Olivia repetă cuvântul de câteva ori.

Virginia nu putea s-o contrazică, cu toate că nu aprecia terminologia. Încercă să distragă atenţia copiilor aflaţi în jurul mesei.

— Mâine mama ta Jenny va fi aici, spuse ea lui Mindy.

Chipul Marthei se lumină deodată.

— Mâine, mama noastră Jenny va fi aici, îi repetă ea lui Mindy.

— Nu este mama ta, răspunse aceasta. Doar a mea.

— Ba nu, o contrazise Martha.

— Ba da.

— Şi a mea, spuse Olivia.

Vai mie, gândi Virginia, *de ce am deschis subiectul ăsta?*

— E doar a mea, nu-i aşa, mama? întrebă Mindy.

— Da, e doar a lui Mindy.

— De ce? Miorlăitul Marthei indica clar faptul că nu i se părea corect ca Mindy să aibă ceva ce ea nu avea.

Virginia nu avea nici energia, nici cuvintele pentru a explica.

— E a mea, spuse Mindy întinzându-se după sos. Apoi adăugă scuturându-şi codiţele împletite:

— Dar o poţi avea, dacă vrei.

Martha o privi încurcată – apoi încântată.

Spre marea uşurare a tuturor, piciorul lui Slate nu era rupt, cu toate că primise o lovitură zdravănă. Şchiopătatul dovedea acest lucru, însă Slate insistă că poate umbla.

— Dacă nu-l mişc, se înţepeneşte, îi spuse el Virginiei în timp ce aceasta încălzea mâncarea pentru el şi pentru Jonathan.

— Credeam că o să ţi-l reteze – ca bunicului Clark, spuse Martha, care părea puţin dezamăgită. Şi nu ai nici gips, remarcă ea. Se părea că Slate le dezamăgise.

— Nici retezat. Nici în gips. Nimic, spuse Slate ridicând din umeri. Mânzul ăla va trebui să mă lovească mai tare data viitoare.

— Nu glumi cu treburi din astea, îl avertiză Virginia de lângă sobă.

Se întoarse spre Jonathan.

— Cine l-a tratat pe Slate?

— Luke.

— Nu e de mirare că ați întârziat atât. Cabinetul lui e din ce în ce mai aglomerat. Nu mai e mult şi se va pensiona. Şi ce se va face oraşul fără el?

— Nu cred că se va pensiona încă. Are mai multă energie decât mulți bărbați mai tineri ca el. Dar e adevărat. Oraşul are nevoie de alt doctor.

Virginia puse mâncarea în farfurii, iar cei doi se aşezară la masă. Slate şonticăi până acolo, însă refuză ajutorul.

— Haideți – la pat cu voi, le spuse Virginia fetelor. A trecut ora la care trebuia să fiți în pat.

Fetele trecură pe la Jonathan şi Slate pentru sărutul de noapte bună, apoi o urmară. Înainte de a ieşi din cameră pentru a o urma pe Virginia, Martha se întoarse spre tatăl ei.

— Mindy mi-a dat-o mie pe mama Jenny, spuse ea cu satisfacție.

Jonathan se încruntă, iar Virginia ştiu că îi va cere să explice comentariul copilei. Dar nu acum.

— Veniți, spuse ea micului grup. Trebuia să fiți demult în pat.

Tropăiră pe scări în sus, iar Virginia fu nevoită să le avertizeze să facă linişte. James deja fusese dus la culcare.

Când intră la ele mai târziu, Martha şi Olivia adormiseră. Însă Mindy stătea în pat cu ochii larg deschişi, dusă pe gânduri. Virginia se aşează pe marginea patului.

— Nu poți dormi?

Mindy întinse mâna şi-şi vârî degetul în buzunarul rochiei Virginiei, ca şi când ar fi vrut să se agațe de ceva.

— Mă gândesc.

Virginia îi dădu părul la o parte de pe față.

— Gânduri fericite... sau triste?

— De amândouă.

— Vrei să vorbeşti despre ele?

Mindy ezită şi se prinse mai tare de rochie. Vântul se înteţise afară, iar copacii aflaţi mai aproape de casă se legănau, desenând umbre pe chipul copilului. Virginia se gândi că acele umbre şi lumini probabil reflectau ceea ce simţea Mindy în adâncul sufletului.

— Mă bucur că vine mama Jenny. Dar mi-e şi teamă.

— Înţeleg. Şi eu simt aşa.

— Vreau ca Dumnezeu să-mi răspundă la rugăciuni. Vreau ca mama Jenny să-L roage s-o ierte pentru că nu L-a iubit şi nu a făcut ce e bine. Chiar vreau asta. Dar...

Tăcu.

— Dar...? o îndemnă Virginia.

— Dar... eu n-o cunosc şi mi-e teamă.

— Teamă de ce?

— Că n-o să-mi placă de ea. Că n-o să-i placă de mine.

Virginia aşteptă.

— De aceea ai dat-o Marthei?

Căpşorul de pe pernă încuviinţă. Apoi copila spuse încet:

— N-ar fi trebuit s-o fac, nu-i aşa?

— Poate că nu. Dar Martha nu...

— Crezi că Martha mi-ar da-o înapoi dacă i-aş cere-o?

Virginia îşi căută cuvintele.

— Scumpa mea, Martha nu trebuie să ţi-o dea înapoi. Ea e mama ta încă. Nu... nu poţi da... oameni.

— Ea m-a dat pe mine, spuse copila simplu.

Virginia îşi ţinu răsuflarea. Ce putea răspunde?

— Într-un fel, spuse ea cu sinceritate. Într-un fel, te-a dat. Dar asta nu înseamnă că nu mai este mama ta. Că nu mai eşti fiica ei. Legătura... mai există încă. Relaţia. Asta rămâne.

— Şi dacă mă vrea înapoi? Vocea fetei era şoptită. Virginia fu străbătută de un fior ca de gheaţă. *Şi dacă mă vrea înapoi?* Întrebarea îi răvăşi mintea şi sentimentele. O trase pe copilă în braţe, iar aceasta se agăţă de ea.

— Scumpa mea... tu eşti a noastră, spuse Virginia. Ai fost cu noi mult mai multă vreme decât ai fost cu mama Jenny. Eşti a noastră.

Treptat, Mindy se desprinse din strânsoare. Virginia o trase înapoi şi o sărută pe frunte.

– Crezi că acum poţi dormi? şopti ea.

Mindy încuviinţă şi chiar reuşi să zâmbească.

– Cred că pot.

Însă Virginia coborî scările luând cu ea şi gândurile-i tulburate.

– Presupun că eu sunt acela care trebuie s-o iau de la gară. Jonathan nu părea prea fericit. Se pregăteau de culcare.

– Dacă nu te deranjează, răspunse Virginia.

– Şi dacă mă deranjează?

Îşi aplecă capul într-o parte şi o privi. Ea ştiu că nu aşteaptă răspuns.

– Mi-aş fi dorit... mi-aş fi dorit să nu ai sentimente atât de... atât de negative faţă de ea, spuse Virginia cu vocea gâtuită.

El nu răspunse. Însă după ce se strecurară amândoi sub păturile călduroase, întinse braţul şi o trase aproape de el.

– Îmi pare rău, şopti cu buzele lipite de părul ei. Am fost puţin cam dificil în toată treaba asta. Îmi pare rău. E prietena ta... ştiu asta. Şi tu te-ai rugat şi ai încercat să-ţi împărtăşeşti credinţa cu ea timp de... câţi ani? Poate că ai dreptate. Poate că Dumnezeu lucrează. O să... Îţi promit că o să încerc.

Era suficient pentru Virginia. Îi întoarse sărutul, apoi oftă.

– Am avut o zi îngrozitoare. Mă bucur că s-a isprăvit. M-am simţit sleită de puteri.

– Ei bine, am avut şi ceva bun. Virginia distinse nota de tachinare din glasul lui şi se întrebă ce urma.

– Anume? întrebă ea somnoroasă.

– O să servim plăcintă la cină două seri la rând.

Ea îl înghionti jucăuş.

– Nu fi atât de sigur, dragul meu, răspunse ea în aceeaşi notă.

Jonathan ieşi din grajd suficient de devreme pentru a se spăla înainte de a pleca la gară, după Jenny. Credincios promisiunii, încercă să nu mai facă nicio remarcă negativă.

— Vrei să fac ceva sau să cumpăr ceva din oraş? întrebă el.

Virginia clătină din cap.

— Atunci plec. Eşti sigură că nu vrei s-o iau pe Martha? Ar fi plăcut să am tovărăşie. Hotărâseră că Mindy va merge la şcoală, ca de obicei. Pe Jenny urma s-o vadă când se va întoarce acasă, după-masă.

— E prea frig, Jonathan. Vântul ăsta a bătut toată noaptea. O să fie rafale.

El o linişti cu o înclinare a capului.

— Că veni vorba, spuse el cu grijă, i-ai explicat Marthei că mamele nu sunt obiecte care pot fi împrumutate? N-aş vrea să spună ceva stânjenitor. De dragul nostru... şi al lui Mindy.

— Nici nu ştiu ce să spun... dar o să încerc. A fost atât de dezamăgită când Mindy a pretins că are ceva ce ea n-are.

— Aşa că Mindy i-a oferit, generoasă, acest privilegiu.

Virginia nu dorea să discute despre asta acum. Comentariul lui Mindy o surprinsese şi pe ea. Acum, după ce avusese acea mică discuţie cu ea, simţea că înţelesese sentimentele fetei. Dar nu era momentul potrivit să-i explice lui Jonathan. Spuse în schimb:

— Am telefonat domnului Woods în dimineaţa asta şi l-am invitat la cină.

— Vine?

— Nu, a spus că nu vine.

— Cred că s-ar simţi stingherit.

— Poate. El mi-a spus un alt motiv, dar am avut impresia că nu vrea să vină.

— Dacă Jenny nu l-a informat că se află în zonă, atunci e de înţeles că nu vrea să vină. Surpriza s-ar putea să nu fie una plăcută.

— Nu-mi pot imagina... nu-mi pot imagina cum se poate ca cineva să nu vrea să-şi vadă propriul tată.

— Poate c-o să-l vadă. Înainte de a se întoarce, poate că o să se întâlnească. Acesta ar fi un alt răspuns la rugăciune.

— Ar fi.

— Ei bine, ar trebui să plec. Nu vreau să ajungă trenul înaintea mea. Mai uită-te spre grajd, bine? Dacă nu-l vezi pe Slate din când în când, mergi și vezi ce face. Piciorul ăla îl doare mai mult decât vrea să recunoască.

Ușa se închise, iar Virginia rămase singură. Singură, cu excepția Marthei, care vorbea de una singură în timp ce desena la masa din bucătărie. Sora și fratele ei dormeau de amiază.

Virginia simți un nod în stomac în timp ce privi pe fereastră. Nu va trece mult, cu voia Domnului. Pe străzi nu era zăpadă. Jonathan ar trebui să se întoarcă într-o oră, iar ea o va vedea din nou pe Jenny. Trecuse atâta vreme. Oare cum va fi Jenny? La fel de aspră și plină de amărăciune? Sau poate că rugăciunile lui Mindy avuseseră efect?

Între timp, avea treabă. O treabă pe care nu știa de unde s-o apuce. Se duse la masă și se așeză față în față cu Martha.

— Îți place desenul meu? întrebă micuța, aplecând capul într-o parte.

— E foarte frumos.

— E un om de zăpadă.

— Da, mi-am dat seama.

— Are pălăria lui Slate pe cap.

— Da, văd că e a lui Slate. Martha avea un talent surprinzător pentru un copil de vârsta ei. Și avea un pronunțat simț al detaliului.

— Martha... Virginia trase adânc aer în piept. Știu că Mindy ți-a spus că o poți avea tu pe mama Jenny. Însă mamele... mamele nu sunt lucruri pe care să le treci de la unul la altul.

— N-o pot păstra? Privirea deja i se întunecase.

— Nu... n-o poți păstra.

— Mă pot preface că e a mea?

— Mama Jenny... Se opri și începu din nou. Vezi tu... Mamele și copiii trebuie să discute despre asta unul cu celălalt. Mama Jenny ar putea crede că o singură fetiță îi este de ajuns.

— Dar are deja una. Pe mine. Mindy n-o mai vrea.

— Dar s-ar putea ca mama Jenny să o vrea pe Mindy. Știi?

Martha se gândi o clipă.

— Tu eşti fetiţa mea. Aş fi foarte nefericită dacă ai încerca să mă dai altcuiva, continuă Virginia.

— Eu n-aş face asta, spuse Martha.

— Dar poţi înţelege cum s-ar putea simţi mama Jenny. Dacă ea ar crede că Mindy a încercat... s-o dea altcuiva... s-ar putea simţi foarte tristă.

Martha se gândi adânc la aceste cuvinte.

— Poate ar fi mai bine să nu-i spunem, zise în cele din urmă, clătinând cu vigoare din cap.

Virginia se simţi uşurată.

— Cred că-i o idee foarte bună. Nu cred că ar trebui să-i spunem.

CAPITOLUL 9

Virginia privi ceasul de pe perete atât de des, încât i se păru că se oprise. Se simţea agitată şi iritată. Se învârtise încoace şi încolo, nereuşind să facă altceva. *Trebuie să încetezi*, se dojeni ea. *Te porţi ca un copil – şi n-ai niciun motiv.*

Îi telefonă mama. Virginia nu ştia dacă ar trebui să fie recunoscătoare sau nu pentru intervenţia mamei sale.

– Am fost ieri la fermă, îi spuse Belinda. Mă bucur că m-am dus înainte să se înteţească vântul. Astăzi va fi greu de mers pe străzi. Am fost plăcut impresionată cum merg lucrurile cu domnul Simcoe. Fusesem îngrijorată, dar se pare că – până acum, cel puţin – lucrurile merg bine. Acum se ocupă şi de treburile pe care le făceau băieţii lui Clare. Taie lemnele, aduce apa, aruncă murdăria. Tata pare că se bucură de un partener de şah. Mama – pentru mama îmi fac ceva probleme. I se pare că trebuie să gătească pentru musafir. Domnul Simcoe a dus muncă de lămurire cu ea ca s-o îndepărteze de sobă. Dar poate că o ocupaţie – cu măsură – îi va face bine.

Cât am stat acolo tata a vrut să se ridice de pe scaun şi să meargă la masă. Pentru domnul Simcoe a fost uşor să-l ajute să se ridice. Nu ca atunci când a încercat mama s-o facă. Cred că şi tatei îi este mai uşor. Domnul Simcoe e un bărbat destul de mare, e obişnuit cu munca, aşa că e suficient de puternic. Sărmana mama. Pentru ea asta era o treabă grea.

Virginia se gândi că nu avea altceva de făcut decât să asculte. Mama ei părea atât de uşurată de situaţia de la fermă, încât pur şi simplu dorea să stea de vorbă.

— Şi poate conduce maşina. Dacă au nevoie de lucruri din oraş, nu mai trebuie să-şi facă probleme. Sau dacă ar trebui să facă un drum neprevăzut – o urgenţă – sau ceva de felul ăsta. Iar dacă vremea e rea, poate folosi lopata. Tata n-ar fi niciodată în stare să facă asta dacă s-ar bloca în nămeţi de zăpadă.

Virginia nu interveni decât cu un murmur ocazional, prin care s-o asigure pe mama ei că era la capătul firului.

— O, am uitat, spuse dintr-odată Belinda. Astăzi este ziua când soseşte Jenny. A ajuns?

— Nu. Jonathan s-a dus după ea.

— Sper să nu aibă probleme cu drumurile. Tatăl tău a fost nevoit să facă un drum la ţară şi tocmai mi-a telefonat spunându-mi că drumurile sunt rele în anumite locuri.

— Jonathan a luat cu el o lopată.

— Ei bine, nu te mai reţin. Ştiu că trebuie să te pregăteşti. Am vrut doar să-ţi spun cum mai merg lucrurile la fermă.

Virginia mulţumi mamei sale pentru telefon şi se întoarse la treabă, aruncându-şi din nou privirea la ceas. Cel puţin acele sale înaintaseră între timp.

Îşi aminti că Jonathan o rugase să se mai uite spre grajd. Slate ducea una dintre iepe la căldură după ce o adăpase. Mulţumită, Virginia se întoarse spre sobă.

Zgomotul ritmic al motorului maşinii o anunţă, în cele din urmă, că sosiseră. Se grăbi la fereastră, tremurând, în timp ce-l privi pe Jonathan deschizând portiera din dreapta. Din maşină ieşi o femeie. Chipul îi era ascuns sub borul larg al unei pălării verzi de fetru. Jonathan închise portiera şi deschise portbagajul ca să scoată de acolo o valiză. Discutară între ei în timp ce se îndreptară spre casă, pe alee. Jonathan părea amabil, iar Virginia se surprinse şoptind o scurtă rugăciune de mulţumire. Era atât de bucuroasă că Jonathan reuşise să se debaraseze de îndoielile lui şi era curtenitor cu musafira lor.

Virginia își șterse mâinile de șorț, îl scoase, și-l azvârli pe un scaun din apropiere. Deschise ușa înainte ca ei să ajungă și se dădu un pas înapoi, fluturând din mână în semn de bun-venit.

— Jenny, spuse ea, încercând să nu pară prea emoționată. Haide la căldură. E frig.

Nu îndrăzni să spună: *„Mă bucur să te văd"*. Nici: *„A trecut atât de multă vreme"*. Jenny ar fi spus că e prea sentimentală. Nici nu îndrăzni să facă un pas înainte ca s-o îmbrățișeze sau s-o sărute pe obraz. Jenny nu putea suferi scenele emoționale.

Jenny intră, scuturându-și zăpada de pe umeri. Martha, aflată la masă, se oprise din colorat. Privea cu gura deschisă la această străină care era mama Jenny a lui Mindy.

— Am pus de cafea, spuse Virginia ca să umple tăcerea. Apoi adăugă:

— Dragul meu, du valiza lui Jenny sus, în primul dormitor.

Cele trei fete fuseseră mutate, ca să facă loc pentru musafira lor. Urmau să doarmă pe saltele, în dormitorul părinților lor. Slate se oferise să renunțe la camera sa în favoarea podului grajdului, însă cu vremea rea ce se anunța și cu piciorul rănit, Virginia nici nu vru să audă de așa ceva.

Jonathan luă valiza și se îndreptă spre scări, iar Virginia făcu un pas înainte și o ajută pe Jenny să-și dea jos haina groasă.

O privi pentru prima oară mai atentă pe prietena ei, care încă nu spusese niciun cuvânt. Se părea că Jenny era la fel de bolnăvicioasă. Poate chiar mai slabă și mai palidă decât înainte, lucru care o tulbură și mai tare pe Virginia. Agăță haina în cuier și-i făcu semn lui Jenny să se așeze la masă. Martha încă o privea cu ochii mari, rontăind absentă capătul creionului de colorat.

— Jonathan o să coboare îndată, spuse Virginia în încercarea de a găsi ceva de spus.

Jenny înaintă încet spre masă și se așeză cu grijă în fața fetiței care-i urmărise cu mare atenție fiecare mișcare. Ochii Marthei erau mari, curioși.

Nu se mai putu abține și spuse, în cele din urmă:

— Ești mama Jenny a lui Mindy?

Jenny se uită la fetiță, apoi la Virginia şi înapoi la fetiță. Nu spuse nimic.

— Da, spuse Virginia înțelegând nesiguranța lui Jenny. Nu avem secrete aici.

Jenny se încovoie pe scaun. Dădu din cap în semn de încuviințare. Cel puțin n-avea să le reproşeze faptul că fuseseră sinceri cu Mindy.

Virginia turnă cafea în ceşti. Era ispitită să o întrebe ce făcuse în tot acest timp, însă nu îndrăzni. Era evident că Jenny n-o dusese prea bine. O să le spună, la momentul ales de ea. Virginia aproape că oftă uşurată auzind paşii lui Jonathan pe scări. Nu strica să mai fie cineva în jurul mesei. Jenny nu părea să dorească a face conversație.

— Cum a fost drumul? întrebă ea înainte ca Jonathan să ajungă la uşă.

— Nu prea bun – în unele locuri. Dar am fost nevoit să pun mâna pe lopată doar o singură dată. În dreptul fermei familiei Blais. Vântul bate destul de tare acolo.

Se aşeză pe un scaun lângă fiica sa, care o studia îndeaproape pe femeia din fața ei. Nici măcar nu părea să remarce prezența tatălui ei lângă ea.

— Deci... spuse el. Ai făcut alt desen.

Martha reuşi să încuviințeze printr-o mişcare a capului, însă privirea ei nu părăsi o clipă chipul lui Jenny.

— Seamănă cu pălăria lui Slate.

Încuviință din nou.

— Sărmanul Slate, o să-i fie frig la cap, dacă i-ai luat pălăria, spuse Jonathan pe un ton jucăuş. Martha se întoarse spre el, cu licăriri în privire.

— Asta nu e pălăria lui adevărată. Chicoti.

Virginia era mulțumitoare pentru fărâma aceasta de veselie din încăpere. Jonathan se străduia, binecuvântată-i fie inima!

Jonathan înhămă caii la sanie pentru a o aduce pe Mindy de la şcoală. Nu vroia să se aventureze cu maşina pe drumurile înzăpezite

şi era prea frig pentru ca fetiţa să vină pe jos acasă. Virginia se întrebă ce vor vorbi cei doi în drum spre casă. Oare vor vorbi despre Jenny? Şi cum vor răspunde cele două când se vor întâlni? Nervii Virginiei erau atât de încordaţi, încât tresări speriată când Olivia strigă că se încheiase „somnicul ei bun de după-amiază".

Jenny fusese aproape mută. Părea chiar mai morocănoasă decât în trecut. Virginia nu intenţiona s-o preseze. Însă îşi dorea ca tensiunea din încăpere să se risipească.

Martha îşi pierduse interesul faţă de noua venită şi se întorsese la joacă. Olivia o privi pe Jenny cu ochi mari, curioşi, apoi zâmbi.

— Măi să fie, da' asta sigur e a lui Jonathan, comentă Jenny, surprinzând-o pe Virginia. Vocea îi era răguşită, probabil din cauza fumatului. Îşi duse mâna la gură şi tuşi. Trupu-i firav se zgudui, iar când accesul de tuse se potoli, ochii îi erau înlăcrimaţi şi răsuflarea tăiată.

— Aşa tuşeşti după ce vorbeşti? întrebă Virginia cu îngrijorare. Nici nu era de mirare că Jenny nu vorbea prea mult.

— Nu întotdeauna, spuse Jenny ridicând din umerii firavi. Începu din nou să tuşească.

Virginia aşează în faţa fetelor câte un pahar cu lapte şi o felie de chec. Apoi James îşi făcu cunoscută întoarcerea din lumea viselor, bătând cu mânuţele în pătuţ. Virginia se grăbi să-l ia. Dacă nu, micuţul va încerca să coboare singur din pat. Deja căzuse de două ori.

Şi el o studie pe femeia de la masă, apoi se agăţă strâns de mama lui. James, micul lor aventurier, era cel mai timid în prezenţa străinilor. Virginia se temu că va începe să plângă.

— Uite, spuse ea pentru a-i distrage atenţia. Martha şi Olivia beau lapte şi mănâncă chec. Vrei şi tu?

Mâinile lui apucaseră rochia Virginiei, una dintre ele ţinând-o strâns de guler, cealaltă de mânecă. Îşi mai ridică o dată privirea spre Jenny, apoi îşi îngropă faţa în umărul mamei sale.

— E puţin ruşinos, explică Virginia, cu toate că reacţia celui mic nu mai lăsa loc de explicaţii.

Îi desprinse degetele de pe rochie şi-l puse jos. El îi apucă fusta şi-şi îngropă faţa în ea. Virginia nici nu mai putea mişca.

— O să fie bine – imediat ce ajunge să te cunoască, explică Virginia. Încercă să-l desprindă de ea. Tata şi Mindy vor sosi dintr-o clipă în alta. Ascultă. Auzi caii?

Însă nici cu asta nu reuşi să-i distragă atenţia. Virginia se văzu nevoită să-l ia din nou în braţe. Îi pregăti laptele şi checul ţinându-l în braţe.

Zornăitul hamurilor îi atrase, totuşi, atenţia. Ridică capul, uitând de pericolul pe care-l reprezenta femeia de la masă. Chiar o împinse uşor, semn că vrea să fie pus jos. Când se văzu jos, alergă spre uşă cu picioruşele-i dolofane.

Mindy nu intră în casă singură. Jonathan era cu ea. Una dintre mâinile lui se odihnea pe umărul ei. Privirea lui Mindy se îndreptă spre bucătărie şi se opri asupra lui Jenny. Niciuna dintre ele nu rosti un cuvânt.

Spune ceva, îşi dori Virginia să strige femeii. *Cea pe care o priveşti este fiica ta.*

Jonathan o îndemnă pe Mindy să înainteze.

— Mindy, spuse cu vocea joasă dar fermă, salut-o pe mama ta Jenny.

Fără să zâmbească, Mindy răspunse, sprijinindu-se evident de mâna lui Jonathan.

— Bună.

Jenny îi întoarse salutul plecându-şi uşor capul. Ochii ei o studiară o clipă pe fata ce-i stătea înainte, apoi se îndreptară spre ceaşca cu cafea.

— Mindy, schimbă-ţi hainele de şcoală. Îţi fac o ciocolată fierbinte, spuse Virginia, încercând să vorbească pe un ton cât mai natural cu putinţă. Jonathan o privi scurt, apoi ieşi afară ca să deshame caii.

Mindy se îndreptă spre scări, iar cei trei copii o urmară. Pentru ei, întoarcerea lui Mindy de la şcoală era punctul culminant al zilei.

— Ai văzut-o? o auzi pe Martha întrebând-o. E aici. Mama ta, Jenny.

Virginia nu auzi şi răspunsul lui Mindy.

Se întoarse spre Jenny.

— Mindy e o elevă bună, începu ea, încercând să comunice, să obţină un răspuns din partea lui Jenny. Mereu vine acasă cu note bune.

Jenny se foi pe scaun.

— Presupun că nu mă vei lăsa să fumez în fața copiilor, spuse ea, apoi tuși din nou. De data asta unde voi fi exilată?

— Jonathan a pornit încălzitorul în atelier, unde ține mașina. O să fie cald. L-am rugat să pună și un scaun acolo pentru tine.

Jenny zâmbi strâmb.

— Ai prevăzut totul, nu-i așa?

Virginia încuviință. Trebuia să admită. Jenny se ridică de pe scaun și se duse să-și ia haina. Și-o strecură pe mâneci, tușind din nou.

Se afla la ușă când, deodată, se răsuci spre Virginia.

— A crescut, fu tot ce spuse, însă Virginia era mulțumitoare chiar și numai pentru aceste două simple cuvinte.

Copiii fuseseră trimiși la culcare, iar casa era liniștită. Virginia încălzi cidru de mere și se alătură lui Jenny în fața focului din cămin. Chiar și prin pereți se putea simți gerul nopții de iarnă. Își întinseră picioarele în fața focului și sorbiră din licoarea aromată.

Jonathan și Slate se duseseră devreme la culcare – lucru pe care Jonathan arareori îl făcea. Virginia știa că nu oboseala îl mânase în dormitor, cât faptul că dorise ca Virginia și Jenny să petreacă timp împreună.

— Nu te-ai îngrășat deloc, îndrăzni Virginia să comenteze. Nu ți-ai revenit cu sănătatea?

Jenny ridică din umeri.

— Cum au fost lucrurile de când... de când...? Nu era sigură ce ar putea spune.

— Mă descurc.

— Bine.

Se așternu din nou tăcerea.

— Locuiești tot acolo?

— Nu. M-am mutat. De câteva ori.

— Ești tot... singură?

— Da. Sunt singură.

— Prietenii tăi...

— Care prieteni? spuse Jenny cu sarcasm. Foştii mei prieteni au uitat că exist.

Virginia tăcu câteva clipe.

— Îmi pare rău, reuşi să spună în cele din urmă.

— Ba să nu-ți pară. Nu merită. Cuvintele îi fură urmate de un acces de tuse.

Sorbiră în tăcere din ceşti.

— A... a crescut mult, nu-i aşa? spuse Jenny dusă pe gânduri.

— Azi-mâine e domnişoară, răspunse Virginia.

— Am observat că te ajută în bucătărie.

— Îmi este de mare ajutor. Nu ştiu ce m-aş face fără ea. Simți cum i se strânge inima.

— Copiii par s-o placă. Jenny tuşi din nou.

— O adoră. Abia aşteaptă să vină de la şcoală. Se poartă tare frumos cu ei.

Din nou se aşternu tăcerea.

— Ai făcut o treabă bună.

Această fărâmă de recunoaştere din partea lui Jenny era cu totul neaşteptată. Ochii Virginiei se umplură de lacrimi.

— Mulțumesc, şopti ea, dar n-am făcut-o singură. Jonathan...

— Am remarcat. Se poartă bine cu copiii.

— E un tată extraordinar. Dintr-odată, Virginia îşi simți inima atât de plină, încât se întrebă dacă o să-şi poată stăpâni emoțiile. Era atât de mulțumitoare că Dumnezeu o binecuvântase cu Jonathan. Atât de mulțumitoare pentru dragostea pe care o avea pentru familia sa. Pentru devotamentul său profund.

Jenny puse deoparte ceaşca goală.

— Mă duc să mai fumez o țigară, spuse. Pe urmă mă duc la culcare. Sunt frântă. A fost o zi lungă. În timp ce se ridică fu apucată de alt acces de tuse. Virginia nu-şi putu ascunde îngrijorarea.

Jenny nu li se alătură la masă în dimineața următoare, aşa că urmară aceeaşi rutină. Mâncară, citiră din Biblie şi se rugară. Martha o aminti pe sărmana mama Jenny a lui Mindy, iar Virginia se întrebă

ce intenționase să spună cu acele cuvinte. Slate se îndreptă mai apoi spre grajd, iar Jonathan înhămă caii pentru a o duce pe Mindy la școală. Urmă obișnuita agitație a pregătirii, a adunării cărților și pachețelului cu mâncare, îmbrățișările și săruturile de rămas bun și saluturile adresate de cei mici surorii lor, în timp ce aceasta se grăbea spre ușă – apoi alergarea la fereastră pentru a urmări cu privirea caii ce porneau la trap pe aleea lungă din fața casei.

Virginia răsuflă adânc. Trebuia să coacă pâine. Ar trebui să pună drojdia la dospit. Se întoarse spre cei mici, care coborau de pe scaunul din fața ferestrei.

– Martha, ce-ar fi să-l iei pe James și să-i dai câteva jucării?

– Da! exclamă Olivia bătând din palme. Părea încântată de ideea de a se juca.

Martha îl luă pe James de mână și se îndreptă către cutia cu jucării, însă se întoarse deodată spre mama sa.

– Mama Jenny o să se întoarcă?

– Este aici încă. Doarme. Adică, s-ar putea să nu doarmă – cu toată gălăgia asta. Dar este încă în camera voastră.

Martha o privi cu ochi mari. Niciodată nu mai auzise ca cineva să doarmă după ora micului dejun.

– E bolnavă?

– Nu, este... Însă Virginia se opri. Poate că era bolnavă. Nu arăta prea bine. E foarte obosită, răspunse ea copilei.

– Trebuie să facem liniște?

– Ar fi o idee minunată.

Virginia se întoarse spre bufet ca să scoată ingredientele.

– Jamie nu știe să facă liniște.

– Poate că-i poți arăta tu.

Scoase drojdia și zahărul, apoi întinse mâna după un castron.

– Nu cred că vrea să învețe asta.

Virginia se întoarse spre ei. James se smucea nerăbdător, dornic să scape din mâna surorii sale mai mari.

– Nu, spuse Virginia. Nu cred că vrea. Însă tu și Olivia puteți face liniște. În felul ăsta va fi de două ori mai puțină gălăgie. Ridică două degete.

Martha păru să înțeleagă mesajul. Toți trei dădură să plece.

Jenny apăru aproape la amiază.

— Sper că n-ai așteptat cu micul dejun pentru mine, spuse ea.

— Ba da, puțin.

— Nu mai aștepta. Eu nu mănânc nimic dimineața. Doar cafea.

Virginia îi arătă ibricul de pe sobă.

— S-ar putea să fie cam prea tare acum.

— Îmi place tare. Unde e cea mai mare cană?

Virginia, care frământa aluatul de pâine, îi arătă spre bufet.

— Acolo, înăuntru.

— Te superi dacă o iau cu mine afară?

— Nu. Poți s-o iei.

— Mai este pornită căldura?

Virginia încuviință.

— Sunt sigură că Jonathan o să întrețină focul atâta vreme cât o să ai nevoie.

Jenny își umplu cana și întinse mâna după haină.

— De ce nu iei ibricul cu tine? îi sugeră Virginia. Îl poți pune pe soba de acolo. O să rămână caldă în cazul în care mai vrei o cană.

Jenny încuviință. Virginiei i se păru că privirea îi era mai însuflețită.

— Folosește prosopul agățat lângă sobă.

Jenny își turnă cafeaua din ceașcă înapoi în ibric, ca să nu se răcească până în atelier.

— Ai grijă, Virginia. S-ar putea să-mi placă atât de mult acolo, încât să nu mă mai întorc.

Virginia speră că Jenny intenționase să facă o mică glumă. Fusese cea mai lungă propoziție pe care o rostise de când sosise. Știa că Jenny nu se dădea în vânt să meargă în atelier ca să-și fumeze țigările, însă n-avea de gând să-și lase familia să inhaleze fumul acela.

— Vino înapoi la ora cinei, răspunse ea zâmbind, astfel încât Jenny să știe că o tachinează.

Jenny încuviință, apucă ibricul și ceașca și ieși afară, tușind din nou.

CAPITOLUL 10

– Te-ai întâlnit cu tatăl tău? o întrebă Virginia în timp ce-şi serveau prânzul. Bărbaţii plecaseră deja în grajd. Virginia îşi recăpăta răsuflarea înainte de a-i pune pe cei mici la somnul de amiază.

Jenny clătină din cap.

– Nu, nu l-am văzut pe tatăl meu. Apăsase pe fiecare cuvânt, iar Virginia se gândi că ar fi mai înţelept din partea ei să încheie subiectul. Însă n-o făcu.

– Nu crezi c-ar trebui? Îi este dor de tine, Jenny.

– Ce te face să crezi asta?

– Ne vedem – destul de des. Duminica, la biserică – şi din când în când vine în vizită.

– Sper să nu vină atâta vreme cât sunt eu aici.

– De ce? întrebă Virginia, încăpăţânându-se să obţină un răspuns. De ce... de ce ai resentimentele astea faţă de el?

– De ce n-aş avea?

– Pentru că este tatăl tău.

– Şi asta înseamnă că ar trebui să simt ceva pentru el?

– În mod normal, da.

Jenny ridică din umeri.

– Ei bine, eu nu sunt ca ceilalţi. Sau poate ai uitat?

Virginia se ridică de pe scaun.

– Trebuie să-i pun pe cei mici la culcare. Mai vrei o cană cu ceai?

Jenny îşi împinse cana în faţă, iar Virginia i-o umplu.

Când Virginia coborî scările, Jenny stătea încă la masă, cu umerii căzuţi şi cu capul plecat. Nu arăta bine deloc.

Când Virginia începu să cureţe masa, Martha i se alătură alergând. Îi plăcea să adune farfuriile, pe care le aşeza una peste alta pe măsuţa de lucru.

— După ce termini treaba, vrei să te duci puţin afară, la tata? îşi întrebă Virginia micul ajutor. Soarele străluceşte şi nu mai bate vântul.

Martha exclamă de bucurie la gândul că poate ieşi din casă. Se grăbi să-şi termine treaba, lovind tacâmurile unele de altele şi flecărind întruna despre mica ei escapadă la grajd.

Virginia o înfofoli bine, apoi deschise uşa.

— Ţine minte, anunţă-l pe tata că eşti acolo înainte de a intra în grajd. Asigură-te că te vede. Să stai cuminte şi doar să priveşti – să nu-i încurci.

Martha îşi exprimă acordul printr-o avalanşă de cuvinte şi gesturi.

Virginia se întoarse şi o găsi pe Jenny cuibărită pe scaun. Spusese câteva cuvinte ca pentru ea, cuvinte pe care Virginia se bucură că nu le rostise cu voce tare. Jenny bombăni:

— Nu ştiu cum rezişti la tot tărăboiul ăsta. Dacă nu trăncăneşte unul, trăncănesc doi. Eu aş înnebuni.

Virginia refuză să se lase tulburată de vorbele lui Jenny.

— Pentru mine nu e o problemă. O, recunosc că uneori mi-aş dori să am momente de linişte şi pace – dar asta se întâmplă în fiecare seară, după ce-i pun pe toţi la culcare. Atunci casa mi se pare adesea prea liniştită.

— Nu ştiu cum poţi suporta, repetă Jenny, încercând să-şi înăbuşe tusea cronică. Ţi-ai plănuit de la început să ai trei copii?

Virginia râse în timp ce luă din cui ligheanul pentru spălat vasele.

— Să-mi plănuiesc? Cred că nu m-am gândit prea mult la asta. Şi ce te face să crezi că m-aş opri acum? În plus, sunt patru – nu trei.

Jenny o privi tăios.

— Nu uita, spuse ea, unul dintre ei e al meu.

Virginia fu străbătută de un fior ce o făcu să tremure. Îşi concentră toată atenţia asupra vaselor. Jenny n-o ajută.

Când Mindy se întoarse acasă de la şcoală, o îmbrăţişă pe Virginia, ca de obicei, o salută pe Jenny, apoi se duse să-şi schimbe hainele de şcoală, urmată de gălăgiosul grup de copii.

– Măiculiţă, cred că asta o s-o îmbolnăvească, comentă Jenny morocănoasă.

– Ce? întrebă Virginia uimită.

– Toţi copiii ăştia care se ţin scai de ea – i se agaţă de mâini, de fustă, de tot ce pot apuca – şi dau din gură ca un stol de gaiţe.

Virginia zâmbi.

– Nu cred că o deranjează pe Mindy.

– Nu ştiu de unde are atâta răbdare. De la mama ei sigur nu.

Virginia nu spuse nimic şi continuă să pregătească legumele pentru cină.

Când copiii dădură buzna în bucătărie, Virginia le pregăti cidrul şi-i aşeză în jurul mesei ca să mănânce. Presupuse că prezenţa lor acolo o deranja pe Jenny, însă nu-şi va exila familia doar pentru că musafira lor dorea linişte şi solitudine.

Vesela tăifăsuială crescu în volum, iar Jenny se ridică de la masă.

– Mă duc afară, anunţă ea, iar Virginia înţelese că ieşea să fumeze o ţigară.

Virginia îşi continuă pregătirile pentru cină. Era tentată – fusese tentată toată ziua – să-i telefoneze domnului Woods şi să-l invite la masă. Jenny n-ar fi îndrăznit să obiecteze faţă de dorinţa ei de a invita pe cineva în propria casă. Însă... da, Jenny era posibil să obiecteze – într-un fel care putea face ca relaţia dintre ele să devină şi mai tensionată decât era acum. Oricât de greu îi era să înţeleagă, Jenny nu dorea să-şi vadă tatăl – deloc. Nu, nu putea înţelege. Se întâmplase ceva despre care ea n-avea cunoştinţă, sau Jenny era atât de încăpăţânată datorită rănilor din copilărie?

— Mamei i-ar plăcea să te vadă, îi spuse Virginia lui Jenny în acea seară. N-a venit încă din cauza drumurilor – şi pentru că s-a gândit că mai întâi ar trebui să petrecem noi două puţin timp împreună. Te deranjează dacă vine mâine după-amiază?

— De ce m-ar deranja?

— Vroiam doar să mă asigur – asta-i tot.

Jenny ridică din umeri în felul ei atât de cunoscut.

— Dacă vrea să mă vadă, ar face bine să vină curând. Nu plănuiesc să mai stau pe aici multă vreme.

Virginia se aplecă spre ea.

— Dar abia ai sosit. Desigur că...

— Sunt aici deja de două zile.

— Asta nu e... Abia am avut timp să vorbim...

— Despre ce să vorbim?

— Ei bine... despre tine, de pildă. Nici... nici măcar nu ştiu...

— Ştii cât e nevoie să ştii.

De data aceasta, Virginia nu mai tăcu.

— Nu ştiu nimic, insistă ea cu frustrare în glas. N-ai spus nimic de când ai venit. Doar comentarii mărunte... majoritatea lor despre gălăgia pe care o fac copiii mei.

— Măi, da' sensibilă mai eşti. Jenny adăugă ca pentru sine câteva cuvinte ce nu pot fi redate.

— Nu sunt sensibilă. Sunt îngrijorată. Jenny... arăţi ca moartea pe picioare. Tuşeşti de dimineaţa până seara. Te-am auzit şi în timpul nopţii. Nu poţi... nu poţi trăi astfel. Întinse neajutorată mâna spre prietena ei, însă o lăsă să cadă.

În cele din urmă, vorbi din nou.

— Şi nici nu ştiu unde locuieşti. Cum... cum te descurci. Nu ştiu nimic despre tine. Suntem prietene. Sigur... sigur ai putea fi puţin mai deschisă cu mine.

Jenny îşi ridică mâna osoasă.

— Bine. Bine – gata cu tragismul ăsta. Dacă crezi că este nevoie să afli lucruri ce ar trebui să fie personale, o să-ţi spun. Locuiesc într-un apartament mic, în centrul oraşului. Nu e cine ştie ce, dar e un acoperiş deasupra capului. Mă descurc – binişor. Hayden a lăsat o

poliță de asigurare – nu e mult, însă în stilu-i obișnuit, n-a apucat s-o treacă pe numele acelei... celeilalte femei. Jenny înjură din nou. Amărâta hoață de bărbați – n-a primit nimic. Hayden nu plănuise să moară, înțelegi? Credea că o să trăiască și o să petreacă veșnic. Zici că nu sunt bine. De ce aș fi? De ce i-ar păsa cuiva? Mi-am pierdut soțul – mi-am pierdut copilul. Ce motiv aș avea să trăiesc?

– Mă ai pe mine. Pe noi. Nouă ne pasă, Jenny. Și tatăl tău. Și lui îi pasă. Și ți-ar dovedi asta, dacă l-ai lăsa.

Jenny înjură din nou.

– Ai fost la doctor? insistă Virginia. Aș vrea să te consulte unchiul Luke. Sunt sigură că trebuie să existe ceva...

– Las-o baltă, Virginia. Las-o baltă, bine? În ultimul an am văzut mai mulți doctori decât ar trebui să vadă cineva într-o viață.

Virginia fu ușurată să audă că Jenny căutase ajutor medical, însă îngrozită de faptul că doctorii nu fuseseră în stare să facă nimic pentru ea.

– Dar nu pot face...

– Nu! spuse Jenny apăsat. Nu pot *face* nimic.

– Ce vrei să spui? Au încercat?

Jenny se uită fix la ea, cu o răceală în privire ce curmă cuvintele Virginiei.

– Sunt pe moarte, Virginia, spuse ea fără nicio emoție. Plămânii mei sunt terminați. Cancer.

Virginia simți cum se sufocă. Se prăbuși pe scaun, lăsând să scape un mic geamăt de pe buze.

Jenny se ridică.

– Nu mai vreau să vorbesc sau să aud nimic despre asta, spuse ea. Ai vrut să știi. N-ai avut liniște până când n-ai stors de la mine asta. Dar nu vreau să se facă tărăboi din cauza asta. Nu pot suporta și nu vreau să am parte acum de așa ceva. Înțelegi? Vreau să nu se știe. Nici măcar n-am vrut să-ți spun, pentru că nu vreau să se facă caz din toată treaba asta. Acum, că știi, promite-mi că n-o să mai spui altora.

Virginia nu putu scoate un cuvânt. Nici măcar nu putu să schițeze vreun gest.

– Îmi promiți? insistă Jenny.

Virginia reuşi să înghită greu şi îşi mişcă capul în semn de încuviinţare. Ochii îi erau plini de lacrimi.

Jenny se întoarse cu spatele la ea şi se îndreptă spre scări, o nouă criză de tuse încetinindu-i paşii.

Dimineaţa următoare părea a fi mai degrabă o dimineaţă de primăvară decât de iarnă. Ţurţurii ce se formaseră pe grinzi căzură în grămezile de zăpadă adunate sub acoperiş, lăsând în urmă găuri ciudate şi adânci, precum cele ale unei unelte invizibile. Din acoperişul întunecat al grajdului se ridicau aburi. Găinile ce se îngrămădiseră una într-alta în coteţ ieşiră afară şi începură să scormonească ţărâna îngheţată, ignorând total troaca plină cu grăunţe pe care o lăsaseră în urmă. Pisicile se întinseră leneşe pe veranda din spate, lăsându-se mângâiate de razele soarelui, ca şi când ar fi încercat să le depoziteze pentru zilele de iarnă ce urmau. Murphy era mult prea ocupat pentru a le provoca – lătra de zor la o veveriţă ce îşi scosese botul pe o gaură din copac.

Virginia oftă în timp ce privi pe fereastră, dorindu-şi ca primăvara să fi sosit cu adevărat. Dar ştia că nu erau decât la mijlocul lunii februarie. Era de aşteptat să aibă parte de alte câteva ninsori. Oftă din nou şi profită de ocazie pentru a o trimite pe Martha afară, la joacă, în timp ce micuţii dormeau.

Tare i-ar fi plăcut să-i scoată şi pe ei la aer curat, după somnul de după-amiază. Le-ar fi făcut bine. Dar acum avea musafiri.

Turnă cafea în trei ceşti şi se aşeză în faţa lui Jenny. Mama ei ocupa celălalt scaun de la masă. Aceasta era prima încercare a lui Jenny de a da dovadă de mai multă bunăvoinţă. Belinda avusese întotdeauna acest efect asupra vechii prietene a Virginiei. Vorbeau acum despre cărţi şi se părea că Jenny îşi petrecuse mare parte din timp citind. Virginia era surprinsă cât de „la zi" era cu toate. Se simţea puţin stânjenită din cauză că avusese atât de puţin timp ca să afle ce mai era nou.

— Ieşi mult? o auzi Virginia pe mama ei întrebând.

– La bibliotecă, spuse Jenny, reuşind să râdă răguşit.

– Ei bine – e un loc foarte bun. Dar nu ţi-ar strica nici tovărăşia oamenilor.

– Nu mai am atâţia prieteni de când... Jenny nu-şi isprăvi propoziţia, însă atât Belinda, cât şi Virginia îşi dădură seama că se gândea la Hayden.

– Am încercat s-o conving pe Jenny să stea mai mult, interveni Virginia.

– Doar nu te gândeşti să pleci deja?

Jenny se jucă cu ceaşca.

– M-am cam obişnuit să... să fie linişte în jurul meu.

Belinda râse.

– Ei bine, aici nu e prea linişte, asta ştiu şi eu. Familia asta e ocupată, ocupată, ocupată.

Jenny încuviinţă.

– M-am învăţat aşa, spuse ea, şi după o vreme e chiar plăcut... oarecum.

Virginia ascultă tăcută discuţia. Se întrebă ce ar gândi – sau spune – mama ei dacă ar şti că Jenny are cancer. Virginia nu mai pusese nicio întrebare după anunţul atât de tranşant al lui Jenny. Nu ştia cât de serioasă este starea lui Jenny. Cuvântul în sine era o condamnare, ştia asta. Era îngrozită. Evoluţia era ireversibilă.

Te rog, Jenny, striga inima ei. *Te rog – stai aici şi lasă-mă să am grijă de tine. Nu te întoarce în camera ta singuratică – în biblioteca ta. Stai cu mine.*

Jenny îi spunea Belindei:

– Am descoperit un autor nou. E prima carte pe care am citit-o scrisă de el, dar mi-a plăcut. M-am hotărât să-i citesc şi alte lucrări. E o lectură uşoară, dar... parcă te scoate din lumea asta preţ de câteva ceasuri. Lucrarea lui...

Olivia o chemă, aşa că Virginia se scuză şi se duse la ea. Nu reuşi să mai stea la poveşti. Copila avea nevoie de atenţia mamei sale. Curând, Martha bătu la uşă, udă toată din cauza zăpezii ce se topea. Nu după multă vreme, James anunţă că îşi încheiase somnul de amiază. Lumea Virginiei se reîntoarse la haosul său normal.

— Trebuie să plec, spuse Belinda ridicându-se de pe scaun. Se aplecă şi o îmbrăţişă cu căldură pe Jenny. Sper să te răzgândeşti şi să rămâi mai mult, spuse ea, însă Jenny nu răspunse. Belinda se întoarse spre Virginia şi o sărută pe obraz. Mulţumesc, draga mea. Acum, că s-a mai încălzit vremea, poate că vei ajunge în oraş, să bem un ceai împreună. A trecut cam mult.

Virginia încuviinţă.

— Spune-le lui Jonathan şi lui Slate că i-am salutat. Când ajunse la uşă, se întoarse spre ele. Jenny, spuse ea ca şi când atunci îi venise ideea. Dacă şederea aici ţi se pare prea... prea zgomotoasă, ce-ar fi să vii şi să stai la mine o vreme? La mine e linişte. Mult prea multă linişte. Poţi citi cât pofteşti. Am un raft plin cu cărţi pe care mă îndoiesc că le-ai citit, iar la bibliotecă găseşti câte vrei.

Jenny zâmbi şi flutură uşor din mână.

— Mulţumesc, răspunse ea, însă Virginia era sigură că n-avea de gând să accepte invitaţia.

— O, mama, să-ţi dau o pâine de ovăz, din acelea de care obişnuiai să faci. Şi Virginia o însoţi pe mama sa până pe verandă. Belinda se răsuci spre ea.

— Arată teribil, şopti ea. Nu se simte bine?

Virginia simţi cum o podidesc lacrimile. Clătină din cap, incapabilă să rostească un cuvânt.

— Ţi-a spus ceva?

Virginia înghiţi nodul pe care-l simţea în gât şi luptă să-şi controleze vocea.

— Este... este foarte bolnavă, mama, dar nu vrea să facem caz din treaba asta.

Privirea mamei sale se umplu de spaimă.

— Ce...? începu ea.

Virginia ar fi vrut să spună tot mamei sale, însă se stăpâni.

— Nu-ţi pot spune. Am aflat foarte puţin – Jenny m-a făcut să promit că nu voi spune nimănui. Şi trebuie să mă întorc la copii.

Belinda o sărută din nou pe obraz şi spuse:

— Mulţumesc pentru pâine. Se întoarse şi dădu să plece. Sună-mă, murmură ea. Sună-mă de îndată ce ai libertatea să-mi spui mai multe.

Virginia se întoarse în casă. *Asta e problema*, gândi ea, *Jenny m-a făcut să promit că nu-mi voi lua libertatea să vorbesc.*

În ciuda soarelui de afară şi a râsetelor celor mici, în casă se aşternu o tăcere posomorâtă după plecarea Belindei. Virginia se apucă să spele ceştile de cafea. Jenny îşi luă pachetul de ţigări şi încă o ceaşcă cu cafea şi se îndreptă spre atelier. *Plămânii ei sunt distruşi, iar ea continuă să se otrăvească*, îşi spuse Virginia, necăjită pe încăpăţânata ei prietenă.

Încercă să lase deoparte gândurile ei legate de Jenny şi începu pregătirile pentru cină. Mindy urma să sosească acasă cât de curând. Poate că prezenţa ei va risipi apăsarea asta pe care o simţea.

Încă când copila sosi de la şcoală, pe chipul ei se putea citi tulburarea. Îşi roti privirea prin bucătărie.

– Mama Jenny mai este încă aici? fu prima ei întrebare.

– Da. E afară.

Mindy păru uşurată, însă şi îngrijorată.

– Nu s-a răzgândit, nu-i aşa?

– Nu. Vrea să plece cât mai curând acasă.

– Nu despre asta vorbesc. Despre Dumnezeu. Încă nu-L iubeşte, nu-i aşa?

– Nu... nu am vorbit despre asta cu ea... încă.

– Dar nici măcar nu-şi închide ochii atunci când ne rugăm.

Când Virginia zâmbi, Mindy se grăbi să explice.

– Seara trecută Jamie m-a tras de păr în timpul rugăciunii şi am deschis ochii. Mama Jenny stătea cu ochii deschişi. Stătea acolo şi se uita la mâinile ei.

– O...

– Nu cred că-I place de Dumnezeu.

– Mindy, scumpa mea, nu trebuie să-i judecăm pe oameni pentru că deschid ochii atunci când ne rugăm pentru masă.

Mindy încuviinţă solemn.

– Dar ea nu se roagă deloc.

– De unde ştii?

– Mi-a spus.

– Ţi-a spus?

— Când m-am dus în camera mea, seara trecută, ca să-mi iau hainele de şcoală pentru astăzi, i-am spus că mă rog pentru ea în fiecare seară. Mi-a spus că n-are rost să-mi răcesc gura de pomană – că n-a ajutat-o cu nimic. Am întrebat-o dacă ea s-a rugat şi... şi a râs şi mi-a spus: „Niciodată".

— Ţi-a spus ea asta... ţie?

Mindy încuviinţă privind-o cu îngrijorare.

— Am crezut... am crezut că Dumnezeu a răspuns la rugăciune, spuse ea cu glas tremurat.

Virginia se aplecă şi o strânse în braţe.

— Răspunde. Niciodată, niciodată să nu-ţi pierzi credinţa în El. Răspunde. Însă uneori, uneori este nevoie de ani, de mulţi ani de rugăciune. Şi uneori – uneori oamenii se împotrivesc la ceea ce vrea El să facă.

— Mama Jenny se împotriveşte.

— Cred că da.

Mindy rămase dusă pe gânduri.

— Aş vrea să plece, spuse ea încet. Nu-mi place că este aici. Mă pot ruga pentru ea la fel de bine şi dacă stă în oraşul ei.

Virginia nu ştiu ce să răspundă. Jonathan avusese dreptate. Prezenţa lui Jenny o tulbura pe copilă. Oare în ce măsură o va afecta?

Jonathan se duse la culcare devreme, din nou, lăsându-le pe cele două femei să discute. Virginia se întreba dacă făcea asta de dragul lor sau pentru că nu mai dorea să facă pe gazda binevoitoare. Ştia că va citi până când va veni ea la culcare, ferind lumina de ochii copiilor adormiţi.

Slate urcase şi el în camera lui, iar Virginia se întrebă cu ce-şi va ocupa lungile ceasuri ale serii. Poate că va asculta la aparatul de radio pe care-l primise de la părinţii lui de Crăciun. Virginia nu avusese timp pentru radio. Ciudatele voci ce răzbăteau pocnind din aparat o iritau. Nu i se părea normal ca cineva aflat la atâtea mile depărtare să

se uită în sufrageria ei. Însă lui Jonathan îi plăcea, iar copiii erau încântați de aparat și de muzica lui.

Virginia puse încă un lemn pe foc și privi jocul scânteilor. Niciodată nu se sătura să privească flăcările. Păreau atât de pline de viață, vigoare și bucurie. Da, bucurie. Întotdeauna păreau că saltă de bucurie.

— Eu mă retrag, spuse Jenny căscând. Toate conversațiile astea mă epuizează.

Ar trebui să încerci să vezi cum e când alergi după cei mici și în același timp mai trebuie și să gătești și să speli, gândi Virginia, simțindu-se imediat vinovată pentru gândul ei. Jenny nu avea puterea fizică pentru a face toate aceste lucruri.

— Crezi că Jonathan mă va putea duce mâine la gară?

Era pentru prima dată când Jenny întreba. În vizitele ei anterioare doar îi informase cu privire la planurile ei.

— Ești sigură că vrei să pleci... atât de curând?

— Sunt sigură.

— Atunci sunt sigură că va reuși să-și aranjeze treburile pentru a te duce.

— Mă duc să fumez o țigară înainte de culcare.

Jenny ieși, iar Virginia nu-și luă lucrul de mână. Rămase acolo privind cum flăcările aurii-roșcate înghit bucata de lemn până când pe fiecare parte a ei apărură pete cenușii. Era cufundată în gânduri – și istovită. Într-un fel, era de acord cu Mindy. Se va bucura când o va vedea pe Jenny plecată. Oricât de mult ar fi vrut ca aceasta să rămână, va fi bucuroasă s-o vadă plecând. Vizita ei adusese o stare de tensiune în familie.

Jenny se întoarse curând. Virginia zâmbi, însă mai apoi spuse pe un ton serios:

— Jenny, m-ai rugat să nu... să nu fac caz de starea în care te afli. Însă vreau să știi că... că dacă pot – putem – face ceva, suntem aici.

Jenny încuviință, însă nu spuse nimic. În schimb se îndreptă spre scări, apoi se întoarse spre ea.

— Nu te mai deranja s-o trimiți dimineață pe Mindy la școală.

Virginia se încruntă.

— Ce vrei să spui? Este zi de şcoală. Niciodată n-o ţinem aca
când are cursuri, chiar dacă avem musafiri care trebuie conduşi
gară.

— Nu mă va conduce la gară. Îmi iau fiica cu mine.

CAPITOLUL 11

Virginia simți că nu mai are aer. Încercă să se ridice de pe scaun, însă căzu înapoi, privind amorțită la spatele lui Jenny, care urca acum scările, tușind.

Pe măsură ce creierul ei amorțit începu să priceapă sensul cuvintelor, Virginia se prăbuși cu fața în mâini și începu să plângă. Nu era posibil ca Jenny să facă asta. Nu, sigur nu. Nu adresase fetei nici măcar zece cuvinte de când venise în casa lor. Mindy era fiica lor iubită. Jenny însăși le-o dăduse. Cu mulți ani în urmă. Mindy era a lor. *A lor.*

Apoi în minte îi reveniră propriile cuvinte pe care i le spusese cu puțin timp în urmă Marthei. „Pe oameni nu-i poți da de la unul la altul. Relația rămâne".

Era adevărat. Jenny era mama lui Mindy – cu toate că renunțase demult la acest drept. N-o dorise. Avusese intenția de a o plasa, pe când avea doar trei ani, într-un orfelinat. *Un orfelinat* – în timp ce ambii părinți îi trăiau.

Virginia continuă să plângă. Cum puteau suporta s-o piardă pe Mindy? Ce vor crede micile ei umbre – Martha, Olivia și James? Ce va simți Mindy, lipsită de întreaga ei familie, din cauza deciziei bruște a unei mame egoiste? Dar Jonathan?

Jonathan! Virginia se îndreptă pe scaun, începând să-și vină în fire. *Trebuie să-i spun lui Jonathan.*

Reuşi să se ridice şi porni spre scări cu chipul brăzdat de lacrimi. Ce va face Jonathan când va afla vestea?

Jonathan, ridicat pe perne, citea un articol din revista *Fermierul*. Îşi pusese sub cap şi perna ei. Fără a-şi ridica ochii de pe revistă, spuse cu voce joasă:

— Ai venit devreme în seara asta. N-ați mai avut despre ce povesti?

— Jonathan, spuse ea cu voce gâtuită. Nu mai putu continua. Lacrimile o înecau.

Jonathan îşi ridică degrabă privirea, apoi puse revista deoparte.

— Ce s-a întâmplat? S-a întâmplat ceva? Unde e Jenny?

Virginia clătină din cap agitată, fără să poată pronunța un cuvânt.

Jonathan coborî din pat şi ajunse la ea din doi paşi, prinzând-o de umeri.

— Ce este, Virginia? insistă el scuturând-o uşor.

Virginia luptă să se controleze. Trebuia să vorbească. Trebuia să spună clar ce avea de spus – însă lumea părea că se prăbuşeşte peste ea.

— Să mergem în bucătărie, ca nu cumva copiii...

Jonathan o urmă îndeaproape până ajunseră în bucătărie. Virginia se întoarse spre el, trase aer în piept şi spuse:

— Jenny... Mai luă o gură de aer pentru a se linişti. Jenny pleacă mâine... Cum putea oare să rostească acele cuvinte? O... o ia pe Mindy.

Virginia nu mai văzuse niciodată acea expresie pe chipul soțului ei. O trase la pieptul lui. Brațele lui o strânseră atât de puternic, încât abia mai putu respira.

— O, Virginia. Geamătul părea să vină din adâncul ființei lui. Şşş... Şşşş. E în regulă. Vom rezolva problema asta dimineață.

Trecură câteva minute până când Virginia reuşi să-şi controleze emoțiile. Se aşteptase ca Jonathan să se mânie, apoi să plângă împreună cu ea. Oare urma să cedeze planului lui Jenny, în cele din urmă? Să fi interpretat greşit sentimentele lui în toți acești ani? Oare el n-o privea pe Mindy ca pe propria fiică? Virginiei nu-i venea să creadă ce se întâmpla, însă îi îngădui lui Jonathan s-o liniştească şi să

încerce să-i calmeze gândurile tulburate. I se părea prea mult să aştepte până dimineaţă. Dorea acum să discute despre asta.

— Să mergem la culcare, spuse Jonathan, iar după glasul lui îşi dădu seama că n-avea rost să-l contrazică. Să ne odihnim. O călăuzi înapoi în dormitor, ocolindu-i cu grijă pe micuţii culcaţi pe podea. Virginia îşi duse mâna la gură pentru a-şi înăbuşi hohotele de plâns în timp ce privi chipul lui Mindy. *O, Mindy,* strigă inima ei, *ce ne vom face?*

Jonathan se strecură în pat şi puse perna Virginiei la loc. Ea nu-i putu citi privirea, însă bărbia îi era uşor ieşită în afară, ca şi când ar fi avut dinţii încleştaţi.

Virginia dădu să spună ceva, însă Jonathan îi şopti pe un ton destul de tăios:

— Nu e momentul să discutăm acum despre asta. Să încheiem subiectul.

Niciodată nu refuzase să discute seara despre vreun lucru. Discutaseră întotdeauna, plănuind şi încercând să rezolve problemele cu care se confruntaseră. Virginia îl privi fix. Părea atât de... atât de diferit de felul în care se aşteptase ea că va reacţiona. Să fi fost posibil ca lui să nu-i pese de ceea ce se întâmpla cu Mindy? *Nu.* Clătină din cap. *Trebuie să fie altceva la mijloc...*

Îşi şterse obrajii brăzdaţii de lacrimi şi-şi luă cămaşa de noapte.

— Am uitat să verific focul, murmură ea în timp ce-şi trăgea cămaşa peste cap.

— Mă duc eu.

Jonathan lipsi destul de mult timp. Virginia fu pe punctul de a merge după el, când acesta se întoarse. Nu spuse nimic, doar se strecură în pat lângă ea. Ea nu mişcă, nici nu vorbi. Probabil că o crezuse adormită, căci nu se aplecă spre ea ca să-i ureze „noapte bună", aşa cum făcea de obicei. Rămase nemişcată, cu ochii închişi. Se temu că dacă el ar fi dat vreun semn de afecţiune, ca de obicei, ea ar începe să plângă din nou. Iar asta nu-i ajuta cu nimic. Aveau nevoie de odihnă.

Însă nu reuşi să adoarmă. Rămase liniştită, în întuneric, cu ochii ţintă spre tavanul pe care nu-l putea vedea. Nu era o noapte cu lună,

iar încăperea nu era luminată de razele ei. Părea că noaptea era la fel de întunecoasă ca şi sufletul ei. Îşi simţea inima strânsă de durere.

Jonathan, care de obicei adormea cum punea capul pe pernă, era şi el neliniştit. În seara asta se întoarse la nesfârşit de pe o parte pe alta. Îl auzi oftând şi fu tentată să-i vorbească, însă n-o făcu. Urmau să vorbească dimineaţă, aşa spusese.

Însă ce puteau să spună? La ce bun să mai discute? Jenny îşi cerea înapoi copilul. N-aveau ce face. Însă cum puteau trăi fără Mindy? Cum putea ea trăi fără *ei*? Virginia îşi îngropă faţa în pernă ca să-şi înăbuşe plânsul.

Gândurile Virginiei se îndreptară – în mod ridicol – spre Buttercup. Cine-i va mai acorda atâta atenţie şi dragoste? Iar Murphy? Câinele aştepta în fiecare zi la capătul păşunii întoarcerea lui Mindy de la şcoală, alergându-i în întâmpinare cu lătrături vesele, parcă bucurându-se că familia era din nou împreună.

Virginia nu-şi putea opri lacrimile. Plânse cu faţa ascunsă în pernă. O, dacă Jonathan ar fi fost treaz... Dacă ar fi dorit să stea de vorbă – acum. Dacă ar fi luat-o în braţe, lăsând-o să plângă. Aproape că întinse mâna după el, însă se opri, nesigură de sentimentele lui.

Încercă să se roage. Rugăciunile ei se dovediră a fi frânturi de propoziţie, implorându-l pe Dumnezeu să intervină. Nu putea spune: „Voia Ta să se facă". Era mult prea tulburată. Părea că rugăciunea ei nu prea are sens.

În cele din urmă, reuşi să adoarmă. Somnul îi fu agitat şi scurt. Când se trezi, se întrebă dacă Jonathan reuşise să se odihnească, apoi observă că partea lui de pat era goală.

Privi spre fereastră. Nu se iviseră zorii încă. Se sprijini într-un cot şi se uită la ceas, încercând să vadă cât e ora. Întinse mâna şi aprinse un chibrit. Virginia ridică globul lampei şi aprinse fitilul. Camera fu învăluită de îndată într-o lumină palidă. Copiii nici măcar nu mişcară. Ceasul arăta ora trei şi douăzeci şi cinci. Trei şi douăzeci şi cinci – şi Jonathan nu era în pat, lângă ea. Dădu să se ridice din pat când auzi paşii lui Jonathan pe hol. Păru surprins când intră în încăpere şi văzu lampa aprinsă.

— M-am îngrijorat, şopti ea. S-a întâmplat ceva?

– Doar am verificat, spuse el fără să-i dea detalii.

– Focurile?

– Copiii. Culcă-te la loc.

Privirea Virginiei se îndreptă degrabă spre micuții care dormeau în diferite poziții. Dormeau liniștiți în culcușurile improvizate. Brațul lui Mindy era petrecut peste umerii Marthei.

Jonathan urcă din nou în pat, iar Virginia suflă în flacăra lămpii. Jonathan întinse mâna după Virginia, trăgând-o aproape. Însă când aceasta încercă să zică ceva, îi șopti să tacă. Era clar că nu dorea să discute în toiul nopții. Virginia se bucură de confortul brațelor lui – de apropierea lui. Își puse capul pe umărul lui, incapabilă să mai stoarcă o lacrimă din trupu-i secătuit. Simți sărutul lui pe creștet în timp ce o îmbrățișă și mai strâns.

– Dormi, șopti el cu buzele îngropate în părul ei.

Însă Virginia nu putu dormi. Mintea ei lupta din răsputeri împotriva amenințării plecării lui Mindy. Mindy. Cea mai mare fiică a lor. Cea pe care o iubiseră – și așteptaseră răbdători să le întoarcă dragostea. Ce se vor face fără ea?

Din nou i se strecură în minte chinuitorul gând – *Ce va face Mindy fără noi?* Mindy abia dacă o cunoștea pe femeia care-i era mamă. Jenny era doar un nume – un subiect de rugăciune. Fata nu știa nimic despre crizele și nerăbdarea lui Jenny. Nu știa nimic despre prietenii lui Jenny – dacă, într-adevăr, mai avea încă prieteni. Nu știa nimic despre acel apartament din centrul acelui oraș îndepărtat. Acolo nimeni nu-i va mai ura „bun-venit" când se va întoarce de la școală. *Școală?* Și ce va face cu școala? Mindy era o elevă bună. Acum urma să meargă la o școală unde nu va cunoaște pe nimeni.

Și biserica. Cu siguranță, Jenny n-o va duce pe Mindy la biserică.

Virginia se simți cuprinsă de panică gândindu-se la aceste lucruri. Viața urma să fie un coșmar pentru fetiță.

Iar Jenny era bolnavă. Nu va fi suficient de puternică, suficient de interesată pentru a purta de grijă unui copil.

De ce, o, de ce vrea Jenny să-i facă una ca asta lui Mindy acum? Strigătul tăcut al Virginiei aproape că-i sfâșie inima. *După toți acești ani în care a ignorat-o – de ce a venit s-o ia acum?*

Mai apoi însă, adevărul o lovi din plin. Jenny era pe moarte. Era singură – se temea. Avea nevoie de cineva. Aşa că se întorsese să vadă dacă acea micuţă pe care le-o lăsase în grijă cu ani în urmă va putea să umple golul pe care-l simţea în inimă. Însă de ce Mindy? Pentru ce nu-şi angaja o infirmieră? O tovarăşă? Pentru ce să târască un copil într-o astfel de situaţie? Era de neconceput. Absolut de neconceput. Virginia ştiuse dintotdeauna că Jenny era egoistă. Centrată pe sine. Însă era prea mult. Pur şi simplu, prea mult.

Virginia nu mai putu suporta starea asta de veghe. Ieşi tiptil din pat şi se duse jos, în camera de zi, aşezându-se în faţa căminului şi urmărind pâlpâirile lemnelor ce abia mai mocneau în vatră. Nu dădeau căldură, iar încăperea era friguroasă. Luă vătraiul şi mişcă lemnele. O flacără mai strălucitoare începu să dănţuiască în jurul buştenilor înnegriţi. Continuă să-i agite, apoi îngenunche şi suflă în foc. Acesta se însufleţi, aşa că aruncă pe foc câteva vreascuri, apoi încercă să nu se mai gândească la nimic în timp ce privea flăcările prinzând viaţă.

Urma să mai treacă ceva vreme până când flăcările vor ajunge să încălzească încăperea, aşa că se îndreptă spre canapea şi luă o pătură. Înfăşurându-se bine în ea, se aşeză pe covorul din faţa căminului, şi încercă să-şi controleze gândurile şi sentimentele, ca să se poată concentra. Trebuia să existe o modalitate de a rezolva problema asta. Trebuia să existe.

Jenny putea să rămână la ei. Ideea o zgudui, însă îi dădu şi speranţă. În felul acesta, Jenny ar fi avut-o aproape şi pe Mindy, fiind înconjurată de oameni care să-i poarte de grijă.

În timp ce punea la punct detaliile acestui plan, Virginia îşi aminti cât de mult o deranjau pe Jenny zgomotul şi zbenguiala celor mici. Iar nevoia de ţigări – asta ar fi reprezentat o problemă constantă. Poate că ea – şi Jonathan – ar fi putut consimţi ca Jenny să fumeze în camera ei. *Camera ei* – aceea era camera copiilor. Copiii nu puteau continua să doarmă pe duşumeaua dormitorului lor.

— Doamne, ce ar trebui să facem? se rugă ea cu glas şoptit. Reuşi să gândească coerent – gânduri ce, spera ea, vor reuşi să exprime

sentimentele ei înaintea Domnului ei iubit, Tatăl ei, care cu siguranță îi înțelegea durerea și zbaterile. Și se rugă pentru Mindy – pentru înțelepciune și pentru cuvintele cele mai potrivite prin care să-i explice situația. Se rugă și pentru ceilalți copii, care urmau să piardă o soră dragă, iubită.

Se rugă pentru Jenny – ca în fața morții să se întoarcă spre Mântuitorul. Toată frământarea sufletului și-o vărsă în rugăciune. Se simțea istovită. Epuizată complet. Și în ciuda focului care ardea vesel și a păturii în care era înfășurată, se simțea încă înfrigurată.

Rămase acolo, ascultând ticăitul ceasornicului. Fiecare tic-tac însemna o secundă mai puțin din timpul petrecut alături de Mindy. O secundă mai puțin. O, dacă ar fi putut s-o țină în brațe! Să-i șoptească cuvinte de iubire. Însă n-avea de gând s-o trezească doar pentru a-și împlini propriile nevoi.

Fu nevoită să mai pună lemne pe foc. În cele din urmă, auzi pași pe scări. Oare Jonathan era treaz din cauză că era timpul să se trezească – sau din cauză că nu putea dormi?

Jonathan rămase în pragul ușii privind-o, trecându-și, absent, mâna prin păr.

– Ai reușit să dormi măcar puțin? întrebă el în cele din urmă.

– Puțin.

El se îndreptă spre bucătărie.

Mă duc să fac focul în sobă și să pun ibricul pe foc, spuse. Cred că ne-ar prinde bine o cafea.

Atitudinea lui părea una... una obișnuită... însă atât de diferită. Lumea ei părea diferită. Nu știa cum ar trebui să se poarte, cum să se raporteze la el...

Nu se mișcă din locul în care se afla. Înfășurată în pătură, încerca să se izoleze, pe cât posibil, de realitate. Copiii urmau să se trezească curând. Apoi, cu sau fără voie, trebuia să se întoarcă în lumea ei. Era mamă. Trebuia să se îngrijească de ceilalți. Va fi nevoită să-și lase deoparte propria durere.

Își puse capul pe genunchi și închise ochii. Însă chiar și așa, scena nu vroia să dispară. O casă – casa lor – fără Mindy. Un scaun gol la

masă. O alee lungă și goală, fără o fetiță cu codițele fluturând, venind de la școală cu geanta de cărți și cutia pentru mâncare în mână, întâmpinată de un Murphy ce sălta vesel în jurul ei.

Ar trebui să fii mulțumitoare pentru anii în care ai avut-o, auzi o voce firavă venită dinăuntrul ei. Însă Virginia nu era gata s-o accepte. Era nedrept. Erau o familie, iar acum urmau a fi despărțiți. Era nedrept.

Dar Jenny? Jenny nu avea pe nimeni. Jenny suferea, urma a face pasul spre viața de dincolo fără Dumnezeu. Nu era o dovadă de egoism din partea ei să refuze să-i dea copilul? Virginia avea atât de multe. Atât de mulți oameni pe care să se sprijine. Atât de multe brațe mici care să se strecoare după gâtul ei, îmbrățișând-o. Atât de multe chipuri mici și atât de multe sărutări dulci. Era oare egoistă?

Însă Virginia dădu la o parte toate acele gânduri. Poate... poate că dacă ea ar fi fost singura care să poarte durerea acestei pierderi, poate că dacă n-ar fi însemnat durere și pentru Mindy, ar fi putut suporta. Însă Mindy... draga de Mindy. Ce va însemna asta pentru ea?

Nu fu conștientă de prezența lui Jonathan decât în momentul în care acesta vorbi.

— Cafea? Te mai încălzești.

Virginia mișcă, deschise ochii și scuturâ din cap, ca și când ar fi vrut să-și limpezească mintea. Se ridică încet în picioare și primi cana din mâna lui Jonathan, apoi se așeză pe scaun. Jonathan se așeză pe celălalt. Sorbi în tăcere din cană. Apoi se întoarse spre ea. Vocea lui avea o tonalitate pe care n-o mai auzise înainte.

— Copiii se vor trezi curând. Pe cât posibil... Se opri, apoi continuă:

— Cred că ar fi înțelept să nu spunem nimic în fața lor. Să ne purtăm... normal. Și sorbi din nou din cană.

Virginia încuviință amorțită. N-avea tăria să discute în contradictoriu... și pe lângă asta, Jonathan avea dreptate. Clipa când copiii aveau să afle avea să fie destul de grea, nu era nevoie s-o facă de pe acum dificilă.

Își isprăviră cafeaua în tăcere. Virginia se ridică să-și ducă ceașca în bucătărie, însă Jonathan i-o luă din mână.

— Mă duc să mă îmbrac, reuși ea să spună, iar el încuviință.

Aşa cum spusese Jonathan, când ajunse în dormitor constată că cei mici începeau să se trezească. Olivia fu prima, iar Virginia ştia că nu va sta liniştită până când nu-i va trezi şi pe ceilalţi.

Martha deschise ochii, apoi se lipi de spatele lui Mindy, ca să mai doarmă puţin. Însă Mindy deja se trezise – şi acum se întindea. Acele mişcări atât de cunoscute aduseră un nou val de tristeţe asupra Virginiei. Încercă să-şi înăbuşe plânsul şi se îmbrăcă în grabă.

Când se aplecă să-şi lege şireturile, James se trezi. El nu se întorcea de pe o parte pe alta şi nici nu se întindea. Nu se cuibărea în pături pentru încă câteva clipe de somn. El se ridica deodată în picioare. Şi începea să vorbească înainte de a se ridica în picioare. Mindy chicoti.

– Ce-a spus? întrebă Martha, clipind pentru a-şi alunga somnul.

– A spus: „Căluţule! Ho!" Cred că vrea să călărească, îi spuse Mindy.

Mindy era singurul membru al familiei care părea că înţelege ce vorbeşte James. Cel puţin aşa credea, însă de obicei se dovedea că avea dreptate.

Se treziseră cu toţii de-acum. Virginia îşi adună puterile şi începu să-i îmbrace. Mindy o ajută pe Olivia, în timp ce Virginia se strădui să-l îmbrace pe energicul James.

– Ţi-ai luat rochiţa cu faţa-n spate, râse Mindy şi o ajută pe Martha să-şi repare greşeala. Izbucniră cu toţii în râs. În cele din urmă, fură cu toţii gata să coboare. Virginia le aminti din nou copiilor să nu facă gălăgie, ca să n-o trezească pe musafira lor. Simţi însă ironia propriilor cuvinte de îndată ce duse degetul la buze. Iată-i încercând să protejeze pe aceea care era pe punctul de a le distruge lumea. Pentru o clipă îşi dori să rămână acolo, în hol, şi să ţipe cât o ţinea gura, până când Jenny va ieşi în fugă din casă, acoperindu-şi urechile cu mâinile.

Copiii sporovăiră şi râseră pe tot parcursul micului dejun, umplând tăcerea ce se aşternuse între Virginia şi Jonathan. Slate nu vorbea de obicei prea mult dimineaţa.

– Astăzi avem lecţie de silabisire, anunţă Mindy. Îi plăceau astfel de lecţii şi se descurca foarte bine.

O, dar n-o să mergi la şcoală, fu gândul Virginiei. Însă nu putu rosti cuvintele. Nu putu nici măcar să-şi ridice privirea, ca nu cumva nodul pe care-l simţea în gât să facă loc hohotelor incontrolabile de plâns.

— Cum se spune „vacă" pe litere? o provocă Martha.

Mindy îi răspunse.

— Spune „cal".

Din nou Mindy repetă cuvântul, pronunţând fiecare literă în parte. Martha păru intrigată de sunetul literelor.

— Spune... Se uită în jurul ei, se gândi profund, apoi spuse:

— „Sirop pentru clătite".

— Sunt trei cuvinte. Însă Mindy le pronunţă, literă cu literă.

— Aşa este, spuse Martha, cu toate că Mindy le-ar fi putut repeta de la coadă la cap, iar Martha tot nu şi-ar fi dat seama.

— Aşa este, repetă Olivia, lovind de bucurie masa cu furculiţa.

— Ai face mai bine să-ţi termini micul dejun, altfel întârzii la şcoală, spuse Jonathan răbdător. Astăzi suntem în întârziere.

Virginia îşi ridică privirea. Ce vroia să spună? Ştia că Mindy nu va merge la şcoală. Fusese de acord să facă în aşa fel, încât de dragul copiilor, lucrurile să pară cât mai normale. Însă Jenny spusese foarte clar că Mindy nu trebuie să meargă la şcoală.

— Să vedem, spuse Jonathan întinzând mâna după Biblie. Al cui e rândul să spună din memorie versetul acestei săptămâni?

Trei mâini se ridicară. James ridică şi el mânuţa, cu lingură cu tot, iar siropul i se prelinse pe braţ. Copiii râseră iar James, încântat de performanţa lui, li se alătură zgomotos.

Virginia se duse după un prosop, ca să-l cureţe.

— Cred că e rândul Marthei, spuse Mindy.

Martha, încântată, avu nevoie de ajutor pentru a începe.

— „Toate lucrurile..." o îndemnă Jonathan.

— „Toate lucrurile..." Martha se frământă în scaun. „Toate lucrurile lucrează spre bine".

— „Împreună spre binele".

— „Împreună spre binele".

— „Celor..." spuse tatăl ei.

Martha se încruntă încercând să se concentreze, apoi chipul i se însenină. „Celor ca noi".

– „Celor ce iubesc pe Dumnezeu", isprăvi Jonathan. Ai fost pe-aproape. Şi deschise Biblia pentru a citi pasajul zilei.

Virginia, care de obicei asculta cu mare atenție, nu reuşi să se concentreze la ce se citi astăzi. Gândurile îi rămăseseră la versetul pe care-l studiaseră săptămâna întreagă. Cunoştea versetul, de mulți ani. Acum încercau să-i învețe pe copii versete de care urmau să aibă nevoie în viață. *Toate lucrurile lucrează împreună, spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu*. Înlătură versetul din mintea ei. Era o simplă coincidență că aleseseră tocmai acest verset pentru săptămâna asta. Sau nu?

Pentru binele – erau cuvintele ce-i reveniră în minte pe tot parcursul rugăciunii.

CAPITOLUL 12

– Ce faci? întrebă Virginia încurcată.

– Pregătesc pachetul cu mâncare pentru Mindy.

Jonathan nu făcuse niciodată asta. Virginia clătină din cap, încercând să înțeleagă. Apoi înțelese – nici măcar nu se gândise că Mindy avea nevoie de mâncare pentru acea călătorie lungă cu trenul.

– Îl fac eu, spuse Virginia cu glas slab. Ar fi mai bine să punem mai mult.

– Nu, tu strânge masa.

Sfârșiră prin a pregăti amândoi pachețelul cu mâncare.

De îndată ce isprăviră, Jonathan se întoarse spre Slate, care se îmbrăcă deja cu haina lui cea groasă.

– Dimineața asta o să am ceva treabă. După ce le pui hrană și apă animalelor, vrei să lucrezi puțin cu iapa aceea micuță? E cam sperioasă. Vreau să începem de pe acum. Este posibil să se fi speriat de ceva. Trebuie s-o învățăm că n-are de ce să se teamă.

Slate încuviință. Urmă un cor de saluturi în timp ce fiecare micuț trecu pe la el ca să-l îmbrățișeze. Slate rămase locului zâmbind.

– Ai zice că mă duc în India, nu alta.

Ieși din casă și un val de aer rece pătrunse în încăpere în timp ce deschise și închise ușa.

Jonathan se duse la telefon și formă un număr.

— Mama – bună dimineața. Era singurul membru al familiei care-i spunea Belindei „mama". Mă întrebam dacă ai vreo treabă urgentă astăzi. Nu? Nu toți. Îi putem aduce doar pe cei trei mai mici? Virginia n-a prea dormit noaptea trecută. S-ar bucura de câteva ore de odihnă. Bine. Mulțumesc. O să-i aduc eu. Ne vedem atunci. La revedere.

Virginia se încruntă auzind misterioasa conversație.

— De ce-ai făcut asta? Mă descurcam.

Însă Jonathan se mulțumi s-o bată ușurel pe umăr și se duse să ia hainele și mănușile copiilor, spunându-le că ziua de astăzi și-o vor petrece la bunica Belinda. Urmară chiote de bucurie.

— Vrei să aduci și lucrurile lui James? o întrebă pe Virginia. Eu nu știu niciodată ce să pun în geantă.

Virginia se îndreptă amorțită spre scări ca să facă ce i se spusese. Era ceva în neregulă – sau poate că propria slăbiciune și durere o făceau să creadă asta?

Când se întoarse cu lucrurile lui James, Jonathan deja pregătise copiii. Chiar și pe Mindy. *Deci asta este*, gândi Virginia. *Nu vrea ca cei mici să fie aici când pleacă Mindy.* Virginia se străduia din răsputeri să-și înghită lacrimile. Jonathan avea dreptate. Ar fi fost greu pentru copii. Cum de nu se gândise la asta?

Iar Mindy... Un ultim drum cu mașina alături de surorile și frățiorul ei. O ultimă călătorie – iar fata nici măcar nu-și dădea seama ce înseamnă asta.

Îi sărută pe toți încercând să nu plângă, până când Jonathan ieși cu ei afară. În clipa aceea dădu drumul lacrimilor. Reuși să ajungă la masă, își puse capul pe brațe și plânse în hohote.

Însă nu rămase așa multă vreme. Trebuiau făcute multe. Nu putea împacheta lucrurile lui Mindy până când nu se trezea Jenny. Toate hainele erau în dulapul și în măsuța de toaletă din camera copiilor. Spălă vasele, în timp ce lacrimile i se prelingeau pe obraji și cădeau mai apoi în apă. Apoi urcă scările și aranjă paturile, ridică pijamalele și făcu ordine în dormitor. Apucă cu delicatețe pijamaua lui Mindy și o luă cu ea în camera de zi. Urma s-o împacheteze alături de celelalte haine.

Când Jonathan avea să se întoarcă, urmau să-i spună fetei ce se întâmpla. Era sigură că vor fi lacrimi. Ştia că nu se va putea abţine. Se rugă ca Mindy să nu...

Nu-şi îngădui să-şi isprăvească gândul. *Doamne, Te rog ajută-ne,* fu tot ce reuşi să îngaime.

I se păru că trecuse o veşnicie până când auzi zgomotul motorului. Oare Jonathan îi spusese ceva pe drumul spre casă? Era oare Mindy îngrijorată din cauză că urma să piardă lecţia de silabisire? Virginia aruncă o privire pe fereastră, neliniştită.

Jonathan era singur.

Îi ieşi în întâmpinare la uşă.

– Unde e Mindy?

– La şcoală, spuse el ca şi când nici nu putea fi în altă parte.

– Dar... dar am spus... N-ai înţeles?

– Cred că am înţeles.

Nu-i putea vedea faţa pentru că era întors cu spatele spre ea, în timp ce-şi scotea haina.

– Atunci de ce...?

– Pentru că astăzi e zi de şcoală, răspunse el pe un ton cât se poate de simplu. Pentru că are lecţie de silabisire.

Virginiei i se părea destul de nefiresc s-o scoată pe copilă din clasă pentru a ajunge la tren.

Poate că Jonathan se gândise, totuşi, s-o informeze pe învăţătoare, ca să n-o ia pe nepregătite transferul lui Mindy la altă şcoală. În zăpăceala ei, Virginia nu se gândise la asta.

– Ai vorbit cu învăţătoarea? îl întrebă.

– Nu, spuse Jonathan. De ce?

Virginia se simţi cu totul încurcată, dezorientată. Îşi dori să se poată duce din nou în pat, şi să mai doarmă. Poate că atunci va reuşi să-şi dea seama ce se petrece.

– De ce nu te întinzi puţin în pat? îi sugeră Jonathan. Astăzi voi lucra prin casă câte ceva. Mai am de reparat unele mărunţişuri pe care trebuia să le rezolv mai demult.

– Se va trezi Jenny, îl avertiză Virginia.

— Vin şi te chem. Oricum, nu se va trezi atât de dimineaţă. Se uită la ceas, iar privirea ei o urmă pe a lui. Era nouă şi zece. Jenny nu coborâse niciodată înainte de ora unsprezece.

— Poate că n-ar strica să mă întind câteva minute pe canapea, fu ea de acord. El încuviinţă.

Spre surprinderea ei, adormi. Nu se trezi decât în clipa când simţi mâna lui Jonathan pe umărul ei. El nu spuse nimic, însă ea înţelese. Se ridică şi ieşi de sub pătura cu care se înfăşurase. Observă că Jonathan pusese încă o pătură peste ea, mai subţire.

Jenny era în bucătărie, aşezată deja la masă, părând morocănoasă. Avea în faţă o cană cu cafea. Virginia se întrebă dacă dormise mai bine decât toţi ceilalţi.

Jonathan repara tija uneia dintre draperii care atârna, şi stătea cu spatele la ele. Nu spuse nimic.

— Unde e Mindy? fură primele cuvinte pe care Jenny le adresă Virginiei.

Virginia îi evită privirea.

— Jonathan a dus-o la şcoală.

— Dar trebuie să prindem trenul de unu şi jumătate.

Virginia încuviinţă şi se îndreptă spre masă cu o farfurie încărcată cu brioşe.

Îl auzi pe Jonathan venind din spatele ei. Acesta îşi puse ciocanul pe bufet şi trase scaunul din faţa lui Jenny. Îl întoarse invers şi se aşeză pe el, sprijinindu-şi braţele pe spătarul lui.

— Îmi pare rău, spuse el cu fermitate în glas. Mindy nu va pleca cu tine.

Jenny îl privi fix. Părea prea buimacită ca să poată vorbi. Dar la fel de şocată era şi Virginia.

Mai apoi însă, pricepu. Jonathan n-avea intenţia s-o lase pe Jenny s-o ia pe Mindy cu ea. Ticluise un plan şi, fără îndoială, se gândise la fiecare detaliu. De aceea nu-l discutase cu ea.

— Asta este casa lui Mindy – şi rămâne aici, spuse Jonathan.

— E copilul meu, spuse Jenny cu vocea aspră.

— Nu mai este. Ai renunţat la aceste drepturi în clipa când ai ieşit pe uşa aceea, în urmă cu mai mulţi ani.

– N-am spus niciodată că n-o să mă întorc după ea, îl contrazise Jenny cu fața stacojie de furie. Fu oprită de un acces de tuse.

Jonathan așteptă să se liniștească.

– Dar nici n-ai spus că te mai întorci, îi aminti el. Tu – mama ei – ai vrut s-o duci la orfelinat. Îți amintești? Jonathan nu ridicase glasul, însă tonul lui era atât de hotărât, încât nu era nevoie să strige.

– Un părinte se poate răzgândi, bâigui Jenny.

– Nu și un părinte care nu mai are niciun drept asupra copilului, spuse Jonathan categoric.

– E a mea. Am dreptul legal asupra ei și intenționez să mă folosesc de acest drept.

Urmă un alt acces de tuse.

– Te-ai gândit la ceea ce vorbești? Ai idee cum o va afecta asta pe Mindy? A venit la noi înspăimântată și tăcută – nu vorbea, nu se juca. Ne-au trebuit ani ca să scoatem frica din ea. Din mintea și din inima ei. Ai crezut vreo clipă că voi sta cu mâinile în sân și voi îngădui ca asta să se întâmple din nou?

– Acum lucrurile stau altfel, îl contrazise Jenny, prin aceasta recunoscând starea lui Mindy din trecut.

– Da, așa este. Lucrurile s-au schimbat. Mindy este iubită și știe asta. Este parte a familiei noastre. Și rămâne – aici.

– N-ai niciun drept...

– Tu ne-ai dat acest drept, repetă Jonathan

Virginia rămăsese înmărmurită, privind când la chipul contorsionat de mânie al lui Jenny, când la cel calm, hotărât, al lui Jonathan. Niciodată nu-l mai văzuse astfel. Niciodată în toți anii de căsătorie. Sigur, nu se mai confruntaseră niciodată cu așa ceva. Însă Jenny *era* mama copilului. Avea drept legitim asupra fetei. Nu-i așa?

– Nu v-am dat niciun drept – din punct de vedere legal.

– Ne-ai dat cuvântul tău.

– Asta nu înseamnă nimic la tribunal.

– Ba eu cred că va însemna.

Virginia nu știa dacă ar trebui să intervină, să pledeze pentru o situație de compromis sau să se țină deoparte. Cei doi păreau că uitaseră că se mai afla și ea în încăpere. Nici nu era de mirare că

Jonathan nu dorise ca Mindy să fie prezentă. Ştia că o să se întâmple asta. O scenă provocată chiar de el.

Jenny se strădui să se ridice în picioare.

— Nu mă poți opri.

— Eu cred că pot.

— Voi angaja un avocat. Am banii necesari, să ştii.

Jonathan se ridică şi el în picioare. Îşi trecu mâna cu degetele răsfirate prin părul des.

— Jenny, nu este vorba de tine. Nici de noi. Este vorba de Mindy. Dezrădăcinarea asta şi viața alături de o străină ar distruge-o.

— Sunt mama ei! țipă Jenny, urmându-şi cuvintele cu o serie de vorbe murdare.

— Şi o străină. Mindy nu te cunoaşte. Nu s-ar simți bine alături de tine. Iar tu nu eşti suficient de sănătoasă pentru a purta de grijă unui copil.

Jenny se răsuci spre Virginia.

— Ai promis că n-o să spui nimănui, strigă ea. Ți-am cerut să n-o faci şi ai promis. Urmă un alt şir de cuvinte murdare, care o făcură pe Virginia să se cutremure.

Însă ea nu spusese nimic lui Jonathan. Nimic despre natura bolii lui Jenny. Acum îşi dădu seama de ce insistase Jenny să-i promită că nu va spune nimic.

— N-am spus, încercă ea să se facă auzită printre acuzațiile pline de mânie ale lui Jenny.

— Ce să spui? întrebă Jonathan, întorcându-se spre Virginia.

Jenny nu părea să-i fi auzit pe cei doi.

— Prima dată încerci să mă tragi de limbă, îi aruncă ea Virginiei, pe urmă te duci şi răspândeşti vestea peste tot. Cine mai ştie? Câți? Şi mai spui că-mi eşti prietenă – nici măcar nu eşti în stare să-ți ții promisiunea. Şi mai zici că eşti creştină. Halal sfântă! Jenny trânti cuvintele şi înjură din nou.

Slăbită de această izbucnire, căzu pe scaun tuşind atât de tare, încât chipul ei începu să-şi piardă culoarea.

Virginia păşi înainte nesigură. Nu ştia ce să facă. Cum să ajute.

– Poate puțină apă, spuse Jonathan cu blândețe. Trecuse de partea cealaltă a mesei încercând s-o ajute pe Jenny să se așeze, însă aceasta îl împinse furioasă. Se dădu înapoi, privind-o cu îngrijorare. Virginia puse paharul cu apă pe masă, în fața ei, însă Jenny nu-l atinse.

Când reuși să respire din nou, spuse:

– O altă femeie mi-a furat soțul, cancerul îmi fură viața – și acum voi vreți să-mi furați copilul. Glasul îi era încărcat de amărăciune. Ca vocea unei femei bătrâne.

– Nimeni nu-ți fură nimic, Jenny, spuse Jonathan liniștit. Glasul și privirea i se îndulciseră. Nimeni nu ține la tine mai mult ca Virginia. Ți-a fost... ți-a fost prietenă, toți anii aceștia. Și... și încă mai ține la tine. Și pentru că ei îi pasă, îmi pasă și mie. Se opri o clipă, apoi adăugă pe un ton ferm:

– Însă nu în așa măsură încât să te las s-o iei pe Mindy. Copila asta n-a făcut nimic ca să merite o experiență atât de traumatică și devastatoare. Noi suntem familia ei. Singura familie pe care o cunoaște. A o smulge din această familie înseamnă a o distruge.

În slăbiciunea ei, Jenny părea că nu mai are putere să lupte. Însă era furioasă. Încă fumega. Însă nu avea tăria să-și mai exprime această furie.

– Vom vedea, spuse ea în cele din urmă. Vom vedea. Mă duc direct la avocat când ajung acasă. Am să fac rost de un ordin judecătoresc...

– Fă asta, spuse Jonathan. Dacă nu-ți pasă de Mindy, du-te și caută un avocat. Însă până când nu ai în mână un ordin judecătoresc, să nu mai pui piciorul în casa mea. Produci prea mare tulburare – tuturor.

Jenny își ridică brusc capul. Se uită direct la Virginia.

– Vreau să plec, spuse ea. Acum.

– Te duc cu mașina în oraș, spuse Jonathan.

Jenny se răsuci brusc spre el.

– Nu, rosti ea printre dinți. Mai degrabă mă târăsc până acolo.

Virginia se făcu mică. Nu mai experimentase până atunci o furie atât de cruntă. Ar fi vrut să fugă și să-și vâre capul sub o pernă, ca să nu mai audă acele cuvinte pline de ură.

– Foarte bine, spuse Jonathan. O să-l chem pe Slate.

Jenny ieşi din încăpere, urcând treptele prea repede pentru starea ei atât de slăbită. Virginia o auzi oprindu-se şi tuşind. Ştia că era aproape de un colaps.

Jonathan îşi înşfăcă haina din cuier şi plecă, uşa închizându-se cu putere în urma lui. Credincios cuvântului dat, se ducea să-l cheme pe Slate. Jenny nu va fi nevoită să se târască până în oraş.

Virginia îşi frământă mâinile neajutorată. Nu ştia ce să facă – ce atitudine să ia. Jenny fusese dintotdeauna prietena ei. Jenny era şi mama lui Mindy. Era normal ca o mamă să poată avea acces la copilul ei. Ea însăşi ar muri dacă cineva i-ar lua copiii. Însă Mindy era şi a ei. Şi asta făcea ca lucrurile să devină atât de complicate. Mindy era a ei. A ei şi a lui Jonathan. A o lua pe Mindy de la ei era un lucru la fel de crud ca şi a o ţine departe de Jenny. Iar Mindy... Mindy ar suferi atât de mult dacă ar fi smulsă de lângă ei.

Jonathan se întoarse curând.

— Slate scoate maşina, spuse el punându-şi mâinile pe umerii ei şi privind-o drept în faţă. Vrei să mergi cu el şi să aduci copiii înapoi, sau preferi să ai puţin timp doar pentru tine?

— Aş prefera... Ar... ar fi ciudat să o însoţesc acum pe Jenny. Eu...

El încuviinţă înţelegător.

Jenny se întoarse curând, tropăind pe scări, cu valiza în mână. Jonathan înaintă ca s-o ajute, însă Jenny îl privi cu dispreţ şi-şi smuci bagajul. El o lăsă în pace.

Când ajunse la uşă, se răsuci spre ei.

— Veţi primi veşti de la avocatul meu.

Însă Jonathan nu dădu înapoi.

— O să lupt cu tine, Jenny, spuse el, iar vocea lui îi dădu Virginiei fiori de gheaţă pe şira spinării. Chiar dacă ar fi să vând fiecare cal de la fermă. Ferma, chiar. O să lupt. N-o să las ca Mindy să fie smulsă din singura familie pe care o cunoaşte. Ea aparţine acestui loc.

Virginia abia se mai ţinea pe picioare. Reuşi să se întoarcă la masă şi să se aşeze pe un scaun. Jonathan se apropie şi îngenunchie lângă ea, punându-şi braţele în jurul ei.

— N-o s-o lăsăm să plece, spuse el cu voce joasă şi calculată. Nu credeai c-o să-i dau voie să o ia, nu-i aşa?

– Este copilul lui Jenny. Vocea Virginiei tremura.

– Nu mai este al ei. Este al nostru.

– Dar...

– Niciun dar. Mindy este a noastră – şi am intenţia s-o păstrez. Până când nu va mai dori să stea cu noi. Până atunci va sta aici.

– Dar... dar totuşi... nu la... la... Privirea Virginiei căută privirea lui. Un proces la tribunal urma să-i coste – nu doar dolari şi cenţi, ei nerostite. Însă dacă se ajunge... atunci, da, vom fi nevoiţi să trecem prin furtună – împreună.

Virginia se cutremură.

– Ce-ar fi să te întinzi puţin? Încearcă să te odihneşti. Jenny a plecat – lucrurile vor reveni din nou la normal.

Virginia se întrebă dacă lucrurile vor mai fi vreodată normale.

Jonathan se ridică.

– Nu stau mult, spuse el. Virginia presupuse că se va duce în grajd, însă când ajunse la uşă, Jonathan se întoarse spre ea:

– Mă duc la şcoală. O să aştept până când Mindy termină orele şi o aduc acasă.

Cuvintele lui îi făcură inima să se strângă de frică. Doar nu se ajunsese la asta. Nu urmau acum să petreacă fiecare ceas păzind-o pe Mindy. Oare în felul acesta urmau să trăiască de acum încolo?

Tot ce reuşi să facă fu să încuviinţeze. Simţea că-i plezneşte capul. Îşi dorea ca acest coşmar să se isprăvească. Acest coşmar oribil, oribil. Nu-şi dorea decât să se ascundă undeva şi să poată dormi, un somn fără vise.

Uşa se închise. Jonathan plecase. Dacă va reuşi să ajungă în pat, va cădea frântă.

Apoi telefonul începu să sune. Insistent. Trupul i se cutremură. Trebuia să răspundă. Se ridică şi traversă încăperea.

– Alo, reuşi ea să spună, iar vocea Clarei se auzi la celălalt capăt.

– Virginia, tu eşti? Îmi pari atât de departe. Abia te aud. N-o să-ţi vină să crezi ce s-a întâmplat. Troy a venit acasă cu o maşină nouă. Abia aşteaptă s-o testeze – să se afişeze cu ea. E în regulă dacă venim la voi seara asta după cină?

Virginia se luptă să se concentreze.

— Trebuie... trebuie să luăm copiii. Sunt la mama. Mai târziu mergem să-i luăm. Nu ştiu...

— Grozav. Daţi-ne un telefon când ajungeţi în oraş. Venim acolo. În felul ăsta o s-o vadă şi ai noştri.

— Da... da... cred că... aşa e bine, se poticni Virginia.

Tocmai pusese receptorul jos, când telefonul sună din nou. Era mama ei, care-i invita la cină. Virginia nu era sigură dacă spusese da sau nu când se întoarse de la telefon. Sperase că acceptase. Tuturor le va face bine.

CAPITOLUL 13

– Sunt atât de istovită şi confuză, încât simt cum îmi plesneşte capul, mărturisi Virginia. Vasele fuseseră spălate, iar Clara şi Troy împreună cu entuziasta lor familie, plecaseră acasă, după ce-şi prezentaseră noua maşină. Mindy se juca cu cei mici într-unul din dormitoare, unde bunica Belinda adunase câteva jucării. Acum, cei patru adulți se aflau în camera de zi. Virginia simți privirea mamei sale cercetând-o cu îngrijorare.

Jonathan decise să vorbească deschis.

– Jenny a cerut-o înapoi pe Mindy.

Virginia îşi privi tatăl, avocat. Acesta îşi plecase privirea, ca şi când ar fi vrut să ascundă orice mesaj pe care ochii lui l-ar fi putut transmite. Virginia îşi închipui că pusese deja în funcțiune toate „rotițele" aparatului legislativ.

– Poate să facă asta, tata?

Drew ezită o clipă, apoi se frământă pe scaun.

– Are dreptul să încerce.

Cuvintele o înfricoşară şi mai tare pe Virginia.

– Ce-ar însemna asta? întrebă sobru Jonathan.

Drew nu întârzie cu răspunsul.

– Proces. Poate unul lung şi costisitor. Se opri o clipă, apoi adăugă:

– Şi probabil urât.

Jonathan încuviință.

— Am bănuit.

— Sunteți pregătiți pentru asta? întrebă Drew liniştit.

Jonathan îşi schimbă poziția. Muşchii bărbiei îi erau încordați.

— Dacă este nevoie, răspunse el, pronunțând cuvintele ferm – la fel ca şi atunci când spusese acelaşi lucru lui Jenny.

Virginia simți cum o podidesc lacrimile. Era de acord cu soțul ei, însă ideea o înspăimânta. Crescuse în casa unui avocat şi, cu toate că tatăl ei nu-şi discutase niciodată cazurile cu membri familiei, auzise vorbind pe vecini şi pe alții. Auzise despre procese interminabile – care distruseseră familii, înghițindu-le toată averea. Şi fără rezultatele aşteptate. Puteau suporta asta? Ar trebui oare să încerce?

Apoi mai era şi partea cealaltă. Jenny dăduse naştere lui Mindy. Inima de mamă a Virginiei se strânse gândindu-se la faptul că o mamă şi un copil erau despărțiți. Era un lucru corect din punct de vedere legal? Şi totuşi, Jenny o adusese pe Mindy la ei... Nu ştia care dintre aceste adevăruri cântărea mai greu. În cele din urmă, gândurile-i tulburate o aduseră înapoi la Mindy – la ceea ce ştia că este cel mai bine pentru ea. Ştia că Jonathan avea dreptate. Asta ar fi distrus-o pe Mindy.

O, dacă ar fi existat altă cale... Virginia îşi duse mâna la cap. Îşi simți fruntea caldă, chiar înfierbântată.

— Jonathan, spuse ea cu glas nesigur, trebuie să ducem copiii acasă. Deja a trecut de ora lor de culcare. Mă gândesc că... Mindy – glasul îi tremură – i-a ținut destul de mult timp ocupați.

Jonathan se ridică, încuviințând.

— Pot trece pe la tine ca să discutăm? îşi întrebă socrul.

— Dacă... dacă treaba asta ajunge la tribunal... s-ar putea să ai nevoie de un avocat cu mai multă experiență în astfel de cazuri, spuse Drew solemn.

— Aş avea nevoie de sfatul tău cu privire la ce anume ar trebui să fac pentru început – mai mult în calitate de tată decât de avocat.

Drew încuviință.

— Ce zici de ora unsprezece?

Deja a-nceput, gemu Virginia cu capul zvâcnind de durere. *O, Doamne – unde se va isprăvi?*

Reuşiră să-şi schimbe tonul conversaţiei înainte de a-i chema pe copii. James deja dormea, ghemuit pe o pernă într-un colţ. Olivia punea cuburi unul peste celălalt în timp ce Martha, cu limba uşor scoasă, se concentra la un desen nou pentru bunica Belinda. Mindy reuşi în sfârşit să se ghemuiască pe un scaun, cu o carte în mână.

Virginia abia aştepta să ajungă acasă, în propriul pat – şi să doarmă.

– Poftim, spuse mama ei – veşnica asistentă medicală – strecurându-i în mână un pachetel. Tabletele astea sunt foarte uşoare, dar te vor ajuta să dormi.

– Capul mă doare, aşa că nu pot...

– Sunt şi pentru dureri de cap.

Se instalară cu toţii în maşină şi porniră prin întuneric spre casă. Virginia se uită în jurul ei, la micul şi somnorosul grup. Era mulţumitoare că erau împreună – cu Mindy. În acea dimineaţă nu ştiuse dacă... Însă alungă acest gând din mintea ei.

O, Doamne, se rugă în sinea ei, *ajut-o pe Jenny să se răzgândească. Te rog – n-o lăsa să facă ce-a spus. Ne va distruge pe toţi.*

Următoarele săptămâni se dovediră a fi jalnice şi istovitoare din punct de vedere emoţional. Virginia se simţea plină de speranţă într-o zi, şi deznădăjduită în următoarea zi. De la Jenny nu sosise nicio veste. Virginia îndrăzni să spere că nu-şi pusese ameninţarea în practică, însă Jonathan o avertiză că lucrurile se mişcau încet în sistemul juridic. Tăcerea nu însemna că se aflau în siguranţă.

Virginia se trezea în fiecare dimineaţă, tensiunea din ziua precedentă lăsând-o fără puteri şi încordată. Jonathan era cu ochii în patru. Până şi privirea şi trupul îl dădeau de gol. În fiecare zi o ducea pe Mindy la şcoală şi o lua la sfârşitul orelor de curs. Învăţătoarea fu surprinsă, însă nu puse întrebări când i se spuse că nimeni altcineva nu are voie să o ia pe fată de la şcoală. Nici măcar bunicul Woods.

Virginia se întrebă dacă domnul Woods cunoştea planurile lui Jenny. Atitudinea lui faţă de ei nu părea să se fi schimbat când se

întâlneau duminica la biserică. Însă poate că se pricepea la a-și ascunde sentimentele. Nu putea fi sigură și se surprinse mereu în gardă – căutând lucruri mărunte care să-i ofere vreo indicație cu privire la intențiile lui Jenny.

Pentru că nu doreau ca Mindy să afle ceva, nu spuseră nimănui despre problema asta, cu excepția lui Drew și a Belindei. Acest lucru puse o și mai mare presiune asupra Virginiei, care-și cântărea fiecare vorbă atunci când discuta cu Clara sau cu Francine, sau atunci când scria fraților ei.

Se părea că întreaga lume se schimbase. În loc să trăiască într-o lume relaxată, plină de afecțiunea și căldura familiei și prietenilor, Virginia căzuse în prăpastia unor îndoieli și suspiciuni îngrozitoare. Urmărea, asculta, suspecta răul din orice direcție și în orice clipă. Întreaga situație o secătuia de viață și culoare.

Încercă, încercă cu disperare să pună problema asta în mâna Domnului. Încercă să se roage pentru pace și încrederea că voia Sa o să se facă. Ajungea la o oarecare stare de împăcare, pentru ca mai apoi să se întâmple ceva care s-o lase din nou paralizată de frică. Se dojenea întruna pentru lipsa ei de credință – iar acest lucru făcea și mai îngrozitoare starea în care se afla. Vinovăția se adăuga la tensiunea ce caracteriza zilele pe care le trăia.

Scrisoarea, venită prin poștă, era adresată atât ei cât și lui Jonathan și venea din partea unui avocat din oraș, anunțându-i că erau chemați la procesul pentru custodia copilului. Așadar, se întâmplase. Cel mai urât coșmar al lor devenise realitate.

Asta însemna o călătorie în oraș. Însemna că erau nevoiți să facă aranjamente pentru copii. Însemna călătorie cu trenul, camere de hotel, taxe și tot felul de cheltuieli neprevăzute. Și o presiune teribilă asupra minții și trupului.

Jonathan vându degrabă una dintre iepele tinere unui fermier care dorise s-o cumpere în urmă cu câteva luni. Nu obținu prețul pe care

l-ar fi dorit pentru ea, însă speră că era suficient pentru plata cheltuielilor inițiale.

Belinda se mută la fermă pentru a avea grijă de copii. Cei patru micuți erau entuziasmați însă și puțin încurcați. Părinții lor nu-i lăsaseră niciodată în grija altora pentru a pleca în oraș. Pentru cei mai mici, „orașul" era un cuvânt pe care nu-l cunoșteau, nici nu-l înțelegeau. Mindy, învățând la școală, avea o oarecare idee.

– E o localitate mare, mare, îi informă ea, iar ochii lor se măriră de uimire.

– Pot să merg și eu? întrebă Martha.

Virginia o informă că nu poate – nu acum. Poate altădată.

– De ce plecați? urmă inevitabila întrebare.

– Avem... avem treabă.

– În ce oraș mergeți? întrebă Mindy.

Virginia sperase să nu pună întrebarea asta. Însă spuse numele orașului.

– Ăsta – ăsta nu e orașul în care locuiește mama Jenny?

– Da... da, este, admise Virginia.

Ochii lui Mindy se luminară. Ea încă se mai ruga cu credincioșie pentru mama Jenny.

– O s-o întâlniți?

– Cred... da, o vom întâlni, spuse Virginia prefăcându-se preocupată, ca să evite privirea copilei.

– O să-i trimit o scrisorică, spuse Mindy, alergând să aducă hârtie și creion.

Oh, nu, gândi Virginia. *S-ar putea să nu fie cel mai înțelept lucru. Dacă judecătorul crede că Mindy este atașată de mama ei și ține legătura cu Jenny, s-ar putea să influențeze decizia.* Totuși, putea s-o refuze pe Mindy? Putea lua bilețelul, pentru ca mai apoi să „uite" să-l dea lui Jenny? Nu – nu putea înșela. Însă dacă Jenny apărea la proces fluturând o scrisoare de la copilul ei, cum va fi acest lucru interpretat?

– Ce-ar fi... ce-ar fi să aștepți cu... cu scrisoarea, spuse ea când Mindy își făcu apariția. Poți scrie una mai lungă – mai târziu – când ai mai mult timp. Acum se apropie ora la care trebuie să pleci la școală.

Era adevărat că ar fi trebuit să se grăbească. Mindy încuviință și se duse să-și ia geanta de școală.

Virginia simți că o podidesc lacrimile. Avusese atâta grijă în toți acești ani să insufle în fetiță respect pentru mama pe care n-o cunoștea. Acum se părea că era pe cale de a face fărâme fundamentul adevărului și preocupării autentice pe care se străduise atât de mult să-l clădească. Era adevărat că Mindy, până acum, nu simțise vreo schimbare în relația ei cu mama Jenny. Însă Virginia simțea. Simțea că o trădează nu numai pe Jenny, ci și pe Mindy.

Drew călători împreună cu ei, iar Virginia se bucură de prezența tatălui ei. El era la curent cu ce înseamnă un proces la tribunal. Putea oferi sfat. Însă lucrul cel mai important – era tatăl ei și un bunic la fel de real pentru Mindy ca și pentru ceilalți copii ai ei. Se simțea protejată în fața încercării prin care avea să treacă, prin simpla lui prezență.

Virginiei i se părea totul atât de confuz, istovitor și străin. Somații la tribunal, amânări, întrebări și nesfârșite cercetări. Jenny se afla în sală, participând la toate acestea cu un aer ursuz. Virginia observă că folosise ruj pentru a da culoare obrajilor scobiți și palizi, însă arăta la fel de ofilită și slăbită. Avocatul ei interpretă după bunul plac starea fizică a clientei sale, descriind curții chinul prin care trecuse datorită despărțirii de copilul ei.

Nu-i adevărat, ar fi vrut să explice Virginia, însă un ușor ghiont din partea lui Jonathan, care probabil îi simțise încordarea, o potoli. Nu se cuvenea ca cineva să facă o asemenea scenă în sala de judecată. Erau nenumărate reguli cu privire la ce anume se putea spune și când.

Virginia o privi pe Jenny. Arăta îngrozitor. Din când în când lupta să-și înăbușe câte un acces de tuse ce amenința să-i zguduie trupul. O durea s-o vadă în starea asta. Mai pe urmă însă, un gând neașteptat o făcu să tresară. Poate că Jenny va muri înainte ca procesul să se încheie și vor fi scutiți de toată această urâtă întâmplare. Mindy ar fi a lor. Virginia se făcu mică în scaunul pe care era așezată, șocată și

ruşinată pentru un asemenea gând. Cum putuse să gândească aşa ceva? Prietena ei încă nu-l cunoştea pe Dumnezeu. Dacă ar muri acum, nici rugăciunile ei, nici ale lui Mindy nu ar cunoaşte răspuns – şi cu siguranţă că ea, Virginia, nu şi-ar fi dorit niciodată moartea nimănui, doar pentru a-şi vedea împlinite propriile dorinţe.

Nu, moartea lui Jenny nu era răspunsul la problemele lor. Raţiune. Dreptate. Bunăstarea lui Mindy. Acestea erau lucrurile care urmau a determina decizia tribunalului.

Virginia avu impresia că sesiunea la care participa n-avea să se termine niciodată. Nu putea înţelege jargonul legal, însă în cele din urmă, tatăl ei se ridică, iar Jonathan o ajută şi pe ea să se ridice. Judecătorul ieşea din sală.

– S-a terminat? şopti ea.

Tatăl ei încuviinţă.

– Partea asta, răspunse el încet.

– Ce vrei să spui?

– Acum se stabileşte ziua procesului. Cazul va trebui judecat.

– Proces? Nu înţeleg. Noi nu am făcut nicio acuzaţie...

– Nu, *voi* sunteţi acuzaţii – oarecum.

– Noi? întrebă Virginia, nevenindu-i să creadă. Vrei să spui... noi suntem acuzaţi că... că ţinem copilul lui Jenny? întrebă ea cu suflarea întretăiată.

– Cam aşa, spuse tatăl ei vârându-şi hârtiile în servietă.

– Dar e absurd. Jenny ne-a dat-o.

– Nu există niciun act. Tatăl ei părea obosit.

– Dar...

– Avocaţii ei vor spune că era tulburată din cauza problemelor pe care le avea în relaţia de căsnicie – şi este adevărat. Că nu gândea clar – şi acest lucru este probabil adevărat. Că a fost de acord s-o lase la voi o vreme. Iar acum îşi doreşte să clădească relaţia mamă-fiică.

– Dar...

Însă Virginia n-avea ce să spună. Începu s-o doară din nou capul. Simţi că i se face greaţă. Era slăbită. Avea nevoie de aer proaspăt.

– Te rog, spuse ea întorcându-se spre Jonathan. Trebuie să ies afară.

El o ajută să iasă din sala de judecată. Nu remarcă pereții bogat ornamentați și băncile de lemn cu spătarul drept. Coborâră treptele de marmură, se strecurară prin mulțimea din fața clădirii și se îndreptară spre o bancă aflată la umbra unui copac înalt. Se lăsă încet pe bancă și trase de câteva ori aer în piept. În timp ce se lupta să-și revină, își dădu seama că nu făcuseră decât primii pași. Mai avea drum lung de parcurs.

Întoarsă acasă, la copii și la îndatoririle de soție și mamă, Virginia încercă să pună laolaltă bucățile risipite ale vieții ei, așa cum o cunoscuse. Însă îi era greu. Acea mică dată încercuită pe calendar părea din ce în ce mai mare, pe măsură ce se apropiau de ziua cu pricina. Jonathan și Slate lucrau aproape încontinuu cu caii, pregătindu-i pentru târgul de primăvară. Urmau să aibă nevoie de fiecare dolar pentru cheltuielile de judecată.

Drew contactase un avocat din oraș, experimentat în astfel de cazuri, schimbând cu el tot felul de informații și date. Avocatul se pregătea pentru proces. Făcuseră un împrumut în bancă pentru a-i plăti consistentul onorariu, împrumut ce avea să fie returnat odată cu vânzările de primăvară.

Virginia încercă să ignore norul de nesiguranță ce plana asupra întregii familii. Nici măcar plantarea grădinii n-o mai umplu cu entuziasmul și anticiparea pe care le experimentase în trecut. Totul – totul părea a se învârti în jurul datei de pe calendar.

Copiii simțeau și ei tensiunea, cu toate că nu spuse niciunul nimic, nici măcar Mindy. Toate activitățile de peste zi, inclusiv rugăciunea, păreau tensionate.

Seara, când Mindy se ruga, „ajut-o pe mama Jenny să Te iubească", Virginia își simțea inima sfâșiată. Virginia și Jonathan nu îndrăzneau să discute despre toate lucrurile care-i frământau decât în intimitatea camerei lor. Și atunci doar în șoaptă. Virginia se întrebă cât va mai rezista sub asemenea presiune.

Aproape că se simți ușurată când se ivi alt motiv de îngrijorare. Danny scrisese, povestindu-le despre nașterea copilului lor. Fusese o

naştere foarte grea, iar Alvira nu-şi revenise, aşa cum se aşteptase. Era într-o stare stabilă, însă cereau ajutorul familiei în rugăciune.

Bebeluşul era sănătos. Îl numiseră Robert Daniel. Virginiei îi plăcu numele. Tare ar fi vrut să-şi poată vedea nepoţelul. Rugându-se pentru ei, simţi că tensiunea de care era cuprinsă se mai uşurează puţin.

Apoi atenţia îi fu captată de altceva. Slate, care se maturiza văzând cu ochii, începu să curteze pe una dintre tinerele din biserică. Era o fată deosebită, dintr-o familie bună, iar Virginia zâmbi amintindu-şi zilele când fusese ea însăşi curtată. Însă Jonathan păru tulburat, cu toate că nu spuse nimic. În cele din urmă, Virginia simţi că ar trebui să discute cu el despre asta.

– Nu-ţi place de Lucy? îl întrebă Virginia într-o seară, în timp ce se pregăteau de culcare.

– Ce te face să spui asta? Sigur că îmi place de Lucy. E o tânără drăguţă.

– Însă nu pari prea încântat – când vine vorba de Slate. De interesul pe care îl acordă fetei.

Jonathan rămase tăcut mai multă vreme. Virginia înţelese deodată că s-ar putea ca problema lui Jonathan să nu fie Lucy.

– Te gândeşti că... îl vom pierde?

– Banii cu care-l plătesc nu vor fi suficienţi pentru o soţie şi familie...

– Însă i se oferă mâncare şi cazare fără plată. Este un salariu bun, îi aminti Virginia.

– Ei bine... nu cred că va dori să-şi aducă aici soţia.

Virginia cântări cuvintele lui.

– Nu, nu cred că va face asta. Însă sunt tineri. Sigur... sigur că nu se gândesc serios la căsătorie... deocamdată.

– Băiatul ar trebui să aibă la dispoziţie câţiva ani ca să facă economii – să se pregătească pentru ziua când se va întâmpla evenimentul, spuse Jonathan. Sperasem – plănuisem – să-i ofer posibilitatea unui parteneriat. Să-l las să-şi aleagă o parte din cai. Să lucrăm împreună aici. Poate chiar să-i dăm o bucată de pământ pe care să-şi facă o casă.

Virginia se ridică în şezut, cu ochii strălucind în lumina lămpii.

— E o idee minunată.

— Virginia, spuse el, nu ştiu dacă vom mai avea cai după ce vom termina cu treaba asta. Nici pentru Slate – nici pentru noi.

Virginia căzu înapoi pe pernă. Aceeaşi problemă. Întregul lor viitor, viețile lor, depindeau de ceea ce se va întâmpla pe parcursul următoarelor câteva luni. „Treaba asta", cum spunea Jonathan întotdeauna când se referea la proces, era o amenințare pe care o simțeau în fiecare clipă.

Începând din acea zi, vederea ochilor strălucitori ai lui Lucy, ori de câte ori Slate se îndrepta spre ea, o făcea pe Virginia nu să zâmbească, ci să ofteze. Nu i se părea corect ca până şi această bucurie împărtăşită să le fie răpită.

Ziua era călduroasă şi promițătoare, iar Virginia hotărî să iasă din casă. Nu-şi mai vizitase bunicii de câteva săptămâni. Era timpul să meargă şi să vadă cum se descurcă.

Jonathan era mult prea ocupat cu caii, aşa că nu-l mai rugă să aibă grijă şi de cei trei micuți energici. Îi pregăti de plecare şi se duse să-l informeze pe Jonathan despre planurile ei.

— N-o să stau mult, promise ea. O să fiu la timp acasă pentru a pregăti cina.

El încuviință. Expresia de pe fața lui o asigură că o ieşire îi va face bine.

— Mergem să vedem ferma bunicilor, strigă Martha entuziasmată. Olivia bătu din palme, indicând astfel ce simțea cu privire la excursia propusă.

Virginia zâmbi. Copiii ei trăiseră la fermă, însă pentru ei singura fermă adevărată era aceea unde locuiau bunicul Clark şi bunica Marty. Aceea era „Ferma". Cea cu meri, cu balansoar pe verandă şi cu pisicuțe în grajd.

Maşina porni fără probleme. Virginia fu nevoită s-o roage pe Martha să aibă grijă de James. Acesta insistase să stea pe banchetă, ca

să vadă tot ce se putea vedea pe geam. Martha îl cuprinse cu brațele, ca nu cumva vreo denivelare a drumului să-l doboare și să se lovească.

Curând se aflau pe aleea din fața casei. Virginia era la fel de entuziasmată ca și copiii. Întotdeauna se simțea bine în casa și grădina bunicilor, cu toate acele amintiri ale familiei de odinioară.

Domnul Simcoe îi salută la ușă. Virginia se așteptase ca bunica să apară în prag, așa că o clipă se simți cuprinsă de panică.

– Intrați, le spuse domnul Simcoe, fără vreun semn de îngrijorare pe chip. Bunicii vor fi tare bucuroși să vă vadă.

– Unde sunt...? începu Virginia, însă mai apoi o văzu pe bunica ei îndreptându-se încetișor spre ei, cu un zâmbet larg pe față.

– Intrați, draga mea. Intrați.

– De ce n-ai avut liniște? o dojeni el cu blândețe. Ți-am spus că o să le deschid eu.

Zâmbetul lui Marty se lărgi.

– Crezi că am de gând să pierd o clipă măcar din vizita asta? Poate că nu mă mai mișc atât de repede, dar încă mai pot ieși în întâmpinarea musafirilor la ușă.

Virginia se încruntă când văzu cu câtă dificultate se mișca bunica ei.

– Ai căzut iar, bunica?

– Nu copilă, n-am căzut. Da' șoldul ăsta nu mă mai ajută. Când stau jos se înțepenește și când umblu mă doare. Intră. Intrați cu toții. Ia veniți – veniți s-o îmbrățișați pe bunica. Își deschise brațele, invitându-i pe cei mici.

În colțul încăperii, Virginia îl auzi pe bunicul ei mișcându-se. Probabil dormise. Clipi o dată sau de două ori, își umezi buzele uscate și zâmbi.

– Ia uite, spuse el. Avem musafiri.

– Am venit să vă vedem, spuse Martha, apoi alergă să-l îmbrățișeze. Am vrut să vedem ce mai faceți.

– Minunată idee, fu el de acord, deschizându-și brațele.

Olivia era chiar în spatele surorii ei mai mari, iar James le urmă alergând, țopăind și chiuind în același timp.

— Cred că bunica are ceva prăjiturele pentru voi, începu Marty. Poate nu la fel de bune ca ale lui mami, da' cred că găsim noi ceva, undeva.

Virginia aşează pe bufet un coşuleţ mic.

— Am adus câte ceva, spuse ea.

Marty se îndreptă şchiopătând până la locul unde se afla coşuleţul şi ridică prosopul ce-l acoperea.

— Sărăţele cu ghimbir. Preferatele mele. Şi prăjitură cu lămâie. Îşi linse buzele şi se întoarse spre soţul ei. Ce zici de asta, tati? Prăjitură cu lămâie. N-am mai mâncat demult. Mă duc să pun apă pentru ceai.

— Mai bine ai sta jos, spuse domnul Simcoe îndreptându-se spre sobă. Pun eu de ceai.

Clark chicoti.

— Aştia doi nu se prea împacă, spuse el părând amuzat. Sunt ca doi copii. Tot mereu au ceva de împărţit.

— Încă se mai crede la vârsta adolescenţei, spuse pe un ton glumeţ domnul Simcoe.

— Iar el crede că sunt femeie bătrână, îl contrazise ea.

Din colţul în care se afla, Clark râse din nou. Virginia se duse şi-l sărută pe obraz.

— Unde e cealaltă? întrebă el deodată.

Văzându-i expresia de uimire, continuă:

— Mai ai una, nu-i aşa?

— Mindy? E la şcoală.

— La şcoală deja? Mie îmi pare atât de micuţă. Şi deja la şcoală. Cresc tare repede.

La toamnă, Mindy va fi în clasa a cincea, iar Martha va începe şcoala. Însă Virginia îşi aminti că bunicul ei n-o văzuse demult pe Mindy. Nu era de mirare că îi venea greu să-i ţină minte pe toţi după vârstă. Având în vedere circumstanţele date, alese să considere comentariul lui Clark drept unul cu totul natural.

CAPITOLUL 14

Își sorbiră ceaiul în timp ce copiii se jucară pe duşumea, lângă masă. Virginia nu se putea obişnui să vadă un bărbat învârtindu-se de colo-colo în bucătăria bunicii. Însă pe Marty nu părea s-o deranjeze. Ea voia să vorbească. Despre familie. Despre greutățile unei alte ierni. Despre căldura primăverii şi grădina pe care Virginia o plantase. În cele din urmă, Virginia începu să se relaxeze. Poate că viața bunicilor ei nu se schimbase atât de mult, la urma urmelor.

Totuşi – se schimbase. Lucrul îi deveni clar când muşcă una dintre fursecurile cu zahăr ale bunicii ei. Nu mai erau ca în trecut. Continuă însă să mestece, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Cred că am pus prea mult praf de copt, spuse Marty gânditoare. Câteodată uit.

Bunicul ei râse pe înfundate.

– Ar fi trebuit să fii ieri aici, îi spuse Virginiei, cu ochii strălucind de amuzament. Bunica ta pregătea chifle – şi a sunat telefonul. Era Belinda. După ce a terminat de vorbit cu ea, nu şi-a mai adus aminte ce a pus în castron şi ce nu. N-a ajutat-o cu nimic faptul că a gustat amestecul de făină. Până la urmă s-a văzut – a pus doză dublă de sare şi niciun strop de zahăr.

Marty râse şi ea, amuzată, ca şi când toată treaba asta nu fusese decât o glumă bună.

– A trebuit să le-arunc pe toate, spuse ea.

Clark râse şi mai cu poftă.

— De data asta n-ai încercat să le îngropi în grădină.

— O, iar trebuie să-mi aduci aminte de vechea poveste, spuse ea prefăcându-se dezgustată. Apoi râse. Măi, măi, da' asta s-a întâmplat atât de demult...

Privirea pe care o schimbară între ei trezi în inima Virginiei sentimente pe care nu le putea descrie. *Căsnicia lor a fost un model pentru noi toţi*, îşi spuse ea dusă pe gânduri.

Bunica Marty spuse însă:

— Harry face o pâine tare bună. Îmi place mirosul de pâine coaptă. În fiecare marţi şi vineri – astea sunt zilele în care coace.

Aşa deci. Harry Simcoe cocea pâine. Virginia n-ar fi trebuit să fie surprinsă. Doar trăise mulţi ani singur.

— Ei da... mai uit câteodată, admise Marty, fără a se simţi stânjenită. Mintea mea nu se mai poate concentra aşa cum o făcea odinioară.

— Nu-i chiar atât de rău, răspunse Clark. În ce mă priveşte, dacă mai pun pe mine, Harry n-o să mă mai poată ridica.

— Cred că amândoi ne-am îngrăşat de când a venit Harry, îşi informă Marty nepoata. Virginia nu remarcă asta, ci mai degrabă că slăbiseră puţin în ultimii ani. Poate mai mult decât realizase. Câteva kilograme în plus n-aveau să le strice. Chiar şi acum, pe sub capotul de bumbac, umerii bunicii i se păreau tare subţiri.

Micuţa Martha se îndrepta spre ei târând piciorul de lemn al lui Clark.

— Crezi că am nevoie de el? Să-ţi spun ceva – nu prea mai folosesc piciorul ăla. Prea îmi dă bătăi de cap. Acum folosesc doar bastonul ăsta – şi braţul tare al lui Harry. Îmi sunt de-ajuns.

Martha se uită de la străbunicul ei la domnul Simcoe. Părea să se gândească că acest nou intrus în familia străbunicilor ei nu făcuse altceva decât să le distrugă distracţia. Ei îi plăcea să-l vadă pe bunicul Clark punându-şi piciorul.

Virginia privi spre ceas.

— Trebuie să ajung acasă, spuse ea fără tragere de inimă. I-am promis lui Jonathan că mă voi întoarce la timp ca să pregătesc cina.

Marty dădu să se ridice degrabă în picioare, însă chipul i se contorsionă de durere, așa că se lăsă din nou pe scaun.

– Mă bucur atât de mult că ai venit. N-ai mai trecut de multă vreme pe la noi. Bunicul tău și cu mine am vorbit despre tine și ne-am tot întrebat cum o mai duceți.

Virginia tânjea să poată vorbi cu bunicii ei despre situația cu Mindy – însă nu putea. Încă nu se simțeau liberi să vorbească despre proces, pentru că nu doreau ca Mindy să sufere.

– Ei bine, tare mă bucur că a venit din nou primăvara, spuse Virginia, încercând să dea glasului ei o notă de veselie.

– Toți ne bucurăm, răspunse bunica ei. Și eu mă bucur de când mă știu de primăvară. Totuși, când văd zăpada căzând, trebuie să recunosc că mă bucur de confort. E ca și când iarna Dumnezeu mă acoperă cu pătura Sa albă. E o perioadă în care mă liniștesc și mă gândesc la toate binecuvântările anului care a trecut. Interesant cum trece timpul.

Virginia încuviință.

– Cred că El a făcut anotimpurile cu un scop precis, spuse bunicul ei, apoi își întinse mâinile. Acum adu-i încoace pe micuți, să ne rugăm înainte de a pleca.

Acesta fusese ritualul lor dintotdeauna. Se adunau cu toții pentru rugăciune înainte de a părăsi casa lor. Așa făcu și de această dată. Glasul său tremurat deveni dintr-odată mai puternic și mai sigur. Îi cuprinse cu brațele lângă genunchii lui și ceru lui Dumnezeu să le poarte de grijă și să-i protejeze pe cei pe care-i iubea.

Virginia simți cum i se umezesc ochii. Era o mare ușurare să constate că rugăciunile bunicului ei erau la fel de ferme ca întotdeauna – chiar dacă trupul său dădea semne de slăbiciune.

Reputația lui Jonathan ca bun crescător de cai era bine cunoscută, iar mânjii vânduți la târgul de primăvară aduseră un venit mai mare decât se așteptaseră. Virginia se uită la actele bancare pe care Jonathan le adusese acasă. Ce mult ar fi însemnat

pentru traiul lor dacă tot câştigul le-ar fi rămas lor. Cu mare parte din acesta urma să plătească împrumutul băncii pentru onorariul avocatului. Aşa cum stăteau lucrurile acum, mare parte din câştig acoperise împrumutul făcut pentru onorariul iniţial al avocatului. Iar restul va acoperi următoarele cheltuieli de judecată. Nu le mai rămâneau bani pentru a-şi mări casa, aşa cum plănuiseră. Aveau nevoie de mai mult spaţiu. De mai multe dormitoare pentru familia în creştere. Cum Slate ocupa unul dintre dormitoare, trei nu erau suficiente.

Virginia se întrebă cu inima strânsă dacă vor reuşi vreodată să facă ce şi-au propus. Oare în casa lor va ajunge să locuiască altă familie? Îşi vor pierde caii? Ferma? Oare vor fi nevoiţi să piardă totul în lupta aceasta pentru Mindy? Şi vor avea câştig de cauză, până la urmă? Încercă să se debaraseze de aceste gânduri înfricoşătoare.

În mintea ei, Virginia bifa pe calendar fiecare zi care trecea. Se apropiau tot mai mult de ziua procesului. Oare chiar îşi dorea ca zilele să treacă mai repede? Ce va însemna acest proces pentru fiecare dintre ei?

Slate continuă s-o viziteze pe Lucy, iar Jonathan îi împrumuta maşina în fiecare sâmbătă seara şi duminica după-amiază. Virginia spera şi se ruga ca tânăra pereche să nu fi început deja să-şi facă planuri. Nu erau pregătiţi să-l piardă pe Slate. Nici nu-l puteau plăti mai mult.

Într-o seară, Jonathan îi spuse Virginiei:

— Am discutat puţin cu Slate în dimineaţa asta.

Virginia aşteptă.

— Am vrut să ştie clar ce se întâmplă. Şi am vrut să-i spun cum stau lucrurile cu ferma. I-am spus care au fost planurile mele. Ezită. Părea foarte entuziasmat de ideea unui parteneriat.

Urmară câteva clipe de tăcere, apoi Jonathan continuă.

— I-am mai spus că, într-un fel, lucrurile s-au schimbat.

O afirmaţie destul de moderată, după părerea Virginiei.

— Am considerat că pot să am încredere să-i împărtăşesc cum stau lucrurile cu Mindy. M-a asigurat că nu va spune nimănui – nici măcar lui Lucy.

Virginia încuviință, uşurată de faptul că Slate era la curent cu ceea ce se petrecea.

– Spunea că nu se grăbesc. Părinții lui Lucy, cu toate că îl îndrăgesc pe Slate, consideră că amândoi sunt prea tineri pentru a se căsători deocamdată. Şi doresc să mai aştepte puțin.

Virginia se simți din nou uşurată. N-o să-l piardă pe Slate, iar acesta nu va fi nevoit să renunțe la planurile lui.

– Însă îşi doreşte să înceapă să lucreze la noua lui casă. Spune că ar vrea s-o ridice, apoi s-o isprăvească în măsura în care îi vor permite timpul şi banii. Primeşte ceva bani şi de pe urma unei moşteniri lăsată de bunicul lui. Nu e o sumă mare – însă îi va îngădui să cumpere materiale de construcție şi să înceapă să construiască.

– N-am ştiut, spuse Virginia.

– Nu, nu a vorbit despre asta până acum.

Jonathan tăcu. Virginia ştia că ceva îl punea pe gânduri. În cele din urmă, Jonathan adăugă:

– Când a aflat cum stau lucrurile cu Mindy, cheltuielile şi toate celelalte – ne-a oferit banii – atunci, pe loc – ca să ne ajute să plătim onorariul avocatului.

Virginia ştia că generozitatea tânărului îl impresionase pe soțul ei, în aceeaşi măsură în care o impresionase pe ea. Ce gest frumos şi lipsit de egoism – acum, când o curta pe Lucy şi plănuia să-şi construiască o casă.

– Sigur că nu-i putem accepta, spuse ea.

– Sigur că nu.

Virginia îşi şterse lacrimile.

Sosi şi ziua procesului. Încă o dată Belinda veni la fermă pentru a avea grijă de copii. Mâinile Virginiei tremurară în timp ce făcu bagajele. Nu ştia câtă vreme vor lipsi – şi desigur, nici cum se vor termina toate astea. Oare vor fi o familie, ca şi până acum? Sau Mindy va fi nevoită să locuiască într-o lume nouă, alături de o femeie care n-avea nicio idee despre cum ar trebui să crească un copil – o femeie

pe moarte. Inima îi era strânsă şi se rugă pentru a mia oară: „Tată, Te rog, ajută-ne. Ajut-o pe Mindy..."

Îşi luară rămas bun şi urcară în maşină. De data asta drumurile erau practicabile şi urmau să călătorească cu maşina. Drew urma să li se alăture şi să-i ajute. Faptul că aveau maşina, îi ajuta să se poată deplasa mai uşor în oraş.

În prima parte a drumului, Virginia plânse în tăcere. Cei doi bărbaţi nu încercară să o consoleze sau să-i distragă atenţia. *Poate că*, gândi ea, *şi ei şi-ar dori să-şi poată exprima sentimentele în felul ăsta.*

Drumul i se păru interminabil. Crezuse că a călători cu trenul este mai obositor, însă se dovedi că mai obositor era să călătorească cu maşina. Era cald, iar aerul ce intra pe geamurile maşinii îi bătea părul în faţă şi o deranja cumplit. Tânjea să poată coborî ca să-şi dezmorţească picioarele.

În cele din urmă, tatăl ei care luase locul lui Jonathan la volan, opri pe marginea drumului, la umbra unui molid.

— Ce zici să mâncăm ceva din ceea ce ai pregătit pentru drum?

Virginia apucă bucuroasă coşul şi scoase mâncarea. Însă n-avea poftă de mâncare. Observă că nici Jonathan nu mâncă prea mult.

În cele din urmă se ridică şi începu să se plimbe. Adierea vântului ce mângâia lanurile de orz din apropiere i se părea mult mai plăcută decât rafalele fierbinţi din maşină. Îşi ridică faţa, încercând să-şi răcorească obrajii înfierbântaţi.

Fu timpul să pornească din nou la drum. Fără tragere de inimă, împachetă mâncarea, o puse în coş, îl acoperi şi-l încredinţă lui Jonathan.

Acesta îi puse mâna pe umăr.

— Vrei să stai în faţă, lângă tatăl tău?

— Nu. Mă simt bine în spate, răspunse ea, încercând să zâmbească.

— Haide. Stai în faţă pentru o vreme. De acolo vei vedea mai bine peisajul.

Amorţită, Virginia îi îngădui lui Jonathan s-o ajute să se aşeze pe bancheta din faţă. Era mai răcoare acolo, iar vântul nu mai bătea la fel de puternic.

Se întoarse şi-l privi pe Jonathan. Acesta îşi pusese capul pe spătar şi închisese ochii. Se întrebă dacă încerca să adoarmă. Sau poate doar

să se odihnească. Sau poate că se ruga. Se rugaseră mult în ultima vreme. *Doamne, Tu o iubeşti pe Mindy mai mult decât o iubim noi*, şopti inima ei în timp ce privea firele înalte de iarbă de la marginea drumului, mlădiindu-se în bătaia vântului. *Ea este copilul tău. O încredinţăm grijii Tale.*

Virginia se simţi mângâiată de acest gând.

Virginia nu trecuse niciodată prin zile atât de grele ca cele petrecute în sala de tribunal. Avocaţii se plimbau de colo-colo sau stăteau în picioare cu un aer gânditor, ţineau discursuri monotone sau strigau, repetau acelaşi material, aduceau în discuţie aceleaşi acuzaţii şi contraacuzaţii. Virginia îşi dorea să nu mai audă nimic. De fapt, adesea chiar asta făcea.

Nu-şi putea lua ochii de la Jenny. Chipul femeii era nepăsător, însă Virginia se întrebă dacă nu cumva i se păruse că zăreşte o umbră de durere pe el. De nesiguranţă. Însă şi de mânie.

Nu vorbiseră una cu alta. Jenny se ferise să o privească. Virginia tânjea să o abordeze, însă tatăl ei o avertizase, spunându-i că s-ar putea să nu fie cel mai indicat lucru deocamdată. Va fi timp şi pentru împăcare, după proces, spusese el. Virginia dorea să se împace cu Jenny. Nu dorea s-o rănească. Însă nu puteau sta cu mâinile în sân, privind-o cum o distruge pe Mindy.

Telefonau adesea acasă, pentru a afla cum o duc cei mici şi pentru a o informa pe Belinda cu privire la proces. Slate se ocupa de treburile din jurul gospodăriei şi de cai. Copiii erau bine, sănătoşi. Mindy, aflată în vacanţa de vară de-acum, o ajuta foarte mult pe Belinda cu cei mici. Virginia tânjea să se întoarcă acasă, la ei.

Pe urmă, totul luă sfârşit. Avocaţii îşi prezentară pledoariile finale. Judecătorul, după o anumită perioadă de deliberare, se întoarse cu verdictul. Mindy urma să rămână la ei.

Râseră şi plânseră în timp ce se îmbrăţişară unul pe celălalt. Era prea frumos pentru a fi adevărat.

Mai apoi, Virginia se gândi la Jenny. Trebuia să vorbească cu ea. Însă când se ridică pentru a traversa sala de judecată, descoperi că Jenny plecase deja.

Încercară să o contacteze pe Jenny înainte de a părăsi oraşul, însă aceasta refuză. După multă rugăciune şi discuţii, Jonathan aranjă o întâlnire cu avocatul lui Jenny. În timp ce erau conduşi într-o încăpere cu pereţi lambrisaţi şi covoare groase, Virginia se simţi neliniştită şi emoţionată, ca şi când ar fi păşit în cuşca leului.

O secretară îi conduse în biroul avocatului.

— Domnul Tomms vă aşteaptă, le spuse pe un ton neutru, profesional.

Jonathan trecu direct la subiect după saluturile iniţiale.

— Nu ne-a făcut nicio plăcere să trecem prin toată treaba asta, începu el, însă n-am avut de ales. Am luptat pentru fiica noastră. A o trimite departe de casă ar fi fost devastator – pentru ea, mai mult decât pentru noi. Când a venit la noi, era foarte retrasă. Nu a rostit niciun cuvânt, timp de mai multe luni. O înspăimânta orice atingere sau îmbrăţişare. Însă o înţelegem şi pe mama ei. Am vrea... suntem gata să-i îngăduim să petreacă timp cu fata. Dacă vrea să vină la noi, va fi binevenită. Sau dacă se gândeşte să se întoarcă în acea zonă – în localitatea de unde a plecat – am putea aranja s-o viziteze regulat. Astfel încât Mindy să ajungă s-o cunoască, în timp. Sunt sigur că relaţia cu ea s-ar putea dezvolta. Mindy deja se roagă zilnic pentru mama ei.

Avocatul ascultă cu atenţie, bătând uşurel cu capătul creionului în birou. Când Jonathan se opri, bărbatul îşi schimbă poziţia, se aşeză pe marginea fotoliului de piele şi se uită de la unul la altul.

— Clienta mea a vrut copilul, spuse el ferm, şi nu un aranjament care să vă convină dumneavoastră.

— Înţeleg foarte bine, spuse Jonathan, iar Virginia se minună de calmul lui. Tribunalul a decis că este mai bine pentru Mindy să rămână acolo unde se află. Suntem cu totul de acord. Însă ne gândim

la sentimentele mamei sale şi suntem gata să cooperăm astfel încât mama şi fiica să poată lega o relaţie.

– Mama ei n-are nevoie de mila dumneavoastră. Ea vrea copilul.

Jonathan se ridică.

– Vreţi să fiţi atât de amabil şi să-i transmiteţi propunerea noastră... lăsând-o pe ea să decidă? Vocea îi era încordată, iar Virginia îşi dădu seama că se străduia să rămână calm.

– Poate că da, spuse bărbatul rezemându-se de spătarul fotoliului. Poate că nu.

Jonathan înclină scurt capul şi atinse braţul Virginiei. Se întoarseră şi părăsiră biroul.

– Ignorant încrezut, mormăi Jonathan ca pentru sine în timp ce ieşeau din încăpere, trecând pe lângă secretară şi traversând holul. Dacă situaţia nu ar fi fost atât de serioasă, Virginia ar fi râs auzind neobişnuita terminologie folosită de Jonathan. Însă nu-l putea acuza.

Când ajunseră afară, Virginia trase adânc aer în piept. Simţea că, în sfârşit, se isprăvise. Mergeau acasă. Iar Mindy era în siguranţă. În siguranţă. Nu va mai fi nevoită să treacă prin trauma despărţirii de familia ei.

Desigur, fuseseră nevoiţi să plătească un preţ – pe lângă timp şi bani mai erau şi toate acele nopţi nedormite, inevitabilele tensiuni din cămin, îngrijorarea continuă. Însă Jonathan avusese dreptate. Se meritase. Nu pierduseră caii. Nici ferma. Aveau datorii, însă erau tineri. Treptat vor reuşi să-şi revină, să se refacă. Niciun sacrificiu nu era prea mare pentru salvarea preţioasei lor fiice.

Virginia abia aştepta să ajungă acasă şi s-o strângă la piept.

Zilele îi erau ocupate cu grădina şi conservarea legumelor. Virginia era foarte atentă cu orice cheltuială pe care trebuiau s-o facă. Fiecare bănuţ pe care-l economisea urma să acopere datoria pe care o aveau. Încerca să nu se plângă de bani. Familia era intactă. Îl iubea pe Jonathan, iar el o iubea. Familia nu părea afectată de lunile de incertitudine şi teamă prin care trecuse. Dumnezeu le răspunsese la

rugăciune într-un mod minunat. Trecuseră cu bine încercarea. Mindy era în cercul familiei, acolo unde-i era locul.

ȘOCUL

Virginia se trezea acum în fiecare dimineață simțindu-se odihnită, gata să facă față sarcinilor de peste zi. Copiii, cu totul ignoranți cu privire la situația prin care trecuseră părinții, îi erau parcă și mai dragi, mai speciali. În timp ce o privea pe Mindy, înțelese mai bine ce-ar fi însemnat să-și piardă unul dintre copii.

Mindy petrecu ultimele zile de vară ajutând-o pe Virginia la treabă și călărind pe prețioasa ei Buttercup. Și înainte să-și dea seama, începu un nou an școlar. Martha radia de fericire. În sfârșit urma s-o însoțească pe sora ei mai mare la școală. Olivia o implora s-o lase și pe ea, neînțelegând motivul pentru care i se interzicea acest lucru.

— Gândește-te la James. Virginia apelă la ultimul argument pe care-l mai avea. James s-ar simți atât de singur fără tine.

Olivia medită o clipă asupra acestui lucru, apoi spuse:

— Cred că el e prea mic pentru a sta departe de mama lui, spuse ea serioasă. Va trebui să vii cu el la școală. Acum, după părerea ei, toți ar fi trebuit să meargă la școală.

— Olivia, spuse Martha, noul ei statut făcând-o să pară chiar mai importantă în calitate de soră mai mare. Trebuie să ai șase ani – sau aproape șase, ca mine, adăugă ea cu importanță, ca să poți merge la școală. Tu încă nu ai șase ani.

Olivia, știind foarte bine câți ani are, fiindcă învățase să-și numere anii pe degete încă de când avea doar doi anișori, răspunse:

— Aș putea avea șase dacă aș pune toate degetele astea și unul de la mâna cealaltă. Și își arătă ambele mâini.

Tonul Marthei căpătă o notă de frustrare.

— Mamă, explică Oliviei că nu contează câte degete numără. Toți aceeași vârstă rămâne.

— Nu-i adevărat.

— Ba da.

– Fetelor... destul, spuse Virginia clătinând din cap. Vino aici, Olivia, o îndemnă ea pe micuță. Acum tu ești singurul ajutor pe care-l mai am. Poți pune sandvișurile astea în cutiile pentru mâncare?

Olivia alergă să ajute la împachetarea sandvișurilor, simțindu-se mare și importantă, cel puțin pentru moment.

Virginia stătea pe verandă, cu coșul de haine în mână, privind spre grajd, spre îngrădituri și dincolo de ele, spre pășunile întinse. *Este cea mai frumoasă toamnă pe care am avut-o vreodată*, își spuse ea. Niciodată culorile nu i se păruseră atât de strălucitoare, și pomii atât de falnici în veșmintele lor roșcat-aurii. Peste noapte căzuseră câțiva stropi de ploaie – mai mult o burniță decât stropi de ploaie. Totul părea proaspăt, gata să fie prezentat celei mai critice audiențe. Asta era tot ce putea Virginia să facă pentru a continua să întindă hainele pe sfoară, așa cum își propusese.

Poate din cauză că sunt atât de fericită, gândi ea. *Avem din nou liniște. Copiii se descurcă cu școala. Olivia și James s-au obișnuit să rămână acasă în fiecare dimineață. Jonathan și Slate se bucură să lucreze împreună – viața merge înainte.*

După cină, Jonathan intră în casă cu un plic în mână, adus de la cutia poștală aflată la capătul aleii.

– Ce este? întrebă Virginia.

– N-am idee. Jonathan îl întoarse pe cealaltă parte.

– Deschide-l, spuse Virginia pe un ton glumeț. E cel mai bun mod de-a afla.

Jonathan desfăcu plicul cu ajutorul unui cuțit de bucătărie aflat la îndemână.

– Acum o să miroasă a ceapă, comentă Virginia privindu-i chipul.

Jonathan rămase nemișcat, iar fața i se făcu palidă. Virginia se simți străbătută de un fior.

– Ce este? Aștepta nemișcată răspunsul lui.

– Este de la avocatul acela. Au decis să conteste hotărârea tribunalului. Trebuie să ne înfățișăm la tribunal în șaisprezece decembrie.

Virginia simți că i se înmoaie picioarele. Își duse mâna la gură.

— O, Jonathan, hohoti ea. Nu cred că mai pot suporta. Nu din nou. Nu... nu pot...

Jonathan nu spuse nimic. Întinse mâna ca s-o tragă la piept, însă ea îl împinse și alergă în dormitor. Nu mai avea tăria decât să plângă.

CAPITOLUL 15

Audierea preliminară, familiară de acum, stabili data noului proces. Virginiei i se părea că retrăieşte acelaşi coşmar. Jenny era acolo, mai slabă şi mai bolnavă ca înainte. Virginia realiză că toate aceste proceduri îşi lăsau amprenta şi asupra ei. Se întrebă dacă avocatul îi spusese vreodată lui Jenny despre oferta lor. Şi-ar fi dorit să poată vorbi cu ea, însă Jenny nici măcar nu întoarse privirea în direcţia lor.

Se întoarseră acasă, epuizaţi din punct de vedere mental şi fizic, şi mai săraci cu altă sumă mare de bani. Şi mai erau nevoiţi să se confrunte cu încă un proces, peste câteva luni.

Virginia ştia că vor fi nevoiţi să discute despre starea financiară a familiei. Următoarea înfăţişare la tribunal avea să-i ruineze financiar. Banca nu mai putea să-i crediteze.

— Dacă pierdem caii nu ne mai rămâne nimic, îi explicase Jonathan. Dacă vindem toţi caii la preţul ce ni se oferă, nu vom rămâne cu nimic pentru viitor. Însă dacă mai luăm un împrumut, cel puţin vom avea posibilitatea de a-l plăti. Încet – însă îl vom da înapoi în cele din urmă.

Virginia fusese de acord cu Jonathan. Acum însă, banca nu-i mai putea împrumuta. Vor fi nevoiţi să vândă caii – şi apoi?

Virginia puse copiii la culcare şi se pregăti să calce ultimele rufe, în timp ce Jonathan stătea aşezat la masa din bucătărie, cu registrul în faţă. Îşi dădu seama după cuta dintre sprâncene că nu avea veşti bune. Îşi ridică privirea când el începu să vorbească.

— Poate că Slate îşi va folosi banii din moştenire ca să plătească prima rată pentru a cumpăra ferma asta.

Virginia nu era sigură dacă vorbea cu ea sau singur. La început nu spuse nimic. I se pusese un nod în gât. Când reuşi să vorbească, spuse cu glasul încărcat de lacrimi:

— Şi noi... ce vom face?

— Nu ştiu. Poate mă va lăsa să lucrez pentru el. E nevoie de doi oameni...

— Şi unde vom locui? îl întrerupse Virginia. Se oprise din călcat, lăsând fierul nemişcat pe fustă, riscând s-o ardă. Ridică degrabă fierul de pe haină şi îl puse pe plită.

— Poate că vom găsi o locuinţă în oraş, spuse Jonathan.

Urmau să piardă toate lucrurile pentru care munciseră. Oare putea Jonathan să întreţină o familie de şase membri doar cu banii pe care Slate ar fi binevoit să-i plătească drept salariu?

Virginia clătină din cap, simţind cum o podideşte plânsul. Se duse la masă şi se aşeză pe un scaun.

— Jonathan – eşti sigur...? începu ea.

El îi prinse mâna, privind-o cu îngrijorare. Virginia se întrebă dacă nu cumva i se umeziseră ochii – însă nu putea fi sigură.

— S-o abandonăm acum, Virginia? Asta gândeşti?

— Nu. Nu, sigur că nu. Nu putem face asta. Dar să continuăm astfel la nesfârşit? Cred că ar trebui să încercăm s-o contactăm pe Jenny. Să ajungem la o înţelegere. Să ne asigurăm că a aflat despre oferta noastră de a... de a-i permite să petreacă timp cu Mindy. Este posibil ca avocatul să nu-i fi spus...

— A fost informată, spuse Jonathan. L-am rugat pe avocatul nostru să-i scrie o scrisoare şi să se asigure că o va primi. I-a trimis şi răspunsul. Nu ţi-am spus la acea vreme pentru că nu am vrut să te mai împovărez şi cu asta. Jenny refuză orice „negociere", aşa a numit-o. O vrea pe Mindy.

O mişcare la uşă îi făcu pe amândoi să-şi ridice capetele. Mindy se afla acolo, cu părul răvăşit şi privirea plină de nedumerire, cămaşa albă de noapte contrastând cu semiîntunericul încăperii.

— Mama Jenny mă vrea?

Virginiei i se tăie respirația. Îl privi pe Jonathan. Ce făcuseră? Oare secretul atât de bine păzit fusese auzit de copilă? O crezuseră în pat, dormind – însă acum aflase adevărul.

Jonathan întinse brațele spre ea, iar Mindy se îndreptă spre el fără ezitare. El o urcă pe genunchi şi-i netezi părul încâlcit.

– Da, spuse el fără ascunzişuri. Mama ta Jenny te vrea înapoi.

– Ca să locuiesc cu ea? Mindy părea tulburată.

– Da.

– Dar este bolnavă.

– Ştiu.

Mindy clătină din cap, privindu-i cu teamă şi îndoială.

– Înainte nu m-a vrut.

– Ştiu.

Mindy se îndepărtă puțin de Jonathan.

– Nu vreau să plec de aici.

Jonathan o trase aproape de el în timp ce Virginia îşi acoperi buzele tremurânde cu mâna.

– Nici noi nu vrem să pleci. Cerem... cerem judecătorului să te lase cu noi.

Din nou Mindy se trase puțin în spate şi privi chipul tatălui său.

– De aceea v-ați dus de atâtea ori în oraşul ei?

El încuviință.

– M-am întrebat eu. Câteva clipe rămase pe gânduri. Trebuie să mergeți din nou?

– Da... trebuie. Dar nu foarte curând.

– Mama Jenny este bolnavă, repetă ea.

Din nou Jonathan încuviință.

Virginia îşi şterse lacrimile şi trase aer în piept. Se aplecă peste masă şi prinse una din mâinile copilei.

– Scumpa mea... vom face tot ce ne stă în putință ca să te păstrăm cu noi. Îți promitem.

Mindy plecă de lângă Jonathan şi se duse la Virginia. Îşi aruncă brațele în jurul gâtului ei şi plânseră împreună.

Mai târziu îşi şterseră obrajii brăzdați de lacrimi, iar Jonathan le cuprinse pe amândouă cu brațele, sărutându-le pe creştetul capului. Erau o familie. Vor rămâne împreună – oricare ar fi prețul.

Cu toate că Virginia rămăsese lângă Mindy până când copila adormise din nou, a doua zi dimineața copila părea trasă la față și tulburată. Virginia se întrebă dacă nu cumva se trezise și nu mai dormise o bună bucată din noapte, cum i se întâmplase și ei. Îi era greu s-o trimită la școală, însă Virginia simți că rutina zilnică îi va mai abate gândurile.

Virginia o privi plecând, cu inima zdrobită. Avea multe lucruri de făcut. Cel puțin mâinile – dacă nu gândurile – îi vor fi ocupate.

Sosi și acel moment al zilei când privea spre ceas, pe fereastră și spre capătul aleii. Curând Murphy alergă spre alee, cu coada fluturând, lătrăturile sale vesele răsunând în liniștea unei alte după-amieze de iarnă. Mindy venea acasă, ținând-o de mâna înmănușată pe sora ei mai mică.

Cei doi micuți din casă îl auziseră și ei pe Murphy și alergară din camera de zi, unde se jucau.

— Au venit, strigă Olivia. Sunt acasă. L-am auzit pe Murphy cum le salută.

— Murph, strigă James în spatele ei.

Olivia deschise ușa de la intrare înainte ca cele două să fi ajuns. Bătu din palme privindu-le pe Mindy și pe Martha pășind pe verandă. Martha deja bătea din gură.

James o prinse din urmă pe Olivia și, privind-o îndeaproape, începu și el să bată din palme.

— V-am așteptat, strigă Olivia.

Cele două fete intrară în casă, producând agitație și mult tărăboi. Martha se descotorosi de pălărie și-și scoase botinele, lăsându-le lângă ușă. Ca de obicei, nu se deranjase să lege șireturile cum se cuvine.

Se dezbrăcă în grabă de haină.

— Știți ce? Am avut altă lecție de silabisire și Mindy a răspuns la lecție.

Mindy își înclină capul. De obicei, ea era cea mai bună la astfel de lecții. Mâna Virginiei se îndreptă automat spre fiica ei cea mai mare.

– Martha, spuse ea mai aspru decât intenționase. Ia-ți hainele și pune-le unde trebuie. Și ai grijă să nu împrăștii zăpadă peste tot în bucătărie.

Când îi văzu privirea, glasul Virginiei se înmuie.

– Mindy o să vă pregătească prăjiturelele și laptele.

Se îndreptară cu toții spre bucătărie.

Virginia își continuă pregătirile pentru cină, iar copiii se adunară în jurul mesei în timp ce Mindy scoase prăjiturile și laptele.

– Una pentru tine, una pentru tine, o auzi Virginia.

– A mea e ruptă, obiectă Martha. Ar trebui să primesc două.

– Nu. Una. Uite aici bucata lipsă.

– Vreau alta. Nu vreau una ruptă.

– Bine. Ia-o pe a mea. O iau eu pe cea ruptă.

Făcură schimb. Virginia surprinse privirea lui Mindy și zâmbi aprobator văzând cu câtă maturitate se purta. Mindy îi zâmbi timid, la rândul ei, însă Virginia își dădea seama că gândurile îi erau în altă parte.

Cele două fete mai mari se duseră în dormitor ca să se schimbe. Olivia și James le urmară. La prima vedere, nu se schimbase nimic – însă Virginia știu, după privirea din ochii lui Mindy, că nimic nu mai era cum a fost.

Jonathan și Virginia stăteau la masă cu câte o cană de cidru fierbinte, înainte de a merge la culcare. Nu erau prea multe de spus – și totuși, ar fi trebuit să-și spună atât de multe. Însă amândoi erau tăcuți și preocupați de propriile gânduri când Mindy își făcu din nou apariția.

Privirea îi era întunecată și serioasă. Virginia știa că era foarte tulburată. Fata se îndreptă spre Jonathan, lăsându-se cuprinsă de brațul lui.

— Nu poți dormi? o întrebă el.

Ea clătină din cap.

Jonathan o urcă pe genunchiul lui și o strânse în brațe câteva clipe, legănând-o înainte și înapoi, așa cum obișnuia să facă pe când era

doar o fetiță mică și înspăimântată. Mindy se lipi de el, cu fața aproape ascunsă la pieptul lui.

În cele din urmă vorbi, iar Virginia era sigură că nu auzise bine.

— Cred că... cred că ar trebui să mă duc la mama Jenny.

— Poftim? scăpă Virginia de pe buze. Jonathan o împinse ușurel în spate ca să-i privească chipul, apoi o trase din nou la pieptul lui.

— Ce să faci? întrebă Virginia cu răsuflarea întretăiată.

— Vreau să merg. Pentru o vreme. Cred că... cred că are nevoie de mine.

— Scumpa mea... nu trebuie să...

— Vreau asta.

Jonathan păru că-și găsește glasul. Însă când vorbi, vocea îi era răgușită. Spuse încet și răspicat:

— Cred că trebuie să te gândești foarte bine la asta – și să te rogi.

— Am făcut-o. M-am rugat. Seara trecută și seara asta. S-ar putea să fie singurul mod în care mama Jenny va ajunge să-L iubească pe Dumnezeu.

Brațul lui Jonathan se strânse în jurul trupului ei firav.

— Cred că ar trebui să ne rugăm împreună pentru asta.

Ea încuviință, bărbia tremurându-i ușor. Însă Virginia zări în ochii ei o privire pe care n-o putea identifica – o hotărâre ce trăda o perspicacitate care-i depășea vârsta.

— Cred... cred că trebuie să merg, spuse Mindy liniștită. Apoi adăugă, cu glas șoptit:

— Mama Jenny va crede că n-o iubesc dacă nu mă duc. Și poate că va crede că nici Dumnezeu n-o iubește.

Virginia simți ochii umplându-i-se de lacrimi. Ce-ar mai fi putut spune?

Jonathan nu-i interzise lui Mindy să plece. Nici măcar nu încercă s-o facă să se răzgândească. Însă în noaptea aceea, când se duseră la culcare, discută cu Virginia până târziu.

— Nu putem trimite un copil într-o situație ca asta, gemu Virginia.

– N-o trimitem noi. Glasul lui Jonathan suna încordat.

– Ei bine... n-o putem lăsa.

– I-am promis lui Dumnezeu.

– Dar n-ai ştiut...

– El a ştiut.

Virginia se ridică într-un cot şi-l privi pe Jonathan. În lumina lămpii, îi zări bărbia încordată.

– Jonathan... nu cred că Dumnezeu...

Însă el o opri din nou, întorcându-se spre ea.

– Virginia, în acea seară când Jenny ţi-a spus că o ia pe Mindy, m-am rugat. M-am rugat aproape toată noaptea. I-am cerut lui Dumnezeu înţelepciune. Într-un fel... într-un fel am pus un semn. Ca şi Ghedeon. I-am spus că atâta vreme cât Mindy va vrea să rămână la noi, o să lupt pentru ea. Însă dacă vreodată va spune că vrea să plece... atunci o s-o las în mâna lui Dumnezeu. Nu pot da acum înapoi. Nu pot.

– Dar, Jonathan, are doar zece ani... Cuvintele Virginiei fură înăbuşite de un hohot de plâns.

– Da... aşa este. Şi asta mă frământă la fel de mult ca şi pe tine. Însă Dumnezeu este cu ea. Asta nu putem uita. Nu va fi singură. Şi... poate că are dreptate. Poate că acesta este singurul mod în care Jenny va ajunge să-şi dea seama că are nevoie de Dumnezeu. Cu toate că niciodată n-am prea avut-o la inimă... îmi doresc să-L găsească pe Dumnezeu.

Da, răspunse inima Virginiei, *şi eu îmi doresc să-L găsească pe Dumnezeu*. Însă nu se putu abţine să nu spună cu glas tare:

– Jenny e atât de bolnavă. Cum... cum ar putea avea grijă de un copil?

– Trebuie să nădăjduim – să ne rugăm – că atunci când va fi prea bolnavă pentru a-i mai purta de grijă, o va trimite înapoi la noi.

Virginia se lăsă pe pernă şi privi tavanul luminat de flacăra jucăuşă a lămpii. *Desigur*, îşi spuse. *Desigur. Dacă cooperăm, atunci o va trimite acasă. O, Doamne, Te rog, n-o lăsa să facă alte planuri... doar din dorinţă de răzbunare. Te rog, protejeaz-o pe Mindy a noastră.*

Jonathan o sărută pe frunte.

— Încearcă să dormi, o liniști el. Avem un Dumnezeu, Virginia. El știe totul despre situația asta.

Și, în mod miraculos, Virginia adormi. Cu toate acestea, a doua zi dimineață, amândoi purtau în inimă încă o povară. Jonathan, cu fața crispată și bărbia încordată, se duse la treburile de peste zi. Iar Virginia se văzu nevoită să-și amintească mereu să-și ridice umerii căzuți și să zâmbească de dragul copiilor – de dragul lui Mindy.

O rugară pe Mindy să mai rămână o vreme, iar fata fu de acord.

— Mai întâi vom sărbători ziua de naștere a lui Jamie, îi spuse Jonathan. Dacă – până atunci – vei mai simți că vrei să mergi la mama Jenny... o să te ducem.

Mindy păru mulțumită de acest aranjament. Uneori era retrasă, însă Virginia constată că totuși, începuse să doarmă mai bine. Virginia era cea care suferea cel mai mult. Nu-și putea imagina casa fără Mindy. Cum vor putea trăi fără ea?

Mindy începu să vorbească despre plecarea ei. Virginia consideră că era mai bine să-i pregătească pe ceilalți copii, cu toate că ei nu puteau înțelege. Discutară cu Mindy despre asta.

— O să locuiesc cu mama Jenny, îi informă Mindy pe ceilalți copii în timp ce stăteau la masă mâncând chifle unse cu miere și ciocolată fierbinte.

— Când? întrebă Martha.

— După ziua de naștere a lui Jamie.

— Pot să vin și eu? întrebă Olivia.

— Nu, tu trebuie să stai aici. Tu ai o singură mamă.

Olivia fu pe punctul de a obiecta, când Mindy continuă:

— Mama Jenny este bolnavă și trebuie să afle despre Isus înainte de a muri.

Virginia nu era sigură dacă Mindy era conștientă de starea critică în care se afla Jenny și de posibila și apropiata ei moarte. Din nou se minună de perspicacitatea fetei.

– O să moară? Olivia părea şocată. Singurul ei contact cu moartea era cocoşul pe care Jonathan îl adusese Virginiei ca să-l pregătească pentru masa de duminică.

– Este foarte bolnavă, răspunse Mindy.

– Cine o să-i reteze capul?

– Prostuţo, o dojeni Mindy. *Oamenilor* nu li se retează capul. Ei mor, pur şi simplu.

– De ce?

Virginia găsi că această conversaţie era peste abilitatea ei de a suporta. Se grăbi spre masă.

– E cazul să isprăviţi aici, le spuse ea. De îndată ce v-aţi schimbat, puteţi ieşi puţin afară, înainte de cină. Mindy şi Martha trebuie să se ocupe mai întâi de treburile de afară – pe urmă, dacă mai este timp, puteţi face un om de zăpadă.

Reuşise să le distragă atenţia. Fetele se schimbară în grabă de hainele de şcoală şi cei patru, bine înfofoliţi, ieşiră veseli afară. Virginia ar fi avut nevoie de ajutor, însă consideră că plătea un preţ destul de mic pentru că reuşise să pună capăt acelei sinistre conversaţii.

Virginia hotărî să facă masă mare pentru a sărbători ziua de naştere a lui James. Întreaga familie fu invitată. Domnul Simcoe îi aduse pe Clark şi Marty de la fermă. Virginia observă cu tristeţe dificultatea cu care trebuiau să fie ajutaţi atunci când ieşiră unul câte unul din maşină. Harry Simcoe îl ajută mai întâi pe Clark, bastonul acestuia lovind uşor podeaua din scânduri a verandei. Când ajunse în bucătărie, bunicul ei era îmbujorat din cauza efortului şi sufla greu. Nici măcar nu reuşi să rostească un cuvânt o vreme. Virginia trase în grabă un scaun, iar el se aşeză. Domnul Simcoe rămase lângă el, asigurându-se că s-a aşezat confortabil înainte de a se îndrepta din nou spre uşă. Virginia îl lăsă pe bunicul ei să-şi tragă sufletul înainte de a-i vorbi.

— Bine aţi venit. Mă bucur să te văd, bunicule. E o zi destul de friguroasă.

El zâmbi în semn de salut. Vorbi cu răsuflarea întretăiată.

— Nu mai sunt atât de sprinten ca odinioară. Mersul ăsta mă istoveşte tare rău.

Virginia înghiţi nodul pe care-l simţea în gât şi se îndreptă spre fereastră. Domnul Simcoe o aducea acum pe bunica ei. *Ar fi mult mai simplu dacă ar lua-o în braţe*, se surprinse gândind în timp ce-i urmări înaintând încet. Se părea că şoldul o deranja şi mai tare. Şi era atât de mărunţică. Parcă se micşorase. Arăta ca un copil îmbrăcat cu haine de adult.

Simţi cum emoţiile ameninţă s-o copleşească. Însă nu se cuvenea s-o salute pe bunica ei cu ochii în lacrimi. Nu cu multă vreme în urmă bunicii ei încă mai mergeau drept. Virginia, în naivitatea ei, crezuse că întotdeauna va fi aşa. Inima ei se opunea schimbărilor pe care mintea i le înfăţişa acum ca fiind inevitabile.

Virginia ţinu uşa deschisă în timp ce domnul Simcoe o conduse pe micuţa femeie în bucătăria încălzită şi o aşeză pe alt scaun.

— Mama şi tata vin şi ei numaidecât, spuse ea în timp ce-şi sărută bunica pe obraz. Clara va trebui să aştepte ca Troy să se întoarcă de la lucru, dar a spus că astăzi va pleca puţin mai devreme.

— Francine vine? Marty îşi trecu mâna peste rochia de duminică, netezind-o cu mâna ei subţire, brăzdată de vinişoare albăstrii.

— Da... puţin mai târziu. Dalton n-a putut pleca mai repede. Au spus să le punem deoparte o felie de tort.

Bunicul ei râse şi o prinse pe Marty de mână.

— Un lucru bun pe care l-a făcut bătrâneţea pentru noi, e că munca nu ne mai împiedică să ne distrăm.

Marty râse binedispusă.

— Nu, munca nu ne mai împiedică deloc.

Părea o glumă împărtăşită doar de ei.

— Unde este fata ta cea mai mare? întrebă Clark dintr-odată.

— Sus, se îmbracă cu rochia cea nouă.

— O rochie nouă? Tu ai cusut-o? întrebă Marty.

— Nu... Bunica Belinda a cusut-o. Virginia nu-i mai spuse că ea şi mama ei doriseră ca Mindy să aibă ceva frumos de purtat în călătorie. Avea nevoie de o rochie specială, iar eu n-am avut timp s-o cos.

Auzi motorul altei maşini. Privi pe fereastră şi văzu un Ford verde parcând lângă celelalte maşini din curte.

– A venit domnul Woods, spuse ea, surprinsă. N-am fost sigură dacă va reuşi să vină...

– Are ceva special de făcut?

– Nu, eu... Virginia ezită. Nu intenţionase să-şi exprime gândurile cu voce tare. Nu eram sigură dacă...

Se opri. Bunicii ei nu păreau să fi observat.

Se dovedi a fi o petrecere plină de viaţă. Virginia se dedică în întregime oaspeţilor săi. Îndatoririle de gazdă o ajutară să uite de apropiata despărţire şi să se bucure din plin de sărbătoare, cu toate că privirea ei rareori părăsi chipul lui Mindy. Era atât de mândră de ea. Creştea şi avea să devină o domnişoară încântătoare. Ştia că Jonathan îi împărtăşea sentimentele. Copila părea foarte matură pentru vârsta ei. Liniştită şi încrezătoare. Nimeni nu şi-ar fi putut închipui că experimentase un început atât de tulbure. Dumnezeu fusese bun – cu ea, cu ei.

Virginia şi Jonathan îşi spuseseră unul altuia că această sărbătoare va fi una specială. O amintire pe care Mindy avea s-o ducă cu ea. O amintire pentru ei. După ce va trece, vor discuta planurile de viitor. Aşa se face că fură cu totul luaţi prin surprindere în clipa când Mindy preluă iniţiativa.

După deschiderea darurilor lui Jamie – cu ajutor din partea Oliviei şi Marthei – Mindy se ridică şi trase adânc aer în piept.

— Aceasta este ultima mea sărbătoare de familie... pentru o vreme, cel puţin, spuse ea cu vocea remarcabil de controlată. Am hotărât să merg şi să locuiesc cu mama Jenny. Este foarte bolnavă... şi mă vrea. Virginia simţi fiorul ce străbătu întreaga audienţă, însă nu îndrăzni să-şi ridice privirea. Se străduia să-şi păstreze calmul. Simţi cum Jonathan o apucă de mână. Îl apucă şi ea strâns, ca şi când ar fi vrut să-şi ia tărie din tăria lui.

— M-am rugat multă vreme pentru mama Jenny, continuă Mindy, şi poate că acesta este modul lui Dumnezeu de a răspunde rugăciunilor mele. Ea are nevoie să înveţe cum îi pot fi iertate păcatele. Încă n-a făcut asta.

Virginia nu-şi mai putu controla lacrimile. Le lăsă să se prelingă în voie pe obraji, încercând zadarnic să le oprească.

— Tata şi mama mă vor duce acolo – poate cu trenul, dacă drumurile vor fi rele, adăugă ea pe un ton cât se poate de normal.

Se auzi un foşnet. Domnul Woods se ridicase şi traversa încăperea, îndreptându-se spre Mindy. O strânse la piept. Copila păru încurcată de emoţia profundă a bunicului ei, însă îi întoarse îmbrăţişarea. Virginia văzu lacrimi pe obrazul bărbatului. Plângea, atât pentru fiica, cât şi pentru nepoata lui.

Toţi cei prezenţi aveau lacrimi în ochi. Copiii priveau unul la altul, uimiţi.

Trebuie să punem capăt acestei scene, gândi Virginia. *Copiii sunt mult prea mici pentru a putea înţelege. O să-i speriem...*

Glasul lui Jonathan era puţin tremurat, însă tuşi uşor şi spuse:

— Cred că ştim cu toţii că aceasta este o sărbătoare importantă. Fiica noastră Mindy s-a... s-a gândit... şi s-a rugat mult. Iar noi la fel. Ea... ea ştie că nu va fi uşor – pentru niciunul dintre noi – dar... Glasul îi tremură, aşa că se opri, încercând să se liniştească. Ne-a cerut s-o lăsăm să plece – iar noi am fost de acord. Va pleca, însă va fi întotdeauna aici – în inimile noastre. Se opri şi-şi suflă nasul. Acum... cred că a sosit momentul să tăiem tortul.

Cei mici chiuiră când auziră de tort. Adulţii îşi şterseră lacrimile, încercând să pună un zâmbet pe chip. Unii încă mai păstrau acea expresie de nedumerire, ca şi când n-ar fi înţeles, sau n-ar fi crezut ceea ce tocmai auziseră. Nu le venea să creadă că o vor pierde pe Mindy, însă dacă asta era ceea ce fata îşi dorea şi dacă Jonathan şi Virginia aprobau acest plan, urmau a-şi da şi ei, la rândul lor, binecuvântarea – fără prea mare tragere de inimă.

Jonathan o privi cu seriozitate pe Virginia.

— Asta este cea mai grea şi importantă dintre toate deciziile pe care le-am luat vreodată împreună.

Cu toate că luaseră decizia de a o lăsa pe Mindy să plece, considerară că ar fi bine să se informeze referitor la ce anume implica acest lucru din punct de vedere legal. Ziua următoare, Slate spuse că-i va supraveghea el pe copii, aşa că Jonathan şi Virginia făcură un drum în oraş ca să ia masa cu Drew şi Belinda.

După ce serviră prânzul – tocăniță de vită şi turtă de mălai, Jonathan le explică ce planuri aveau şi de ce. Când isprăvi, nimeni nu spuse nimic o vreme, însă Belinda întinse mâna deasupra mesei şi apucă mâna Virginiei. Drew îşi propti bărbia în mână şi privi gânditor pe fereastră.

— Din ceea ce ştiu eu, începu el, aspectele legate de custodie sunt unele dintre cele mai dificile şi mai complicate probleme cu care se confruntă sistemul legal. De obicei, nu există soluții simple, cum ar fi „drept" sau „nedrept" – asta în termenii unei decizii legale. Drew se ridică şi începu să se plimbe încoace şi încolo prin încăpere. Aşa cum deja ştiți, continuă el, nu există garanții într-un proces. În calitate de avocat care cunoaşte detaliile acestui caz, îmi sunt clare drepturile cuplului care a acționat în calitate de părinte al copilului, cea mai mare parte a vieții acestuia.

Drew se opri şi privi o clipă la cei doi. Virginia asculta cu mare atenție fiecare cuvânt, fiecare nuanță, aşa cum ştia că face şi Jonathan.

— Apoi, mai există şi drepturile mamei care a născut copilul. Fără un act la mână, poate foarte simplu să susțină că s-a răzgândit şi că-şi vrea copilul înapoi. Drew se întoarse la masă şi se aşeză. La proces se pun în discuție şi drepturile celei de-a treia părți, ale copilului. Ce anume este în interesul său – pentru prezent, pentru viitor? Drew se aplecă asupra mesei. Vorbind în calitate de bunic al lui Mindy, dorința mea este ca ea să rămână în cercul familiei pe care o cunoaşte şi o iubeşte, în care a crescut şi a dobândit această înțelepciune ce o face surprinzător de matură pentru vârsta ei.

În ciuda circumstanțelor solemne, zâmbi, aşa cum numai un bunic mândru o poate face.

Virginia simți apăsarea blândă a degetelor mamei sale şi clipi des pentru a opri lacrimile ce amenințau să se reverse pe obraji. Era mişcată de căldura şi preocuparea părinților ei.

— Însă mai ştiu şi că lupta până la final într-un proces poate fi devastatoare, adăugă Drew pe un ton extrem de serios. Devastatoare pentru Mindy, pentru voi şi, da, pentru mama ei. Jenny ar putea – din dorinţa de răzbunare – să pună în pericol viitorul lui Mindy, asigurându-se că n-o veţi mai vedea niciodată.

Virginia simţi cum o străbate un fior, iar Jonathan o luă de mână. Se priviră unul pe celălalt, înţelegând fără cuvinte că intenţia lui Drew nu era să-i înspăimânte, ci să-i ajute să se gândească cu mare grijă la variantele care le stăteau înainte.

— Mie mi se pare, interveni Belinda, că dorinţa lui Mindy de a merge la Jenny – venită „din senin" şi fără ca cineva s-o forţeze – este un lucru important aici. Dacă i-aţi refuza dorinţa şi dacă... dacă Jenny ar muri fără să ajungă la credinţă... Nu-şi isprăvi gândul, însă amândoi îşi dădură seama de implicaţiile unei asemenea decizii.

— Ca şi creştin, spuse Drew, cred că aspectul pe care l-a amintit mama voastră este cel mai important în momentul de faţă. Dacă Domnul a pus această dorinţă în inima lui Mindy, împlinind „semnul" pe care l-ai pus înaintea Lui – se întoarse spre Jonathan – „un tribunal mai înalt are acest caz în jurisdicţie". Se rezemă de spătarul scaunului, zâmbind uşor.

Zâmbetul cu care îi răspunse Virginia fu puţin tremurat, însă sufletul ei simţi un strop de pace în timp ce-şi dădură mâinile peste masă, rugându-se pentru călăuzirea clară a lui Dumnezeu – călăuzire pentru ei şi, da, pentru Mindy – şi pentru întoarcerea la El a lui Jenny.

CAPITOLUL 16

Jonathan aranjă cu avocatul lor să-l contacteze pe avocatul lui Jenny şi să-l informeze cu privire la schimbarea de planuri. Întrebară când era cel mai bine să vină cu Mindy. Sosi şi răspunsul acestuia, succint şi oficial. Erau informaţi că „domnişoara Woods" – Jenny îşi reluase numele de fată – îşi va primi fiica sâmbăta viitoare, în biroul avocatului. Se părea că Jenny nu dorea ca ei să afle adresa la care locuia.

De acum nu mai era drum de întoarcere. Virginia se văzu nevoită să accepte zdrobitorul adevăr că îşi vor pierde curând primul copil – pentru câtă vreme, nici măcar nu dorea să se gândească. Cât de mult şi-ar fi dorit să poată păstra acea credinţă pe care o avusese în timp ce se rugase cu părinţii ei!

Nu putea dormi şi era sigură că îl deranjează şi pe Jonathan, aşa că se ridică din pat. Se înfăşură cu capotul de flanel şi traversă holul, spre camera copiilor.

Mindy dormea adânc. Faţa îi părea ca de înger în lumina lunii de iarnă ce se răsfrângea prin perdelele dantelate. Virginia se simţi copleşită, aşa că se grăbi să iasă din cameră, înainte de a deranja somnul copiilor.

Coborî în camera de zi şi se cuibări lângă focul din cămin. Valuri de amărăciune şi mânie îi cuprinseră inima. *De ce, Doamne? De ce?* strigă în tăcere. *De ce ai lăsat-o să vină la noi dacă ştiai că n-o vom putea*

păstra? Nu e drept. O iubim ca şi cum ar fi a noastră – şi acum o laşi să ne-o ia. Nu e drept. Ce a făcut Jenny ca s-o merite? A dat-o. Nici măcar n-a mai întrebat de ea. Nu-i pasă de copil. Vrea doar să se răzbune. E rea şi egoistă. O vrea pe Mindy doar ca să ne rănească. Vrea ca noi să plătim pentru durerea ei.

Virginia rămase acolo multă vreme, vărsându-şi amarul. Cu toate discuţiile pe care le avusese cu Jonathan şi acordul dat în această decizie, simţea că Dumnezeu îi părăsise în această clipă a încercării.

Istovită şi îngheţată de frig, se ridică în cele din urmă şi agită focul. Aruncă în vatră alt buştean şi-l privi cum se lasă cuprins de flăcări. *De ce? De ce?* întreba întruna mintea ei.

Dintr-odată, i se păru că primeşte răspuns. *De ce? Gândeşte-te.* Virginia clătină din cap ca pentru a-şi limpezi gândurile. Însă cuvintele persistară.

Mindy a venit la voi înspăimântată, suferind, continuă acea voce blândă. *Dacă n-ar fi venit în casa asta, unde ar fi fost acum? Ce s-ar fi întâmplat dacă Jenny nu v-ar fi dat-o vouă, ţie şi lui Jonathan? Ar fi avut oare vreo şansă să crească şi să devină o persoană integră, încântătoare şi capabilă, care să Mă iubească?*

Virginia se prăbuşi din nou pe covor înaintea focului, cu mintea şi trupul liniştite. Era gata să asculte.

Sau poate ai fi vrut ca Mindy să nu se fi născut niciodată? păru că întreabă vocea.

Era de neînchipuit. Mindy era o persoană specială, care avea atât de multe de dăruit. Deja adusese o bucurie incredibilă în casa lor prin felul ei de a fi, atât de lipsit de egoism, prin atitudinea binevoitoare faţă de copiii mai mici. Rugăciunile ei înfocate adesea le făceau de ruşine pe cele ale adulţilor. O lume fără Mindy ar fi fost o lume mai săracă, pentru fiecare dintre ei.

Atunci poate că ar fi trebuit să meargă în altă parte.

Nu! Virginia nu suporta nici măcar gândul acesta. Fuseseră binecuvântaţi cu Mindy. Se potrivea perfect în căminul lor – în inimile lor. *Aşadar, Mindy avea nevoie de noi – noi aveam nevoie de ea,* continuă conversaţia lăuntrică a Virginiei. Da, era absolut adevărat.

Atunci de ce te mai frământi? se auzi din nou acea voce.

Pentru că nu vreau să renunț la ea, răspunse cu sinceritate Virginia, podidind-o din nou plânsul. *Nu vreau s-o văd plecând singură. O iubesc. Vreau să am grijă de ea, așa cum am făcut-o întotdeauna.*

Și Eu o iubesc. Nu va fi singură.

Acest ultim adevăr străpunse inima Virginiei. Mindy nu va fi singură. Niciodată. Indiferent cât de departe s-ar duce de la ei – nu va fi niciodată singură.

Încrede-te în Mine, continuă glasul.

„Încredere", repetă inima Virginiei. *De asta am nevoie. Până acum nu m-am încrezut, Doamne. Nu m-am încrezut în Tine.*

Lacrimi calde se rostogoliră pe obrajii Virginiei. Ce se întâmplase cu ea în ultimele săptămâni și luni? Cum de nu-și dăduse seama? Nu se mai încrezuse în Dumnezeu. Dumnezeu nu se schimbase. Se schimbaseră doar circumstanțele lor.

Doamne, ai dreptate – iar eu am greșit, admise Virginia. *Ajută-mă să-mi dau seama că nu mă pot agăța de Mindy – sau de vreunul dintre copiii noștri. Mindy este copilul Tău – nu al meu. Ajută-mă să Ți-o încredințez în întregime. Ajută-mă să-i dau drumul. Să mă încred.*

Lacrimile proaspete ce-i brăzdară chipul nu erau lacrimi de amărăciune, ci de pocăință – de acceptare. Le lăsă să curgă în voie, în timp ce o pace dulce coborî peste ea. Știa, fără umbră de îndoială, că înainte-i vor sta multe zile de singurătate. Știa că durerea pierderii lui Mindy n-o va părăsi niciodată. Însă va putea să-i fie recunoscătoare lui Dumnezeu pentru anii minunați petrecuți împreună. Pentru multele amintiri pe care le făuriseră împreună. Urma să știe cu siguranță că Mindy nu este singură. Că Dumnezeu era alături de ea – oriunde se afla. Că Dumnezeu va continua s-o călăuzească și să-i îndrume căile, așa cum a promis. Inima Virginiei se deschise, primind darul garanției pe care i-o oferea Dumnezeu – fie că i-o va aduce înapoi, fie că nu. Mâna lui Dumnezeu o adusese pe Mindy la ei. Aceeași mână o conducea acum spre Jenny, iar viitorul fetei era în mâna Tatălui lor vrednic de încredere, care-i iubea pe toți.

După un rămas bun înlăcrimat pe care şi-l luă de la cei trei copii mai mici şi de la bunicii ei, Mindy urcă treptele trenului şi se aşeză pe banchetele uzate, între Virginia şi Jonathan.

— S-ar putea să nu mă mai întorc niciodată aici, spuse ea cu voce tremurată, privind pe fereastră.

Virginia simți cum o podidesc lacrimile, însă spuse:

— Dar s-ar putea să te întorci. Poate mai degrabă decât ne închipuim noi. Poate că mama Jenny te va aduce înapoi.

Mindy clătină din cap.

— Nu cred c-o va face.

Virginia îşi puse brațul în jurul umerilor ei şi o trase aproape.

— Dacă nu vii tu, o să venim noi să te vedem.

— Îi veți aduce şi pe cei mici? Vocea ei tremură din nou.

— Da. Poți să fii sigură că-i vom aduce cu noi.

— Marthei o să-i fie dor de mine. N-o să-i mai placă să meargă singură la şcoală. Îi place să mă țină de mână.

— Ştiu, dar o să ne asigurăm că va ajunge cu bine la şcoală.

Tăcere.

— Oliviei îi place să i se citească poveşti. Martha nu poate să-i citească prea bine încă. Îi poți citi, mama?

— O să-i citesc.

Mindy întrerupse tăcerea ce se aşternu între ei râzând încetişor.

— James e atât de amuzant. Încearcă să facă tot ce facem noi. Încearcă până şi să înfăşoare în scutece păpuşile, aşa cum a văzut că facem noi. Crede că e fată.

— O să constate curând că e băiat, o asigură Jonathan. Va avea grijă tăticul lui de asta. Crezi că e destul de mare ca să meargă la pescuit?

— Mie mi-ar plăcea să merg la pescuit, spuse Mindy.

Cei doi adulți se priviră unul pe celălalt uimiți, apoi Jonathan încuviință.

— Atunci, o s-o facem şi pe asta, spuse el.

Mindy tăcu din nou, însă gândurile ei în mod evident nu se opriră încă.

— Lui Buttercup o să-i fie dor de mine, spuse ea încetişor.

— O să avem grijă de ea.

— Are nevoie de exerciţiu.

— O să facă. Slate şi cu mine ne vom ocupa de ea.

După alte câteva clipe de tăcere, în care Virginia presupuse că Mindy se gândeşte profund la ceva anume, Jonathan spuse:

— Cred că e istovită. A adormit buştean.

Virginia aranjă copila într-o poziţie mai confortabilă. Se priviră unul pe altul cu ochi umezi de lacrimi.

Degetele Virginiei mângâiară buclele fine ce încadrau chipul fetei. Era o bucurie s-o poată ţine astfel. Doar s-o ţină în braţe. În tăcere şi dragoste. Să lase ca dragostea pe care o simţea să se reverse asupra copilei pe care o ţinea în braţe, fără niciun strop de amărăciune. Fără tulburare. Să mulţumească lui Dumnezeu pentru farmecul pe care-l adusese în vieţile lor atunci când o încredinţase pe Mindy în grija lor. Fuseseră binecuvântaţi. Atât de binecuvântaţi.

Cei trei rămaseră peste noapte într-unul dintre cele mai frumoase hoteluri din oraş. Virginia se întrebă dacă nu era o nesăbuinţă din partea lor să-şi permită asemenea extravaganţă, însă Jonathan spusese că ultima lor noapte cu Mindy ar trebui să fie specială. Luară cina în frumosul restaurant al hotelului. Mindy părea cuprinsă de uimire în timp ce privea în jurul ei, la feţele albe de masă şi la argintăria strălucitoare.

— O, spuse ea la un moment dat. Ştiai că există lucruri din acestea, mama?

Virginia zâmbi. Poate că Jonathan avusese dreptate.

După cină, se plimbară pe străzile înghеţate, bine luminate, studiind vitrinele şi pretinzând că ar fi cumpărători cu buzunarele doldora de bani. Un joc pe care Mindy îl adoră.

— Uitaţi-vă la asta, ţipa ea. Tare i-ar mai plăcea Marthei. O să i-o cumpăr. Şi cealaltă. Şi aceea i-ar plăcea. Şi uitaţi-vă la păpuşa de acolo. Cea cu ochii închişi. I-ar plăcea Oliviei. Şi vagonul acela. Pentru James. Este oare destul de mare ca să-l împingă, tata? În cele din urmă, tremurând dar binedispuşi, se îndreptară înapoi, spre hotel. Mindy

făcu o baie fierbinte în cada lucioasă, apoi se strecură între cearşafurile albe, scrobite.

— A fost o zi frumoasă, mama, şopti ea înainte de a adormi. N-o s-o uit niciodată.

Nici eu, răspunse inima Virginiei.

Se rugară împreună şi o sărutară. Adormi aproape de îndată ce Virginia o acoperi până sub bărbie cu păturile.

Era prea devreme pentru culcare. Virginia se simţea agitată, cu toate că era obosită. Adusese cu ea o carte, ca să citească, însă nu o trăgea inima. Îi era greu să-şi liniştească gândurile şi să se relaxeze suficient de mult încât să se odihnească. Se gândi că ar fi trebuit să aducă cu ea lucrul de mână. Să împletească şosete sau să cârpească şorţuleţele fetiţelor. Se duse la fereastră, trase perdeaua deoparte şi privi afară în noaptea de iarnă. Străzile erau aproape pustii. Trecură câteva maşini, însă trotuarele erau aproape goale.

— Nu aici ai stat atunci când ai locuit la acel pastor? întrebă Jonathan.

Virginia se întoarse spre el cu un aer gânditor.

— Ba da, la familia Black. Uitasem, răspunse ea încet, ca să n-o trezească pe Mindy.

— Poate că ar trebui să le dăm un telefon – să vedem dacă mai sunt încă aici.

— Mă îndoiesc că el îşi va mai aminti de mine. A fost atât de demult.

— Spui „el". Nu era o familie?

— Doar pastorul şi mama lui. Însă mama s-a căsătorit şi s-a mutat.

— Pastorul nu era căsătorit?

— La acea vreme, nu. Sunt sigură că acum este. Poate chiar să aibă o familie numeroasă ca a noastră – sau mai mare.

— Mă întreb dacă mai locuieşte încă aici.

— Ar fi interesant de aflat. Poate că dimineaţă ar fi bine să ne interesăm.

— Trebuie să fim la biroul avocatului la ora zece.

Virginia încuviinţă. Ştia asta. Îşi simţi inima strânsă – însă nu mai luptă împotriva acestui gând.

– Mă întreb dacă Jenny va fi acolo, spuse ea gânditoare.

– Ar fi bine să fie, răspunse Jonathan cu glasul încordat. Refuz s-o încredințez pe Mindy altcuiva.

O, Doamne, Te rog – Te rog, fă să nu fie nicio problemă, se rugă în tăcere Virginia. *Va fi destul de dureros și fără alte probleme...*

Se întoarse la fereastră. Începuse să ningă. Fulgii ușori, argintii, pluteau în văzduh.

– Ninge, murmură ea.

Mă bucur că n-am venit cu mașina.

Ea încuviință. Ar fi fost o nesăbuință să pornească la drum cu mașina pe timp de iarnă.

– Crezi că vei putea dormi?

Ea clătină din cap nesigură.

– Nici eu nu cred c-o să pot. Dacă nu te deranjează, cobor în hol să văd dacă nu găsesc cumva un ziar.

– Nu mă deranjează.

– Vrei ceva?

Da, gândi Virginia, *aș vrea. Aș vrea să ne întoarcem acasă cu fetița noastră*. Cu voce tare, spuse:

– Nu... mulțumesc.

Jonathan ieși încetișor, iar Virginia continuă să privească fulgii de zăpadă. Îi păreau oarecum simbolici. Ca o lume nouă. Un nou început. Nu o lume mai bună. Sau un început mai de dorit. Pur și simplu... ceva nou. O cărare ciudată și neumblată pe care trebuiau s-o apuce acum – lăsând pe ea urme pe care toți să le poată vedea. Oare aceşti paşi vor fi siguri – demni de încredere? Sau se vor poticni? Poate. Poate că se vor poticni... însă cu ajutorul lui Dumnezeu, nu vor cădea.

Fură introduși în austerele încăperi de aceeași doamnă rezervată. Nu spuse nimic în afară de un salut formal, făcându-le un semn printr-o mișcare a capului, prin care îi invita s-o urmeze. Nici avocatul nu se dovedi a fi mai cordial.

— Este bine că v-ați dat seama care sunt drepturile în acest caz, îi informă el. Asta ne scutește de foarte multă pierdere de timp.

Jonathan nu răspunse, Virginia observă rigiditatea de pe chipul lui și știu că încearcă să-și păstreze calmul.

Bărbatul se întoarse spre copilă.

— Așadar, vei locui cu mama ta adevărată, spuse el.

Mindy nu clipi.

— Aceasta este mama mea adevărată, spuse timidă, însă încrezătoare, în timp ce arătă spre Virginia. Însă mama Jenny este bolnavă. Are nevoie de mine, așa că o să locuiesc cu ea.

Ochii avocatului sclipiră, însă nu spuse nimic.

— Mama ta *adevărată*, zise el o clipă mai târziu, accentuând cuvântul, este în biroul meu, așteptându-te. Este nerăbdătoare să te aibă înapoi.

Mindy clătină din cap.

— Am stat cu ea, spuse pe un ton cât se poate de normal, până când m-a dat.

— Cine ți-a spus asta? întrebă bărbatul, îndreptându-se de spate și privindu-i pe Jonathan și Virginia cu o expresie de acuzare.

— Am auzit-o eu. Eram mică. Dar am auzit-o.

Virginia fu șocată să audă asta. Cum putea ști? Avusese doar trei ani...

— Ea... ea n-a putut avea grijă de tine... la acea vreme, încercă bărbatul să răspundă acuzației nerostite.

— Nu, spuse Mindy. Nu m-a vrut. Am auzit-o spunând asta. A vrut ca celălalt tată al meu să vină înapoi.

Virginia nu știuse că fata purtase în inima ei, în tot acest timp, teribilul adevăr. Își aminti acea fetiță micuță, tăcută, ce stătea nemișcată pe scaun, sugându-și degetul. Pentru că nu vorbea, ei se gândiseră că nici nu înțelegea ce se petrece...

— Dar e în regulă, continuă să explice Mindy. Mama și tata m-au învățat s-o iubesc oricum. Ea are nevoie ca Isus s-o ierte și încă nu I-a cerut s-o facă.

Virginia răsuflă încet, neîndrăznind să se miște. Observase cum Jonathan își descleștă treptat pumnii, încercând să se liniștească. Apoi se întinse să-i cuprindă degetele tremurânde în mâna lui fermă.

Acum avocatul era acela care părea încordat.

– Ei bine, spuse el în cele din urmă, să isprăvim cu treaba asta. Vino – te voi duce la mama ta, îi spuse lui Mindy.

Jonathan făcu un pas înainte şi apucă mâna lui Mindy.

– Nu, spuse el. Noi o vom duce la mama ei.

– Mama ei nu vrea să vă vadă, anunţă bărbatul fără menajamente.

– Atunci nu-şi va vedea nici ea copilul.

– Dar e ridicol! izbucni el. Aţi spus că...

– Şi aşa vom face, răspunse Jonathan. Suntem aici. Mindy este aici. Dacă Jenny vrea să ia copila, va veni s-o primească.

Bărbatul rămase locului o clipă, privindu-le chipurile hotărâte. În cele din urmă, se duse la uşa biroului său şi-şi instrui secretara:

– Condu-i în camera de conferinţe.

Jonathan se întoarse spre avocat şi spuse, păstrându-şi vocea calmă:

– Veţi înţelege profunda noastră preocupare pentru bunăstarea lui Mindy. Vrem să fie hrănită şi îngrijită cum trebuie şi vrem să ne asigurăm că frecventează în mod regulat şcoala.

Bărbatul nu răspunse, ci se uită fix la Jonathan.

– Vom aprecia dacă veţi verifica...

– Nu voi face asemenea promisiuni, spuse el ca şi când ar fi vrut să pună capăt discuţiei.

Însă Virginia observă o umbră de nesiguranţă în privirea lui. O linişti oarecum faptul că acest om – nepăsător la prima vedere – s-ar putea să aibă un pic de compasiune faţă de Mindy în situaţia plină de necunoscute cu care se confrunta. Poate că în viitor îşi va arăta, totuşi, interesul faţă de circumstanţele în care se afla.

Camera de conferinţe era mobilată cu draperii bogate din brocart şi scaune tapiţate cu catifea. Covorul pufos o făcu pe Mindy să exclame de uimire.

După ce aşteptară câteva minute, avocatul deschise uşa, îngăduindu-i lui Jenny să păşească în încăpere. Îi aruncă o privire disprețuitoare Virginiei, apoi îşi îndreptă atenţia spre Mindy. Fără alte cuvinte de salut, îi spuse:

– Să mergem.

Virginia simți un nod în gât. *Pur și simplu. „Să mergem". Nu „bine ai venit". Nu „la revedere". Nimic.*

— Jenny, începu ea, făcând un pas înainte. Însă Jenny nici măcar nu se uită în direcția ei.

Mindy se întoarse spre Virginia. Brațele ei o cuprinseră. O ținu strâns. Virginia strânse la piept trupul firav, iar lacrimile i se rostogoliră pe obraji în ciuda hotărârii de a nu plânge. Jonathan se aplecă și îngenunchie pe covorul gros, punându-și mâinile pe umerii fetiței. Aceasta se desprinse din brațele Virginiei și se întoarse spre el.

— Te iubesc, tata, o auzi Virginia spunând. Știa că Jonathan este prea emoționat pentru a răspunde în timp ce o ținu la pieptul lui, mângâind-o pe păr.

În cele din urmă, reuși să vorbească.

— Te iubesc, ștrengărițo, spuse el, folosind porecla pe care n-o mai folosise de câțiva ani. Ne vom ruga pentru tine – în fiecare zi – de multe ori pe zi. Te iubesc, Mindy. Printre lacrimi, Virginia de-abia îl putu zări sărutând-o pe frunte.

Mindy se întoarse spre ea pentru o ultimă îmbrățișare. O ultimă sărutare. O ultimă șoaptă de dragoste. O ținu la piept în timp ce plânseră amândouă. O, cât și-ar fi dorit să poată anunța, *Ne-am răzgândit* și să plece cu copila. În schimb, îi dădu drumul din îmbrățișare și-i șopti:

— Dumnezeu să fie cu tine.

— O să vă scriu, șopti Mindy. Virginia pusese, în geanta lui Mindy, hârtie și plicuri cu adresa completată.

Virginia se uită la chipul aspru al lui Jenny. O va lăsa pe Mindy să scrie? O scrisoare de la ea, din când în când, ar fi fost o mângâiere atât de mare – doar să știe cum o duce, că este bine.

O clipă mai târziu, nu mai era acolo. Plecase alături de mama ei cu fața aspră. Avocatul le urma, cărând cele două valize.

Virginia se întoarse spre Jonathan cu ochii scăldați în lacrimi. Se cuprinseră cu brațele și plânseră.

Nu avură energia să-l contacteze pe pastorul Black. Mai erau câteva ore până la plecarea trenului, însă deocamdată nu se simțeau în stare să stea de vorbă cu cineva. Verificară, totuși, cartea abonaților telefonici și găsiră numele lui pe lista bisericii. Îl vor contacta când vor ajunge acasă. Doreau să vadă dacă nu poate fi cumva de ajutor lui Mindy și lui Jenny.

Când se înapoiară în camera de hotel, Virginia își scoase încălțările și se lăsă pe marginea patului, simțindu-se secătuită de puteri.

— Ce-ar fi să te întinzi puțin în pat? sugeră Jonathan.

— N-o să reușesc să dorm.

— Cel puțin te-ai putea odihni.

Da, gândi Virginia, *nu mi-ar strica puțină odihnă.*

Se întinse pe pat și-și îndreptă gândurile către Domnul ei. *Doamne, Te rog să fii cu ea*, se rugă pentru a mia oară. *Lucrurile i se vor părea atât de ciudate. Atât de diferite. Se va simți singură. Fii mângâierea ei. Ajut-o s-o poată face pe Jenny să Te înțeleagă. Eu n-am putut să fac asta, Doamne – oricât de mult am încercat. Jenny a respins întotdeauna ceea ce i-am spus eu. Ți-a întors spatele. Ajut-o pe Mindy să spună ceea ce n-am putut eu. E atât de dornică s-o aducă pe mama ei la Tine. Fii cu ea, Doamne. Fii cu prețioasa noastră fiică...*

Fu surprinsă când simți atingerea lui Jonathan.

— Cred că trebuie să ne pregătim, dacă vrem să prindem trenul, spuse el. Adormise.

Când trenul opri în stație, era deja întuneric. Drew îi aștepta cu motorul mașinii pornit, ca să fie cald pentru drumul spre casă.

— A nins puțin, le spuse el. Mama voastră a telefonat și a spus că ar fi mai bine să rămâneți acasă la noi noaptea asta, dar eu cred că drumul este practicabil.

Virginia spera asta. Dorea cu disperare să ajungă acasă, la familia ei.

Nu avură nicio problemă pe drum, iar când ajunseră la fermă, casa era călduroasă – și liniștită. Toți copiii erau în pat. Virginia se duse să-i vadă. Dormeau liniștiți, Olivia lipită de Martha. Patul în care ar fi trebuit să doarmă Mindy i se păru în mod vădit gol. Virginia simți un nod în gât. Atinse cu blândețe obrazul fiecărui copil.

— Şi cum s-a purtat fata noastră? întrebă Drew când Virginia se întoarse în bucătărie.

— Extrem de bine, răspunse Jonathan. Amândoi am fost atât de mândri de ea.

— N-o să fie uşor, şopti Belinda, ştergându-şi ochii.

— Nu – pentru niciunul dintre noi, şopti, la rândul ei, Virginia. Cele două femei se îmbrăţişară şi rămaseră aşa o bucată bună de timp.

Urmară câteva clipe de tăcere, apoi Virginia puse întrebarea care-i apăsase inima în ultimele zile.

— Tata... ce se întâmplă când... dacă Jenny moare?

— Va trebui să pregătească un testament – prin care să numească un tutore.

După cât de furioasă era Jenny, nu părea probabil că îi va numi pe ei tutorii lui Mindy.

— Şi dacă nu?

— Mindy – dacă nu atinge vârsta majoratului – intră sub tutela statului.

— Şi asta înseamnă?

Drew clătină din cap.

— Cine ştie? răspunse el cu onestitate. Depinde de avocat. Avocatul lui Jenny pare destul de... împotrivitor.

Aşa e, gândi Virginia dezamăgită. *Aşa e.*

Intrară într-o rutină familiară, cu toate că totul se schimbase. Zilnic, în rugăciunile lor, era amintit numele lui Mindy. În fiecare zi, Virginia se îndrepta spre capătul aleii, la cutia poştală, sperând, rugându-se pentru o scrisoare, însă în fiecare zi se întorcea cu mâinile goale şi inima întristată.

De multe ori copiii întrebară de sora lor mai mare. Până şi micul James se uita în jur întrebător când era rostit numele ei.

— Murphy pare atât de trist când vine în capătul aleii, spuse într-o zi Martha. E doar un câine. El nu ştie de ce a plecat. Încă mai vrea să se întoarcă acasă.

Şi eu vreau să se întoarcă acasă, gemu inima Virginiei. Însă îşi ascunse cu bravură tristeţea şi o rugă pe Martha să scoată prăjiturelele şi laptele.

CAPITOLUL 17

Perioada Crăciunului se dovedi a fi foarte dificilă pentru Virginia. Prea multe amintiri o copleşeau. Îşi aminti entuziasmul micuţei Mindy când era trasă cu sania prin zăpadă. Acel prim pom de Crăciun pe care Jonathan şi Mindy îl aduseseră acasă. Dimineaţa de Crăciun când făcuse ochii mari văzând şoseta plină cu jucării. Amintirea dulce-amăruie a generoasei sale oferte de a-şi împărţi păpuşa cu mămica ei însărcinată, văzând că bebeluşul nu se grăbeşte să-şi facă apariţia. Figurinele din povestea Naşterii pe care le aranja la nesfârşit, cu atâta blândeţe şi plăcere. Masa de bucătărie pe care învârtea – şi înfuleca – bucăţele de aluat ce ar fi trebuit să ajungă în cuptor. Ţipătul ei de încântare – spre amuzamentul tuturor – când, la primul program de Crăciun, arătase cu degetul spre iesle şi spre pruncul pe care-l căutau magii, strigând entuziasmată: „Acolo e. Chiar acolo".

Apoi, erau ultimii ani, când Mindy crescuse şi alţi copii se alăturaseră familiei. Entuziasmul împărtăşit al dimineţii de Crăciun. Multele ocazii în care citise povestea Crăciunului surorilor ei mai mici şi lui James. Micul grup de copii pornit prin zăpadă alături de Jonathan ca să aducă un alt pom de Crăciun pentru colţul din camera de zi. Erau înfofoliţi atât de bine, că abia mai puteau mişca şi strigau unul la celălalt în entuziasmul lor copilăresc.

Acum Crăciunul urma să fie din nou sărbătorit – însă fără ea.

Copiii cântară colinde la programul anual al Şcolii Duminicale, fără Mindy la locul ei obişnuit, între cele două fete ale familiei Harding. Acest lucru aduse un nou potop de lacrimi în ochii Virginiei. Oriunde se întorcea, găsea amintiri despre Mindy. *Însă cum era dacă* nu *aveam deloc amintiri cu Mindy?* gândi ea. *Suntem mult mai bogaţi prin faptul că le avem, oricât de dureroasă ar fi absenţa ei dintre noi,* decise ea.

Oare cum sărbătoreşte ea Crăciunul? continuă tăcuta contemplare a Virginiei. *Oare se gândeşte acasă?* Virginia tânjea să primească o veste de la ea. Să-i poată trimite un dar. Câteva dintre prăjiturelele ei favorite. Dragostea ei. Însă nu avea nicio adresă. Nu putea să ia legătura cu ea, decât prin intermediul avocatului. Iar ea şi Jonathan erau siguri că această legătură nu-i ajuta cu nimic.

Virginia se străduia să păstreze adevărata semnificaţie a Crăciunului. Atât pentru familia ei, cât şi pentru sine. Era mângâiată de faptul că Mindy Îl avea pe Cristos de Crăciun. Iar Jenny nu i-L putea lua.

Jonathan şi Virginia scriseră pastorului Black, explicându-i pe scurt situaţia. Scrisoarea primită ca răspuns indica faptul că era încântat să poată lua legătura cu ei, după atâţia ani. Deja făcuse câteva investigaţii ca să poată afla adresa apartamentului lui Jenny. Încă nu aflase nimic, însă va continua cercetările şi le va comunica îndată ce le va găsi pe Jenny şi pe Mindy.

Te rog, Doamne, ajută-l pe pastorul Black, se rugă Virginia încetişor, în timp ce ţinea la piept scrisoarea pastorului, mângâiată oarecum de cuvintele sale calde şi evidenta lui preocupare şi purtare de grijă.

— Slate se va duce acasă, o informă Jonathan în timp ce şedea pe marginea patului înainte de a se strecura sub pătură.

O, nu – nu Slate, fu primul gând al Virginiei. *Nu se poate să-l pierdem şi pe el.*

– A primit o scrisoare de la părinții lui. Trebuie să rezolve problema împărțirii moștenirii bunicului său. L-ar vrea acasă, pentru o vizită, explică Jonathan.

– Doar în vizită?

Jonathan își ridică privirea. Auzise tremurul vocii ei.

– Doar în vizită. Plănuiește să se întoarcă.

– Câtă vreme va fi plecat? întrebă ea, ușurată.

– Vreo două luni, cel mult.

– Copiilor le va fi dor de el.

– Speră să mai poată aduce câțiva cai de acolo. Avem nevoie de sânge proaspăt în herghelie. Va căuta un armăsar.

Virginia știa că Jonathan sperase să poată cumpăra un armăsar, însă cu toate datoriile pe care le aveau, nu fusese cu putință.

– Vrea să plece curând, ca să poată fi aici la târgul de primăvară.

– Și când va pleca?

– Lunea viitoare.

Virginiei i se păru teribil de curând.

– Mă întrebam ce să trimitem prin el – părinților, spuse Jonathan dus pe gânduri. Ca să le arătăm că ne gândim la ei.

Mintea Virginiei începu să frământe tot felul de idei. Ce puteau trimite?

– O să mă gândesc la asta, promise ea.

– Bine. Păru gata de culcare, odată rezolvată problema asta. Se aplecă peste Virginia, o sărută și-i spuse „noapte bună". Curând auzi sunetul regulat al respirației lui și știu că adormise. Însă Virginia nu i se alătură prea curând. Mintea îi era mult prea ocupată gândindu-se la ce anume ar putea pune într-un pachet pentru familia lui Jonathan.

Slate plecă după cum plănuise. Virginia pregătise în grabă un pachet cu legume conservate din grădina sa și borcane cu gem, pachet pe care Slate îl ținu cu grijă sub un braț. Își luă rămas bun de la fiecare membru al familiei și promise că se va întoarce curând. Aceasta nu

era de-ajuns pentru micuțul James, care insistă să-l ia și pe el. Se jeli multă vreme după ce trenul dispăru după cotitură.

— Masa noastră devine din ce în ce mai mică, remarcă Martha în timp ce puse farfuriile pentru cină. Sper să nu mai plece nimeni.

Și eu sper, gândi Virginia. I se părea ciudat să nu mai audă cuvintele de tachinare pe care Slate le adresa copiilor, sau discuțiile despre cai și alte subiecte comune discutate cu Jonathan la masa de seară.

— Slate se mai întoarce? întrebă Olivia serioasă.

Jonathan o asigură că se va întoarce.

— Bine, spuse ea cu chipul luminos, pentru că o să mă mărit cu el.

Martha îi aruncă o privire de om mare.

— Nu poți, prostuțo. O să se căsătorească cu Lucy.

Însă Olivia nu se lăsă tulburată de acest anunț.

— Da, spuse ea cu chipul radiind. Cu Lucy și cu mine.

Pufăitul dezgustător al Marthei aproape că îi făcu pe cei doi adulți să izbucnească în râs. În schimb, se priviră unul pe celălalt și clătinară din cap.

Se anunța din nou primăvara. Aerul era mai căldicel. Nici măcar o adiere mai răcoroasă nu-l putea alunga. Jonathan era ocupat de dimineața până seara cu caii pe care urma să-i vândă la târgul de primăvară. Cu Slate plecat, toată treaba cădea pe umerii lui. La sfârșitul zilei, intra în casă istovit.

— N-aveam idee câtă muncă face băiatul ăsta, spuse el. Virginia zâmbi. Tuturor le lipsea Slate.

— Nu mai e mult, spuse ea, privind la calendar. Doar două săptămâni până la târg.

— Pentru mine e mult.

Slate sosi marțea următoare, provocând mare bucurie. Copiii erau încântați de darurile venite prin el de la bunicii din Vest. Fusese inclus până și un dar pentru Mindy. „I-l puteți trimite, sau îl puteți păstra până se va întoarce", scria în bilețelul inclus, iar Virginia își înghiți nodul din gât. *Oare Mindy se va mai întoarce vreodată?* se întrebă ea.

Entuziasmul copiilor fu probabil întrecut doar de Jonathan. Slate adusese un nou armăsar, un animal magnific. Lucios, musculos şi arătos. „Ca o bucată de marmură", spuse Jonathan cu ochi sclipitori. Iar Virginia fu de acord. Animalul era frumos. Nu păşea, ci ţopăia – cu capul sus, urechile ridicate, ochii sclipitori şi nările umflate. Cu toate că era energic şi musculos, cea mai minunată caracteristică, după părerea Virginiei, era aceea că putea fi mânuit cu uşurinţă. Până şi copiilor le fusese îngăduit să-i mângâie pielea strălucitoare.

— Se poartă fermecător, spuse Slate cu mândrie. Niciodată n-am văzut un cal mai bine crescut.

— Ei bine, asta e cu siguranţă ceea ce aveam nevoie, răspunse Jonathan. Sunt puţin cam bătrân pentru a mai mânui frânghiile.

Slate adusese şi trei iepe noi. O completare minunată la herghelia lor.

De îndată ce instalară noile animale în grajdul lor, familia se aşeză la o cină întârziată. Slate păru tare grăbit să termine de mâncat. Se întoarse în bucătărie mai târziu purtând un costum nou, cu faţa sclipind de atâta spălat şi părul pieptănat pe spate.

— Pot împrumuta maşina? întrebă el zâmbind timid.

Jonathan râse şi încuviinţă.

— Mergem s-o vedem pe Lucy, nu-i aşa?

— Ei bine, nu ştiu ce vrei tu să faci, dar eu ştiu sigur ce vreau.

— Vrei să te căsătoreşti cu Lucy? întrebă Olivia cu voce piţigăiată.

Slate se îmbujoră.

— Aşa a spus Martha.

— Aşa deci... Martha a ghicit, nu-i aşa?

— Căsătoreşte-te cu Lucy *şi* cu mine, continuă copila, apucându-l de mână.

— Îmi faci o propunere? întrebă Slate, lăsându-se jos lângă fetiţă.

— Ce-i aia *popunere*?

Slate îi ciufuli părul.

— O să afli tu, destul de curând, spuse el şi se îndreptă de spate, dar sper ca Lucy să fie la fel de nerăbdătoare ca şi tine. Spunând acestea, ieşi din casă. Virginia îl auzi fluierând în timp ce se îndrepta spre maşină.

A doua zi la micul dejun, Slate, cu un zâmbet ce-i acoperea toată fața, îi anunță că Lucy fusese de acord să devină soția lui.

Îl felicitară din toată inima, iar Slate acceptă urările lor cu mare plăcere.

— Și când va avea loc nunta? întrebă Virginia.

Slate se îmbujoră și se foi pe scaun.

— Mă tem că asta depinde de cât de repede termin de construit casa. N-am stabilit încă o dată. Vom vedea cum merg lucrurile. De îndată ce le pun în ordine, vom stabili și data.

Virginia se gândi la propriile începuturi. Ei fuseseră atât de nerăbdători să devină soț și soție, încât nu așteptaseră până la terminarea casei. Fusese o perioadă grea – însă privind acum în urmă, se bucură că nu așteptaseră. Acele luni în plus împreună cu Jonathan fuseseră prețioase. Îl privi pe tânărul Slate și încuviință.

— Vom încerca să-ți dăm o mână de ajutor cu casa asta, spuse ea.

Slate părea nerăbdător să înceapă.

Moștenirea lui Slate se dovedi a fi mai mare decât se așteptaseră. Câteva seri la rând, el și Jonathan petrecură ore în șir la masa din bucătărie cu hârtiile pline de calcule în față, lucrând la noul plan al fermei. Parteneriatul însemna venituri egale, responsabilități egale. Pentru că Jonathan investise suma inițială și deținea cea mai mare parte a hergheliei, Slate urma să contribuie cu o sumă ce urma să echilibreze balanța. Fiecare partener va pune deoparte o sumă egală pentru extinderea în viitor a afacerii sau, dacă era nevoie, pentru acoperirea pierderilor ce puteau surveni.

Banii pe care-i plăti Slate pentru a intra în acest parteneriat ajutară foarte mult la returnarea împrumutului bancar. Datoria fusese împărțită în sume pe care sperau să le poată plăti în viitor. Însă nu se vor atinge de suma pe care cei doi se înțeleseseră s-o pună deoparte drept capital pentru continuarea afacerii.

După ce discutară în detaliu noul plan, Slate se hotărî să nu-și ridice casa pe bucata de pământ pe care i-o pusese Jonathan la dispoziție.

— S-ar putea să avem nevoie de mai mult teren pentru herghelie în viitor. Pentru păşunat şi hrană. Cred că cel mai bine ar fi să mă interesez dacă nu există ceva pământ în apropiere.

În cele din urmă, reuşi să cumpere o bucată de pământ învecinată cu proprietatea lor, străbătută de propriul izvor. Amândoi bărbaţii fură încântaţi de faptul că vor avea acces la apă pentru animalele scoase la păşune.

— S-ar putea să fim nevoiţi să mai angajăm un ajutor, remarcă Jonathan cu satisfacţie în timp ce se pregăteau de culcare. Aproape că nu mai reuşim să facem faţă.

— Asta n-ar trebui să fie o problemă. Sunt mulţi tineri prin vecini.

— Nu e chiar atât de simplu. Nu putem angaja pe oricine pentru munca asta.

Virginia ştia că amândoi bărbaţii erau foarte pretenţioşi când era vorba de pregătirea cailor.

— Tu petreci multe ceasuri făcând alte lucruri, în afară de dresatul cailor, spuse ea în cele din urmă. De ce nu angajezi pe cineva care să le facă?

— Alte lucruri cum ar fi?

— Cum ar fi adăpatul, hrănirea cailor, curăţarea grajdurilor – tot felul de lucruri.

Jonathan rămase dus pe gânduri.

— De ce nu? Pentru asta nu-ţi trebuie foarte multă îndemânare. O să vorbesc dimineaţă cu Slate.

Şi aşa se face că tânărul Jacob Mooring ajunse să lucreze la ferma lor.

Virginia dădu buzna afară după ce vorbise la telefon.

— Jonathan! Jonathan! strigă ea.

El observă panica din glasul ei. Lăsă lucrul pe care-l făcea şi se îndreptă spre ea.

— Ce este?

— Jonathan, spuse ea cu glasul tremurat. Trebuie să acoperim ţgheaburile de apă.

Jonathan îşi scoase pălăria boţită şi se uită la ea nedumerit.

— Trebuie să ne asigurăm că sunt acoperite atunci când nu le folosim. Când nu este nimeni prin preajmă.

— Ce vrei să...

— Ştii cum este James, continuă Virginia pe nerăsuflate. Se caţără peste tot şi încearcă tot. Ar putea să...

— Nu l-am văzut niciodată pe James lângă jgheaburile cu apă.

— Poate că încă nu... dar o să ajungă şi acolo. Nu este nimic... Se opri şi-şi prinse mâinile una de cealaltă.

Jonathan făcu un pas înainte şi îi puse mâna pe umăr.

— Stai puţin, spuse el. Să revenim. Nu reuşesc să înţeleg ce vrei să spui. Nu putem acoperi jgheaburile... ştii asta. Caii vin pe tot parcursul zilei şi se adapă din ele. Ce s-a întâmplat?

Virginia trase aer în piept.

— Tocmai m-a sunat mama. Cei din familia Birdsail şi-au găsit băieţelul de doi ani... înecat... în jgheab. Ultimele cuvinte le rosti aproape şoptit.

Jonathan o trase la pieptul lui.

— O, Virginia, spuse cu buzele în părul ei.

Nu ceru detalii. Ştiau amândoi că vestea va ajunge la toţi cei din vecinătate. Se vor auzi multe despre această tragedie – unele exagerate – altele false. Însă vor auzi – cum a fost găsit copilul, reacţia părinţilor loviţi de crunta tragedie. Jonathan o ţinu la pieptul lui.

— O să avem grijă, o asigură.

— Jonathan, nu cred că aş putea suporta să mai pierd alt...

— Şşş, spuse el punându-i un deget pe buze. O să am grijă, spuse el din nou. Mă duc astăzi în oraş.

Şi aşa făcu.

Nu puteau acoperi jgheaburile, îi explică el în timp ce descărcă un sul de sârmă ghimpată. Împrejmui gardurile pe care erau prinse jgheaburile pentru adăpat caii. Un băieţel pornit în explorare, va fi ferit în felul acesta de pericol.

Iar Virginia decise să bată scânduri peste cisterna de ploaie.

Picioruşele lui James şi imaginaţia lui activă îi ţinu ocupaţi. Nu numai că micuţul era în continuă mişcare, însă avea şi o viteză uimitoare. Acum o clipă se juca lângă Virginia în timp ce ea plivea în grădină sau agăţa rufele pe sfoară, iar în clipa următoare nu mai era nici urmă de el. Îi plăcea să-l urmărească pe Murphy şi alerga după el oriunde decidea acesta că este cazul să meargă. Şi întotdeauna strecura câte un obiect – beţe, pietre sau iarbă – în orice loc disponibil.

– Băiatul ăsta o să dea de bucluc într-o zi, zise Virginia lui Jonathan, clătinând din cap. Într-una din zilele astea o să vâre cine ştie ce, într-un loc unde n-are ce căuta.

Chiar în acea după-amiază auzi ţipetele lui Jamie şi alergă să vadă ce s-a întâmplat. Îl găsi la stiva de lemne, cu degetul prins într-o gaură. Reuşi să-l scoată de acolo, însă nu fără oarecare răni la deget.

– Poate că aşa o să te înveţi minte, îl dojeni ea cu blândeţe. Nu-ţi poţi vârî degetele în locuri ca acesta.

Două zile mai târziu, auzi mare tărăboi. Murphy lătra, iar James urla cât îl ţineau plămânii. Îşi ridică fusta şi alergă spre fundul grădinii.

Până şi de acolo, de la distanţă, putea vedea albinele furioase dându-le târcoale. Nu putea face decât un singur lucru. Să intre în roi, să-şi apuce copilul şi s-o ia la sănătoasa.

Cu toate acestea, nu scăpă fără câteva înţepături. După ce puse praf de copt pe urmele de muşcătură de pe trupul lui James şi al ei, se duse să vadă ce face câinele.

– Murphy – câine nesăbuit ce eşti. Nu te duce mintea să te ţii departe de stupi? dojeni ea câinele, care încă se mai rostogolea în ţărână, cu botul între labe.

Virginia privi spre stup. Un băţ lung şi subţire atârna din deschizătură. James împinsese din nou degetul în gaură.

Când sosi şi vara, fără vreo veste de la Mindy, Virginia simţi că o cuprinde nerăbdarea. *De ce n-o lasă Jenny să scrie? Nu trebuie să fie atât de răzbunătoare*, îşi spunea ea. *Ştie cât de îngrijoraţi suntem.*

Însă poate că Jenny nu ştia asta. Ea nu se îngrijorase nici măcar o dată pentru fetiţa ei, în toţi acei ani în care fusese cu ei. Poate că Jenny nu înţelegea ce înseamnă a fi părinte. Poate că nu învăţase niciodată. Virginia se întrebă dacă Jenny înţelegea, măcar acum, cum este dragostea de mamă.

După ce discută cu Jonathan, cei doi deciseră ca Virginia să-i scrie lui Mindy, prin intermediul avocatului lui Jenny. N-aveau siguranţa că acesta va încredinţa scrisoarea fetei, nici că Jenny o va lăsa s-o primească.

Te rog, Doamne, se rugă Virginia în timp ce ticluia scrisoarea, *Te rog, fă ca Mindy să afle cât de mult o iubim şi ne rugăm pentru ea...*

Virginia umplu paginile cu noutăţi despre familie şi întâmplări de peste zi din comunitate. „Murphy şi Buttercup îţi trimit şi ei dragostea lor", încheie ea, în speranţa că salutul va aduce un zâmbet pe buzele fetei şi-i va stârni amintiri plăcute.

Jonathan incluse o scrisoare din partea lui pentru avocatul lui Jenny, rugându-l politicos să dea mai departe scrisoarea şi amintindu-i de responsabilitatea sa etică – dacă nu legală – de a se asigura că Mindy o duce bine.

Nu-şi făcură prea mari speranţe că avocatul le va îndeplini dorinţa. Tot ce puteau face era s-o încredinţeze pe Mindy – şi pe Jenny – în grija plină de dragoste a Tatălui ceresc.

Virginia îşi îndreptă atenţia asupra grădinii ei. Îi ţinea cel puţin mâinile ocupate, dacă nu şi gândurile.

Aştepta al patrulea copil şi avea stări de greaţă dimineaţa. *N-am timp pentru asta,* se dojeni ea. *Am atâtea de făcut şi mai trebuie să-l urmăresc şi pe James...*

O ajută mult faptul că Martha era în vacanţa de vară. Fata îl supraveghea pe James, încercând să-l ţină la distanţă să nu alerge după găini cu bâtul sau să umple troaca de grăunţe cu pământ din straturile de flori. Însă până şi vigilenţa Marthei nu-l putea proteja pe James de buclucuri. Virginia auzea adesea: „Vino repede!" şi atunci ştia că James a făcut iar vreo năzbâtie.

Treptat scăpă şi de greaţa de dimineaţă, însă lunile de vară erau de-acum pe sfârşite. Frunzele începură să-şi schimbe culoarea în ruginiu, iar florile de toamnă înfloriră sclipitoare pe marginea aleii. Legumele din grădină trebuiau culese, iar Virginiei nu-i mai rămânea prea multă energie după treburile de peste zi.

Belinda venea adesea în acele zile de la începutul lunii septembrie, iar Virginia era recunoscătoare pentru ajutorul mamei sale. Mâinile acesteia ajutară la pregătirea multor conserve pentru iarnă. Iar discuţiile lor făcură treaba mult mai uşoară. Virginia aştepta cu mare plăcere acele momente petrecute împreună.

— Abia aştept ca Danny şi Alvira să se întoarcă cu cel mic. Gândeşte-te – o să aibă mai mult de un an când o să ajungem noi să-l vedem, comentă Belinda.

— Ai mai aflat ceva despre Danny?

— Nu – nu, de câteva săptămâni. Poşta ajunge atât de greu. Însă ar trebui să se întoarcă la începutul anului. Asta dacă nu cumva organizaţia lui îi va cere să rămână mai mult.

— Crezi că este posibil?

— Au lăsat să se înţeleagă. Eu sper însă că n-o vor face. A trecut atâta vreme. Mă tot gândesc la acei părinţi care au copii misionari în ţările îndepărtate. Fac un sacrificiu extraordinar.

— Poate că ar fi mai uşor dacă s-ar afla acolo în calitate de misionari, remarcă Virginia. Atunci poate că sacrificiul ar avea un scop real. Nu că studierea animalelor n-ar fi şi acesta un scop în sine – dar mie îmi pare că – că şi oamenii care locuiesc acolo ar putea face asta.

Belinda încuviinţă.

— Mă gândesc că are şi el multe de învăţat, spuse ea în cele din urmă.

— Poate că aşa este.

Câteva clipe desfăcură păstăile de fasole în linişte.

— Nu ştiu cât aş mai putea lăsa lucrurile să meargă în felul ăsta la fermă, spuse Belinda, ca pentru sine.

Virginia o privi surprinsă. După părerea ei, domnul Simcoe se descurca bine.

— Este vreo problemă? întrebă ea. Domnul Simcoe nu...

— O, el e bine, se grăbi mama ei să spună. S-a descurcat foarte bine. A fost o adevărată binecuvântare. Faptul că a stat cu ei le-a dat posibilitatea de a rămâne mai multă vreme în propria casă. Acum însă...

— Acum? o îndemnă Virginia să-şi isprăvească gândul.

— Acum... artrita mamei o deranjează din ce în ce mai rău. Acum are probleme cu umerii. Abia mai poate ridica mâinile deasupra capului. Îi este din ce în ce mai greu să se îmbrace. Iar tata are propriile lui probleme şi nu o poate ajuta prea mult.

— N-am ştiut, spuse Virginia cu tristeţe.

Belinda oftă.

— O ştii pe mama. Spune că nimeni nu va face pentru ea ceea ce poate face singură.

— N-o învinovăţesc.

— Nici eu. E destul de greu să ai altă *femeie* care să te ajute să te îmbraci sau să faci baie. Nu mă aştept ca domnul Simcoe să facă asta pentru mama. Nici ca ea să-i îngăduie aşa ceva.

Virginia îşi aminti de anii în care îngrijise de bunica Withers. Îngrijirea la pat făcea aproape imposibilă intimitatea.

Însă mai simţea încă acea împotrivire lăuntrică – nu, nu era posibil ca lucrurile să fie atât de grave. Trebuie să existe vreo modalitate ca bunicii ei să rămână în propria casă. Să rămână acolo unde fuseseră dintotdeauna.

— Sper... sper că nu ne vom pripi... cu decizia, spuse ea în cele din urmă.

— Să ne pripim? Scumpa mea, spuse Belinda râzând uşurel şi clătinând din cap, în ultimii cinci ani ne-am tot „târât picioarele". Demult ar fi trebuit să plece de la fermă.

— Ce zici? Ai fi de acord ca Martha să călărească pe Buttercup?

Virginia fu surprinsă de întrebarea lui Jonathan.

— E cam mică pentru asta, nu-i aşa?

— Poate. Poate nu. A stat în şa încă de când era o mână de copil.

— Dar nu singură.

— Nu, nu singură.

— Vrei asta de dragul ei... sau al calului? întrebă ea pe un ton glumeț.

— Ei bine, lui Buttercup nu i-ar strica dacă ar călări-o cineva, răspunse el ca și când ar fi fost prins cu mâța în sac.

— Credeam că tu și Slate vă îngrijiți să facă suficientă mișcare.

— Nu mișcarea e problemă. De asta avem noi grijă. Însă ar trebui să rămână în contact cu copiii. Cu adulții e altceva. Însă dacă vrem ca Buttercup să rămână un cal pentru copii...

— Înțeleg.

— N-o s-o lăsăm singură. Cel puțin deocamdată. O să călărim alături de ea, până când vom fi siguri că se poate descurca singură. Mindy nu a fost cu mult mai mare...

Virginia rămase dusă pe gânduri. Nu-i plăcea să grăbească creșterea Marthei. Însă nu dorea ca iapa lui Mindy să se obișnuiască doar cu călăreți adulți. Și știa că Martha va fi de-a dreptul încântată să poată călări singură.

— Cred că n-ar fi o problemă, fu ea de acord în cele din urmă. Îl văzu pe Jonathan zâmbind.

CAPITOLUL 18

Un vânt tăios zguduia jgheabul de scurgere din colțul bucătăriei, agitând crengile mesteacănului de la fereastră şi ridicând vârtejuri de frunze căzute, împrăştiindu-le peste grădina proaspăt arată. Tufele de trandafiri şi arbuştii fuseseră puşi în straturi pentru iarnă, legumele fuseseră adunate, iar pământul proaspăt arat.Toamna plutea în aer.

Virginia ascultă vântul ce şuiera afară, bucuroasă de căldura casei pe care i-o oferise Jonathan. Pusese smântâna în vasul pentru pregătit untul, pentru ca mâine să-l poată frământa. Era ultima treabă pe ziua de azi. Urma să mai pregătească cidrul fierbinte pentru Jonathan şi Slate, care discutau despre afacerile fermei în fața focului din camera de zi. Va putea să-şi întindă picioarele în fața focului şi să-şi ia lucrul de mână în timp ce sunetul vocilor lor o va umple de un sentiment de tihnă.

Însă nu bine apucă să toarne smântâna, când un sunet neobişnuit îi atrase atenția. Văzu proiectată o rază de lumină pe pereții cotețului de găini, rază ce se arcui mai apoi spre verandă. Pe alee intrase o maşină care opri lângă poarta din spate.

Virginia se încruntă. *Ce-i asta? La ora asta târzie.* Privi spre ceas – aproape zece fără un sfert. Nici vecinii, nici membrii familiei nu veneau la ei la o asemenea oră. Decât dacă se întâmplase ceva.

Virginia simți o strângere de inimă.

— Jonathan... a venit cineva.

Jonathan i se alătură degrabă, încercând să străpungă cu privirea întunericul de afară. Se auziră paşi grăbiţi pe scândurile verandei, iar Jonathan se duse să deschidă uşa înainte ca vizitatorul să bată.

În uşă stătea domnul Woods. Virginia îşi dădu seama după expresia feţei sale că omul era tulburat. *Jenny*, şopti inima ei şi-şi duse mâna la gât.

— Intraţi, îi făcu semn Jonathan. Înţeleg că... aţi primit veşti.

Drept răspuns, bărbatul le întinse o singură foaie de hârtie.

— A venit asta. Cu poşta de azi. Am găsit-o doar acum, când am avut timp să-mi verific corespondenţa.

Jonathan întoarse scrisoarea spre Virginia, care stătea lângă el. Încercă să citească peste umărul lui.

Dragă bunicule Woods,

Mama este foarte bolnavă şi nu ştiu ce să fac. Poţi veni?

Cu respect,

Mindy

Virginia îşi ridică ochii de pe pagină. Era pentru prima oară când primeau veşti de la copilă. Ciudat... amestecul de preocupare copilărească şi totodată grijulie. În altă situaţie, Virginia ar fi zâmbit. Acum însă nu se putea gândi decât la faptul că Jenny era foarte bolnavă. Mindy era singură cu ea. Sărmanul copil. Sărmana fetiţă.

— Plecaţi, îl auzi pe Jonathan spunându-i domnului Woods. Nu era tocmai o întrebare.

— Nu există adresa expeditorului, spuse bărbatul, iar vocea îi răsună dogită. Îngrijorată.

— Nu există nicio modalitate de a afla...

— Trebuie să aflu cumva. Nu pot doar să... Se opri.

Slate li se alătură. Rămase mai în spate, cu o expresie de îngrijorare pe chip, ascultând cele ce se spuneau.

— Cum ar fi să încercăm la poliţie?

— Nu ştiu.

— Poate că personalul spitalului ştie, dacă a fost tratată la ei.

— Nu ştiu, repetă el. Dar o s-o găsesc. Cumva. Sper doar să nu fie prea târziu. M-am... m-am gândit că vreţi să ştiţi, spuse el în timp ce Jonathan îi înapoie scrisoarea.

— Sigur spuse el trecându-şi o mână prin păr. Sigur că da.

Virginia îşi dădu seama că pe obraji i se prelingeau lacrimi. Îşi căută batista.

— Pot să ajut cu ceva? îl auzi pe Jonathan întrebând.

— Rugaţi-vă. Vă rog, rugaţi-vă. Ca s-o pot găsi la timp pentru... pentru a ne lua rămas bun aşa cum se cuvine. Părea atât de îndurerat. Atât de îmbătrânit dintr-odată, încât Virginia izbucni din nou în lacrimi.

— O să ne rugăm. Plecaţi cu trenul de mâine?

— Plec acum. Cu maşina. Nu... nu pot sta liniştit, aşteptând ziua de mâine.

— Plecaţi pe noapte? Jonathan părea şocat. Privi pe fereastră. Vântul şuiera în toate cotloanele, scuturând cu violenţă tot ce întâlnea în cale.

Bărbatul încuviinţă, împături scrisoarea şi o vârî în buzunar.

— Aţi avea nevoie de un alt şofer? se oferi Jonathan. Însă domnul Woods clătină din cap.

— Nu, mulţumesc, mă descurc. Apreciez oferta.

— Ne vom ruga pentru protecţie, adăugă Jonathan.

Bărbatul se răsuci pe călcâie, însă Virginia făcu un pas înainte.

— Vă rog, vă rog, îl imploră ea. Ţineţi-ne la curent. Şi îmbrăţişaţi-o pe Mindy din partea noastră.

— Aşa o să fac, promise el şi plecă.

— Sunt sigură că Jenny nu-i dă voie lui Mindy să ne scrie, spuse Jonathan ca răspuns la întrebarea pe care o citea în privirea Virginiei, după ce domnul Woods plecă. Probabil că i-a spus lui Jenny că-i va scrie bunicului Woods, iar Jenny i-a îngăduit.

— Şi a uitat să scrie adresa expeditorului pe plic, adăugă Virginia, gândindu-se la plicurile preadresate pe care Mindy nu avusese permisiunea de a le folosi. O, Mindy, hohoti ea. Sărmana noastră fetiţă...

Rămaseră îmbrăţişaţi multă vreme.

Trecură două zile înainte de a primi veşti. Două zile lungi, chinuitoare.

— Le-am găsit, fură primele cuvinte pe care le rosti domnul Woods când telefonă. Mi-a trebuit ceva vreme şi am analizat o mulţime de variante care nu m-au ajutat cu nimic – însă până la urmă le-am găsit.

— Ce face? întrebă Virginia, uşurată şi temătoare, în acelaşi timp.

Glasul lui deveni sobru.

— Mindy a avut dreptate. Este foarte bolnavă.

— Cum este Mindy?

— Este un mic soldat. Nu ştiu cum s-a descurcat atâta vreme. Ştii că a avut grijă de mama ei săptămâni la rând? Jenny e la pat de aproape două luni.

Virginia era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Mindy era doar un copil. Nu era drept. Înghiţi nodul pe care-l simţea în gât. În cele din urmă întrebă:

— A primit răspuns la rugăciunile ei? Nu trebuia să-şi explice întrebarea.

— Nu... spuse domnul Woods sobru. Însă Jenny este mult, mult mai deschisă, mai maleabilă. Cred că a fost chiar bucuroasă să mă vadă. Uşurată. Nu mi-a stat împotrivă – deloc. Nu s-a opus când am insistat s-o duc la spital. Cred că ştie... Se opri, apoi reveni. Cred că ştie că se apropie de final. Nu... nu se poate să nu ştie. E atât de slabă. Atât de fragilă.

— Acum este în spital?

— Da.

— Şi Mindy?

— Este aici. Vrea să vorbească cu tine. Se poate?

— O, sigur. Virginiei nu-i venea să creadă. Se rugă în inima ei să poată avea tăria de a vorbi, nu doar de a plânge.

Îndată o auzi pe Mindy la capătul firului.

— Bună, mama.

Era aproape prea mult pentru Virginia. Luptă să se stăpânească.

— Bună, spuse din nou Mindy. Eşti acolo?

– Da, răspunse ea într-un final.

– Cum sunteți? întrebă Mindy. Părea foarte matură şi cu adevărat preocupată de ei.

– Suntem... suntem cu toții... bine. Tu cum eşti, draga mea?

Virginia trase adânc aer în piept şi reuşi să-şi controleze emoțiile.

– Sunt bine. Dar mama nu. E foarte bolnavă.

– Ştiu. Bunicul tău mi-a spus. Îmi pare rău.

– Nu cred că se va face bine.

– O să ne rugăm.

– Mama... încă nu L-a rugat pe Isus s-o ierte. Fetița părea foarte tristă. Dar... dar seara trecută a spus... a spus că ar vrea să ştie cum să facă asta. A spus că şi-ar fi dorit să nu fi fost atât de încăpățânată. A spus asta. E important?

– Da, cred... cred că este... un semn foarte bun, răspunse Virginia. Poate că se... se gândeşte serios la asta. Trebuie să continuăm să ne rugăm...

– Mama, o opri Mindy. Nu mai este mult timp pentru rugăciune.

Virginia abia fu în stare să isprăvească conversația. O asigură pe copilă că se gândesc la ea. Că se roagă pentru ea. Că o iubesc foarte mult. O auzi luându-şi rămas bun cu vocea plină de lacrimi. Îşi dori să poată alerga în camera ei şi să plângă. Sau să se roage. Sau amândouă.

Domnul Woods veni din nou la telefon după ce Mindy îşi luase rămas bun.

– L-am contactat pe pastorul Black, spuse el. Mi-a promis că va merge s-o viziteze pe Jenny. Nu va aştepta până dimineață – a spus că îi vor da voie să intre în spital în seara asta.

Virginia se simți extrem de uşurată. *Te rog, Doamne,* se rugă ea chiar în timp ce continua să vorbească cu domnul Woods. *Pune în gura pastorului cuvintele potrivite. Fie ca Duhul Tău cel Sfânt să ia acele cuvinte şi să le facă vrednice de crezare în mintea lui Jenny. Deschide-i ochii ca să vadă adevărul, Doamne. Să Te vadă pe Tine.*

– Vă telefonez, spuse domnul Woods. Vă țin la curent.

– Da. Vă rog, vă rog. Vom aştepta cu nerăbdare. Telefonul se închise. Virginia rămase multă vreme cu receptorul lângă inimă.

Tresărea puternic când auzea telefonul sunând. Un apel fusese de la mama ei, întrebând-o dacă mai primise vreo veste. Apoi îi telefonase Clara, spunându-i că se roagă. Apoi bunica.

Glasul atât de cunoscut şi anii de experienţă, de credinţă în Dumnezeu în vremuri de necaz şi de pierdere, o încurajară enorm pe Virginia.

— O, bunica, spuse ea cu glasul frânt. Nici nu mai ştiu ce să mă rog...

— Domnul nu ne cere să alegem cele mai potrivite cuvinte, draga mea, spuse Marty. Ne cere doar să ne încredem în El. Şi El ştie că nu ne este uşor tot timpul – mai ales atunci când vedem doar cu ochii de carne.

Târziu în acea după amiază, sosi vestea pe care o aşteptase şi de care se temuse. Chiar şi aşa, Virginia simţi şocul acestui sfârşit.

— Jenny s-a dus, spuse domnul Woods simplu.

— Atât de... atât de curând, murmură Virginia.

— Da... n-am avut mult timp. Urmară câteva clipe de tăcere. Mindy vrea să vorbească cu tine.

— Mama... Mindy plângea, iar Virginia se străduia să-i înţeleagă cuvintele. Mama... a făcut-o. Mama Jenny L-a rugat pe Isus s-o ierte.

Virginia simţi că nu se mai poate ţine pe picioare.

— Scumpa mea... asta este o veste extraordinară, reuşi să spună. Mă bucur atât de mult. Însă Mindy plângea atât de tare, încât bunicul ei fu nevoit să ia din nou receptorul.

— Aşa este, o asigură pe Virginia cu glas tremurat. Pastorul Black i-a împărtăşit Cuvântul, iar Jenny s-a împăcat cu Dumnezeu. Chiar m-a... m-a chemat în salon şi mi-a cerut iertare. Închipuie-ţi asta. Mi-a cerut iertare. Eu sunt acela care trebuia să-mi cer iertare de la ea.

Era atât de zdrobit, încât abia mai putea vorbi.

— Jenny a mea n-a avut o viaţă uşoară, spuse el într-un final, însă până la urmă şi-a aflat pacea.

Atât de multe sentimente o încercară. Era atât de bucuroasă. Însă era şi foarte întristată. Se bucura şi se întrista, în acelaşi timp. *Ce-ar fi*

fost dacă... Dacă... repeta mereu în minte. *Dacă ar fi făcut asta cu ani în urmă – s-ar fi scutit pe ea însăşi... şi pe alţii... de toţi aceşti ani de durere. Ce-ar fi fost dacă ar fi ales drumul bun...* Prietena ei, Jenny, cu părul roşcat, strălucitor, cu ochii verzi, sclipitori, deşteaptă şi chiar colerică. Virginia o iubise. Adevărat, Jenny o aducea la exasperare uneori. Se certau... se împăcau... Jenny o îngrijorase, însă o admirase şi de multe ori ar fi dorit s-o apuce de umeri şi s-o scuture bine. O, dacă... dacă ar fi avut posibilitatea să-şi ia rămas bun de la ea.

Domnul Woods vorbea din nou.

— Ţi-a scris o scrisoare. În cele din urmă. A fost nevoită să dicteze... dar a vrut atât de mult să afli... ceea ce simţea. A luptat... cu ultima suflare... să rostească acele cuvinte. Apoi... m-a rugat să-i iau mâna şi... şi s-o ajut să semneze. Era prea slăbită... Nu mai putu continua.

Virginia se prăbuşi pe un scaun aşezat lângă telefon şi plânse în hohote.

O altă voce se auzi la telefon. Virginia o recunoscu imediat.

— Sunt pastorul Black. Ce mai faci, domnişoară Simpson? Nu, nu mai eşti domnişoara Simpson, nu-i aşa? Iartă-mă. Vreau să vă spun înainte de toate că îmi pare rău că nu le-am localizat pe Mindy şi pe mama ei mai devreme...

— O, răspunse Virginia de îndată, suntem recunoscători pentru că ai încercat.

— Domnul Woods m-a rugat să vă dau câteva informaţii. O va aduce pe Jenny acasă, pentru a fi îngropată lângă biserica de acolo. Încă n-am făcut aranjamentele necesare cu pastorul vostru, însă o să vă anunţăm de îndată ce vom rezolva lucrurile. Mindy o să călătorească împreună cu domnul Woods, desigur. Este o fată grozavă, Mindy a voastră. Cred că sunteţi mândri de ea.

Jenny a avut câteva ultime dorinţe. A dorit să-l informezi pe prietenul vostru comun, Jamison, despre faptul că a acceptat iertarea Domnului, înainte de moarte.

Virginia fu surprinsă.

— Jamison?

În ultimii ani nu mai ţinuse legătura cu Jamison şi soţia acestuia, Rachel. Jamison nu mai juca fotbal profesional. După patru sezoane

bune, se lovise la genunchi şi se întorsese la cealaltă profesie a sa. Se stabiliseră într-un orăşel mic, aveau o familie crescândă şi slujeau în biserica locală. Presupuse că adresa pe care o mai avea era valabilă.

— Desigur, îi spuse pastorului Black.. O să fiu... bucuroasă să-l informez.

— De asemenea, a mai avut un mesaj... pentru mama ta.

Virginia aşteptă.

— A spus că a fost singura mamă pe care a cunoscut-o vreodată. Şi că te-a invidiat... teribil. Însă vrea ca mama ta să ştie că, în felul ei, a iubit-o şi a respectat-o şi că a fost întotdeauna recunoscătoare pentru grija ei şi – cred că aşa a spus – terapia acordată.

— Da, spuse Virginia, aşa este.

Urmă o scurtă pauză.

— Şi... cum eşti? întrebă pastorul.

— Suntem... suntem bine, spuse Virginia, neştiind ce să răspundă.

— Şi familia?

— Suntem cu toţii bine. Jonathan – soţul meu – este foarte ocupat. Şi eu sunt destul de ocupată cu patru – adică trei ai noştri – întotdeauna o punem la socoteală pe Mindy.

— Cred că toată treaba asta a fost grea pentru toţi.

— Da... da, aşa este. Foarte grea.

— Este o fetiţă minunată.

— Şi... tu? întrebă Virginia, simţindu-se mai calmă şi capabilă să vorbească. Încă mai păstoreşti acea biserică mică?

— Ei bine... nu mai este chiar atât de mică. A crescut mult de când ai fost aici. Am fost nevoiţi să construim.

— Este minunat. Şi mama ta?

— Este bine. Am fost s-o vizităm, vara trecută. E foarte fericită.

— Şi asta e o veste bună. Remarcase că vorbise la plural. Ai... ai familia ta?

— Da. Da... m-am căsătorit cu una dintre tinerele din biserică. Elsie Blakewell. Probabil că nu ţi-o aminteşti. Ai fost acolo doar o singură duminică. E o femeie minunată. Avem doi micuţi – al treilea va sosi luna viitoare.

— Felicitări. E frumos. Şi noi mai aşteptăm unul.

— Minunat. Micuții ăştia chiar dau sens vieții, nu-i aşa?

— Aşa este.

Îşi luară rămas bun, iar Virginia puse receptorul în furcă. Se simțea mult mai bine după discuția cu pastorul Black – apoi îşi dădu seama că aceasta fusese, de fapt, intenția ultimei părți a discuției. După ce-i transmisese mesajele acelea atât de emoționale, pastorul ştiuse că ea avea nevoie să se gândească la altceva. Trebuia să-i mute gândurile dincolo de tragedia aceasta, la lucruri mai plăcute – cum ar fi familia. Avu impresia că Jonathan l-ar fi îndrăgit pe pastorul Black. Păcat că nu avuseseră ocazia să facă cunoştință.

Însă când se întoarse la bufet ca să-şi continue pregătirile pentru cină, gândul ei se îndreptă spre Mindy. Ce se va întâmpla acum cu ea?

— M-am întrebat, spuse Jonathan după ce se retraseră în dormitorul lor, ce paşi trebuie făcuți pentru a cere tutela.

— Şi eu m-am întrebat asta.

— Nu ştiu dacă este vorba din nou de un proces de durată şi de tot felul de audieri la tribunal. Cred că cel mai bine ar fi să-l întrebăm pe tatăl tău.

— Da, ar trebui să ştie câte ceva despre asta – cel puțin atât cât să facem primii paşi.

Tăcere.

— Dacă... dacă trebuie să mai trecem prin aşa ceva... ce părere ai? întrebă Jonathan.

Virginia se foi.

— Sperasem să putem plăti împrumutul acela. Îşi schimbă din nou poziția. Dar nu-mi pot imagina acum viitorul fără Mindy.

— Vrei să spui... să mergem din nou la tribunal?

— Da.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere.

Urmară alte câteva clipe de tăcere.

— Crezi că fiica noastră s-a schimbat? întrebă Virginia.

— Bănuiesc că da. Nu cred că un copil ar putea trece prin ce a trecut ea, fără să se fi schimbat deloc.

Virginia ştia, în inima ei, că Jonathan avea dreptate, însă speră totuşi că Mindy a lor nu se schimbase prea mult.

Serviciul de înmormântare fusese organizat într-o miercuri după-amiază, în biserica din orăşelul lor, cea pe care o frecventase Jenny când era copilă. Virginia fu surprinsă de numărul mare de persoane care veniseră – însă n-ar fi trebuit să fie. Mulţi oameni o cunoscuseră pe Jenny încă din timpul anilor de şcoală, iar domnul Woods era considerat un membru important al comunităţii. Ziarul pe care-l conducea era un câştig pentru oraş. Ceea ce o surprinse cel mai tare era să-l vadă pe Jamison acolo, împreună cu familia lui. Obţinuse de la părinţii lui numărul de telefon şi-l sunase, îndeplinind astfel dorinţa lui Jenny. Însă nu se aşteptase să facă un drum atât de lung pentru a participa la înmormântarea lui Jenny.

Mindy intră în biserică împreună cu bunicul Woods şi fu îndrumată pe banca din faţă, pe care se aşeză tăcută. Părea palidă şi mult mai slabă decât fusese. Şi mai înaltă. Virginia parcă privea alt copil. I se pusese un nod în gât. Dădu să se ridice de pe scaunul ei ca să meargă la fetiţă şi s-o îmbrăţişeze, însă organistul începu să cânte. Serviciul era pe punctul de a începe.

Domnul Woods îşi puse braţul în jurul umerilor lui Mindy, iar Virginia se lăsă pe scaun. Va aştepta, cu toate că îi va fi tare greu. Pastorul lor le împărtăşi câteva amintiri legate de Jenny – şcolăriţa cu părul roşcat şi plină de viaţă. Descrierea fu atât de exactă, încât Virginia avu impresia că o vede din nou pe prietena ei, ochii ei sclipitori, părul roşu pe care şi-l arunca pe spate, bărbia ridicată cu încăpăţânare. Pastorul continuă prin a împărtăşi membrilor bisericii ce se întâmplase în ultimele zile de viaţă ale lui Jenny, despre întoarcerea ei la Dumnezeu. O linişte adâncă se aşternu peste cei ce ascultau. Câţiva dintre ei îşi scoaseră batistele şi-şi şterseră ochii. Bucurându-se de vestea bună, încheiară serviciul de înmormântare

cântând imnul „Vechea cruce". Apoi ieşiră în linişte din biserică, pentru a urma sicriul în cimitirul din vecinătate.

Virginia nu-şi dădu seama că Jamison se afla lângă ea decât când îl auzi şoptind:

— Ei bine, Virginia, ai reuşit. În cele din urmă, a făcut alegerea corectă.

— N-am făcut eu asta. Niciodată n-am putut s-o fac să înţeleagă. Nu... n-am fost eu. Cred că Mindy are multe de-a face cu asta. A învăţat-o ce înseamnă dragostea. Însă pastorul Black a ajutat-o să înţeleagă şi să creadă Scripturile. Să-şi dea seama că Dumnezeu o iubeşte.

Jamison îi atinse uşor braţul.

— Scriptura ne spune că unul seamănă, altul udă şi altul culege roadele.

Virginia încuviinţă, impresionată de cuvintele lui.

— Poate, spuse ea. Poate că a fost nevoie de fiecare dintre noi. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru credincioşia de care a dat dovată, pentru că n-a abandonat-o pe Jenny. Rugăciunile noastre au primit răspuns, până la urmă.

— Avea atâta potenţial, comentă Jamison. E trist că a aşteptat atât de mult.

Virginia o căută din priviri pe Mindy. O privi ţinându-se strâns de mâna bunicului său.

— Da, spuse ea. Aşa este.

O podidiră lacrimile. Jamison o bătu uşurel pe mână şi trecu mai departe, iar Jonathan se apropie de ea şi-i cuprinse talia cu braţul. Printre lacrimi, Virginia privi fetiţa cu chipul palid, aşezând un trandafir pe sicriul mamei sale. Apoi se întoarse şi-şi îngropă faţa în haina bunicului ei. Virginia dădu să se îndrepte spre ea, însă Jonathan îi puse cu blândeţe mâna pe braţ. Pastorul vorbea din nou.

Când reuşi să-şi facă drum prin mulţime, domnul Woods şi Mindy erau deja în maşină. Probabil că bărbatul fusese nerăbdător s-o îndepărteze pe copilă de această scenă întunecată şi de groapa neacoperită.

Virginia amuţi. Încă nu sosise vremea s-o mângâie pe fetiţă aşa cum tânjea s-o facă.

Virginia şi Jonathan se întoarseră acasă fără a avea şansa de a vorbi cu Mindy. Amândoi se simțeau oarecum dați la o parte. Nedumeriți. Oare să se fi întâmplat acest lucru datorită solemnității serviciului de înmormântare, sau domnul Woods o ținuse dinadins departe de foştii ei părinți? Desigur – desigur nu vor fi despărțiți de copilă.

Jonathan are dreptate, gândi ea cu hotărâre. *Trebuie să facem degrabă demersuri la tribunal pentru a o lua înapoi.*

Tocmai îşi isprăveau cina când sună telefonul. Slate se grăbi să răspundă, sperând, fără îndoială, că este Lucy. Virginia îşi dădu seama, din conversația pe care o purta Slate, că nu era Lucy.

— Da. Da... sunt acasă. Da... cred că da. În seara asta. O să întreb.

Îşi puse receptorul la piept şi se întoarse spre ei.

— E domnul Woods. Vrea să ştie dacă poate veni cu Mindy până aici.

— Sigur că da, răspunse Jonathan. Virginia nu reuşi să scoată niciun cuvânt.

— Da. E bine, răspunse Slate persoanei de la capătul firului. Da... vă aşteaptă. Suntem cu toții nerăbdători s-o vedem. Da. E bine. La revedere!

— O să ajungă într-o jumătate de oră, spuse Slate în timp ce se întoarse spre ei. Zâmbea larg. Ai auzit Martha? Olivia? Vine Mindy!

Un chiot de bucurie răsună în jurul mesei. Până şi James chiui, cu toate că n-avea habar de ce.

— Mindy vine acasă, țipă Martha, apucând-o pe Olivia şi scuturând-o. Vine Mindy.

Virginia simți cum se întristează. Oare copiii vor înțelege că nu va fi vorba decât de o vizită?

CAPITOLUL 19

Inima Virginiei bătu cu putere în timp ce-l privi pe Jonathan deschizând uşa, de parcă ar fi fost o fetişcană în aşteptarea vizitei primului ei peţitor. Ce însemnaseră oare toate acele luni de separare? Ce făcuse Jenny? Ce spusese? Nu primiseră nicio scrisoare. Oare din cauză că Mindy hotărâse să nu le scrie, sau nu-i îngăduise Jenny?

Cei doi păşiră înăuntru. Mindy rămase în picioare în prag, studiind încăperea, sorbind totul din priviri.

— E la fel, o auzi Virginia şoptind.

Virginia făcu încet câțiva paşi spre ea, cu mâna uşor întinsă.

— Bună, Mindy.

Copila se uită la ea cu ochi mari şi parcă bântuiți.

— Bună.

Virginia se surprinse rugându-L pe Dumnezeu, în sinea ei, ca acea prăpastie dintre ele să nu fie atât de mare încât să nu poată fi trecută. Să poată ajunge cumva din nou la inima ei.

Copiii, care se jucaseră în camera de zi, îşi dădură seama că veniseră musafirii lor. Alergară în bucătărie în frunte cu Martha. Olivia şi James o urmau îndeaproape.

— Mindy, strigă Martha, aruncându-se spre ea. Eşti acasă!

O luminiță se aprinse în ochii lui Mindy. Îşi deschise brațele şi cele două fete se îmbrățişară. Ceilalți copii se aruncară asupra lor cu brațele deschise. În următorul moment, Virginia se trezi că face parte

din grămada gălăgioasă, îmbrăţişându-se, râzând şi plângând laolaltă.

Trecu ceva vreme până când lucrurile se liniştiră oarecum. În cele din urmă, Mindy se lăsă dusă de copii, care doreau să-i arate tot ce primiseră în ultimele luni, cât fusese ea plecată. Sosise momentul când cei mari trebuiau să stea de vorbă. Virginia servi cidru fierbinte, tăie câteva felii de dovleac şi se adunară în jurul mesei.

— N-am avut ocazia să-ţi dau scrisoarea lui Jenny, spuse domnul Woods şi scoase un plic din buzunar.

Scrisoarea, gândi Virginia. *Am uitat cu totul de ea.*

O acceptă cu mâini tremurânde şi o deschise cu grijă. *Nu e scrisul lui Jenny*, gândi ea, însă îşi aminti că domnul Woods spusese că Jenny îi dictase scrisoarea. Privirea îi căzu prima dată asupra semnăturii de la sfârşit. *E semnătura ei* – cu toate că abia se vedea.

Dragă Virginia,

Ai fost o prietenă bună. Ştiu că eu n-am fost întotdeauna. Ai făcut o treabă bună crescând-o pe fiica mea. Sunt mândră de ea.

Îmi pare rău. Ai avut dreptate. El iartă.

Îmi pare rău pentru toată durerea pe care ţi-am pricinuit-o. Te rog, iartă-mă.

Ne vedem în ceruri.

Jenny

Virginia împături atentă foaia de hârtie şi o vârî în buzunar. *Sigur că te iert, Jenny*, strigă inima ei.

— Ne-am întrebat, spuse Jonathan. Nu ştim care este procedura pentru a ne fi acordată tutela lui Mindy. Ce trebuie să facem? Ştiţi cumva dacă Jenny a întreprins vreun demers – asta în cazul în care starea ei să-i fi permis s-o facă? Nu ştim de unde să începem.

— O vreţi... înapoi?

— O, da, se grăbi să spună Virginia.

— M-am gândit – am sperat – că o s-o vreţi înapoi. Domnul Woods păru uşurat. Ezită o clipă. Va trebui să se readapteze, spuse el cu grijă. Niciun copil n-ar trebui să treacă prin ce a trecut ea.

Virginia își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă. Lacrimile i se prelinseră printre degete. Teribila povară a despărțirii, incertitudinile – și acum, într-o clipă, toate acestea urmau să se isprăvească.

— Îmi pare rău... încercă să îngaime printre suspine.

Jonathan își apropie scaunul de ea și-i puse brațul în jurul umerilor.

— Virginia a suferit... spuse el domnului Woods ca și când ar fi vrut s-o scuze.

— O, știu că a suferit, răspunse cu ardoare domnul Woods. Las-o să plângă... Înțeleg, adăugă el, ștergându-și, la rândul său, ochii.

Virginia reuși, în cele din urmă, să-și controleze emoțiile.

— Mindy... v-a spus ceva... despre viitorul ei? îl întrebă ea ezitând.

— A făcut câteva aluzii. Cred... cred că e îngrijorată, răspunse domnul Woods. A spus ceva care m-a făcut să cred că va fi nevoită să se întoarcă în apartamentul mamei sale.

— Singură?

El încuviință.

— Dar nu se...

— Nici eu, ca și voi, nu știu ce s-a petrecut în ultimele săptămâni. Am fost prea ocupat încercând să-i dau de urmă lui Jenny – pe urmă am găsit-o așa cum am găsit-o – știind că era pe moarte. Toată treaba asta cu aranjamentele pentru înmormântare și grija pentru Mindy. Toate au fost... atât de... atât de tulburătoare, încât n-am avut timp să gândesc. Vreau să știți – foarte clar – că aș vrea s-o primiți înapoi. Aici e locul ei. Aveți tot sprijinul meu dacă vreți să cereți tutela. În calitate de bunic, cred că părerea mea cântărește foarte greu. Dacă este nevoie să mergeți la tribunal, eu o să vă sprijin până la capăt.

Jonathan și Virginia schimbară o privire, siguri că acesta avea să fie un mare ajutor pentru ei.

— Nu știm nimic despre cum anume trebuie să procedăm. Dar vom afla.

— Între timp, întrebă Virginia, ce se întâmplă cu Mindy?

— Ei bine... mă gândesc că asta depinde de voi... și de Mindy. Zâmbi ușor.

Din bucătărie îi auziră pe copii tăifăsuind entuziasmați.

— ... Şi am călărit-o eu pe Buttercup – pentru tine, explica Martha. Tati n-a vrut să uite copiii.

— Abia aştept s-o văd, auziră vocea lui Mindy.

— Vrei să ne citeşti o poveste? întrebă Olivia.

Probabil că Mindy fusese de acord, căci în următoarea clipă Olivia ţipă:

— Mă duc să aduc cărţile.

Se făcu linişte.

— Poate rămâne... acum? întrebă Virginia, întrebându-se dacă nu cumva forţa lucrurile.

— Am valizele ei în maşină. Le aduc.

După ce ieşi, Virginia se întoarse spre Jonathan.

— Oare facem ce trebuie? Facem bine c-o aducem înapoi înainte de a şti cum stau lucrurile? Dacă trebuie să trecem iar prin ce am trecut, nu ştiu dacă voi putea... Se opri şi trase aer în piept. Nu ştiu dacă Mindy ar putea suporta încă o despărţire.

— Nu putem să n-o luăm înapoi, spuse Jonathan. Vom considera fiecare zi ca pe un dar de la Domnul şi ne vom încrede în El în ceea ce priveşte viitorul.

Din nou acest cuvânt, „încredere". Se va agăţa de el ca şi când viaţa însăşi ar fi depins de el.

ꕥ

— Am primit iar o scrisoare din acelea oficiale, îi spuse Virginia lui Jonathan cu glas tremurat.

— Ce vrei să spui? întrebă el, întorcându-se de la chiuvetă, unde se spălase pentru a se pregăti de cină.

— Ei bine... pare a fi din partea acelui birou de avocatură.

— Ce-am mai făcut acum? Se îndreptă spre ea.

— Sper că nimic. Poftim – deschide-o. Mâna îi tremura.

— Poate că avocatul a auzit că am luat-o înapoi pe Mindy.

De asta se temea şi Virginia. Însă Mindy venise la ei doar cu două zile în urmă. Cum se face că acel avocat aflase şi acţionase atât de repede?

Jonathan citi în grabă scrisoarea.

— Este aici ceva semnat de Jenny, spuse el.

— Jenny?

— Da. Mai e şi chestia asta juridică, dar aici apare şi semnătura ei. Are de-a face cu Mindy, aşa este. Poate că Jenny a făcut actele astea înainte de a cădea bolnavă la pat.

— Crezi că ar trebui să-i telefonăm lui tata?

— Lasă-mă să citesc prima dată – pe urmă vom vedea.

Se duse la masă şi se aşeză. Virginia se aşeză şi ea în faţa lui. Îi privi chipul în timp ce citea.

— Măi... să fiu...! Păru surprins, însă nu şi alarmat.

— Ce este?

— Jenny. Jenny a lăsat-o pe Mindy în grija noastră. Ne-a făcut tutorii ei legali.

Virginia îl privi fix.

— Scrie aici. Vrea ca noi să-i creştem fiica. Ne-a încredinţat tutela copilei. Vrea... vrea chiar ca Mindy să poarte numele nostru. Scrie aici. Deja i-a schimbat numele. Acum o cheamă Mindy Lewis. Scrie aici. Uite.

Însă Virginia nu reuşi să vadă din cauza lacrimilor. De data asta, lacrimi de bucurie.

A fost nevoie de o perioadă de adaptare – însă aceasta nu s-a dovedit prea dificilă. Pe măsură ce copiii îşi vedeau de ale lor, lucrurile reveniră la starea iniţială. Însă pentru Mindy readaptarea a fost mai grea. Privirea ei încă părea tristă uneori, ca şi când nu reuşea să uite acele zile teribile în care îngrijise de mama ei aflată pe moarte.

Se gândiră că timpul era cel mai bun aliat al lor. Timpul şi multă dragoste.

— Dar va trebui să vorbească despre acele zile, spuse Jonathan. Să spună ce simte. Să scoată afară.

Virginia fusese de acord – însă n-ar fi vrut s-o forţeze s-o facă înainte de vreme.

— Crezi că va şti când va fi momentul să ne spună? Crezi că va veni ea la noi?

— Nu ştiu. Cunosc atât de puţine despre aceste lucruri.

Virginia admise că nici ea nu ştia prea multe.

Mindy se întoarse la şcoală, alături de Martha. Pierduse mult în ultimele luni, însă Virginia era sigură că va recupera materia pierdută. Învăţătoarea, ştiind prin ce trecuse, se oferise s-o ajute ca să recupereze. N-o vor presa, însă o vor ajuta să-i ajungă din urmă pe ceilalţi. Mindy era inteligentă şi nu va avea probleme.

Şcoala îi făcu bine. Virginia nu era sigură dacă asta se datora rutinei familiare sau faptului că-i ocupa mintea. Însă păru că-şi revine, că redevine vechea Mindy, pe măsură ce se îndrepta spre şcoală, în fiecare dimineaţă, alături de Martha şi se întorcea la sfârşitul cursurilor, legănându-şi cutiuţa pentru mâncare.

Într-una dintre seri, cei mici fuseseră puşi deja la culcare, iar Mindy şedea la masa din bucătărie muşcând dintr-un măr şi făcându-şi temele. Virginia, aşezată în faţa ei, cârpea una dintre şosetele lui Slate.

Mindy îşi închise cărţile.

— Am terminat, spuse ea.

— Bine.

— Cred că mă duc la culcare.

Virginia încuviinţă.

— Ştii, s-ar putea să nu mai treacă mult şi să ai propria ta cameră. Slate a lucrat mult la noua lui casă. Când se mută, o să avem un dormitor liber. Deja m-am gândit că tu...

— Îmi place să stau cu Martha şi Olivia, spuse ea încet, coborându-şi privirea.

— Sigur că da, spuse Virginia observând expresia de pe chipul copilei. Doar m-am gândit că... dormitorul e atât de plin...

— Îmi place aşa.

Virginia zâmbi. Poate că era o mângâiere pentru Mindy faptul că pot sta toate laolaltă. N-o va presa deocamdată să facă vreo schimbare.

— Nu-mi place că Slate o să plece, spuse Mindy.

— Nu pleacă departe. Doar dincolo de gard. Şi va continua să lucreze aici – în fiecare zi.

— Dar n-o să mai fie la fel. N-o să mai locuiască aici – n-o să mai ia masa cu noi. Părea atât de tristă.

— Ştiu. Şi mie o să-mi lipsească. Virginia încercă să dea o notă de optimism cuvintelor sale. Dar aşa este viaţa. Întotdeauna vor exista schimbări. Lucrurile... se schimbă. Oamenii îmbătrânesc – se nasc alţi oameni. Copiii cresc. Nimic nu rămâne la fel pentru totdeauna.

La fel ca Mindy, şi ei îi era groază de schimbare. Luptase întotdeauna împotriva ei. Dar nu era momentul să-şi împărtăşească acum propriile gânduri şi temeri.

— Însă schimbările au şi o parte bună. Virginia încercă să pară încrezătoare. Apoi însă, îi veni un alt gând. În tot acest proces de readaptare, nu-i spuseseră lui Mindy că familia lor se va înmulţi. Ştiai că... că vom avea parte de o altă schimbare în familie?

Mindy clătină din cap.

— O să vină un alt bebeluş.

— Altul?

— Altul. Ştii ce a spus Olivia când am anunţat-o despre asta? A spus: „Şi ce-o să facem cu Jamie?"

Izbucniră amândouă în râs.

— I-am spus că-l vom păstra şi pe Jamie, iar asta a liniştit-o.

— Îi vei păstra pe toţi, nu-i aşa, indiferent câţi vei avea?

Virginia, surprinsă de întrebarea pusă pe un ton foarte serios, se grăbi să răspundă.

— Da, sigur că da, pe toţi îi voi păstra.

Mindy păru că se gândeşte îndelung la aceste cuvinte.

— Mama Jenny m-a iubit, spuse ea în cele din urmă. După ce... după ce am stat împreună... a ajuns să mă iubească. Mi-a spus asta. Mi-a spus că-i pare rău că m-a dat.

— Sunt sigură că i-a părut rău.

— Mi-a spus că şi tu mă iubeşti. Şi tata. Şi că este un lucru bun... că sunt iubită de atâţia oameni. Spunea că sunt norocoasă. Se încurcă puţin când pronunţă acest cuvânt.

— Cum a fost... cum a fost să locuieşti cu mama Jenny? o îndemnă Virginia cu blândeţe. Vrei să-mi povesteşti despre asta?

Şi Mindy o făcu. Dădu glas tuturor temerilor, tuturor frustrărilor, îi vorbi despre faptul că nu ştiuse cum să întreţină o casă, să aibă grijă de o persoană bolnavă, despre viaţa în oraş. La sfârşit adăugă:

— Mama Jenny nu mă lăsa să vă scriu sau să vă telefonez, iar eu nu cunoşteam pe nimeni şi nu ştiam nici cum să fac rost de mâncare, nu ştiam ce are voie să mănânce mama Jenny. Am fost foarte speriată. În cele din urmă, mi-a dat voie să-i scriu bunicului Woods. Am fost atât de bucuroasă.

Virginia o strânse la piept. Plângeau amândouă. Simţi cum un fior străbate trupul firav al copilei.

— Te-ai descurcat foarte bine, îi spuse ea. Mulţi oameni mari n-ar fi putut să facă ceea ce ai făcut tu. Ai fost atât de curajoasă – şi sunt foarte mândră de tine. Şi mama Jenny a fost foarte mândră de tine. Eu şi tata te iubim mult – foarte mult.

Din acel moment, expresia de tristeţe de pe chipul lui Mindy începu, treptat, să dispară, iar copila îşi reluă, încrezătoare, locul în familia Lewis.

— În sfârşit, sunt de acord să se mute de la fermă. Belinda păru teribil de uşurată. Virginia nu spuse nimic.

— Am fost ieri ca să-i vizitez, iar mama a fost cea care a deschis subiectul. A spus că au discutat despre asta şi s-au gândit că nu mai are rost să se încăpăţâneze să rămână acolo. Sunt conştienţi că lucrurile nu mai sunt aşa cum au fost odată. Nici măcar sărmanul domn Simcoe nu mai poate îngriji de toate nevoile lor.

— Se mută în oraş – cu voi? Virginia îşi găsise graiul.

Belinda încuviinţă. Chipul i se înseninase.

— Când?

— Cât de curând. La începutul săptămânii viitoare mă duc să-i aduc acasă. O să luăm doar lucrurile personale. Vom goli casa când vom avea ocazia.

Vom goli casa, răsună un ecou în mintea Virginiei. *Vom goli casa. Ca și când ar fi fost vorba de lucruri... lucruri obișnuite. Nu de ani întregi de amintiri prețioase. Cum poți goli o casă de amintiri?* plânse inima ei. *Cum poți sorta și arunca la gunoi ceea ce a fost parte din viața ta? Unde vei azvârli încălțările uzate ale copiilor... petalele uscate ale buchetelor aduse în dar... desenele făcute de mâinile copiilor?* Virginia se strădui să-și alunge aceste gânduri.

— Poate că voi da și eu o mână de ajutor, spuse când reuși să vorbească din nou.

— Nu e nicio grabă, draga mea. Nimeni nu se va muta acolo. Cel puțin nu foarte curând.

Pe tot parcursul zilei, Virginia purtă această veste ca pe o povară ce apăsa greu pe umerii ei. Se duse seara la culcare cu ea în inimă. Nu dorea să se întâmple așa ceva – însă mama ei avea dreptate. Era cel mai bine așa. Trebuia să fie.

Viața se schimbă, auzi ea ecoul propriilor cuvinte adresate lui Mindy. *Lucrurile nu rămân niciodată la fel. Oamenii îmbătrânesc.*

Da, așa este. Nu-mi place că este așa – dar e o realitate. Oamenii îmbătrânesc... și devin chiar mai prețioși. Însă nu putem opri timpul. Trebuie să fim gata să le dăm drumul. Trebuie.

Virginia nu putu adormi imediat.

A doua zi dimineață se hotărî să facă o vizită bunicilor ei. Era o zi de sâmbătă, iar copiii nu aveau școală. Jonathan promisese că o să lucreze în casă, astfel încât ea să nu fie nevoită să-i ia pe cei mici cu ea. Își dorea să aibă mai mult timp pentru bunicii ei, mai ales că nu vor mai rămâne mult acolo. Încă o conversație în jurul obișnuitei mese de bucătărie. Încă o ocazie de a simți dragostea și căldura de care avusese parte în toți acei ani. *Te rog, Doamne, mai dă-mi încă o ocazie.*

Plânse în timp ce se îndreptă spre fermă, însă reuși să-și stăpânească lacrimile înainte de a parca pe aleea din fața casei. Privi în jurul ei cu alți ochi. Vechea șură ce găzduia pisicuțele fătate de curând, mărul sub care se așezase de atâtea ori cu o carte în mână,

ciugulind mere verzi, balansoarul pe care se jucase cu verişoarele ei sau discutase cu bunicul. Toate erau atât de cunoscute – şi totuşi, atât de ciudate astăzi.

Fu primită cu bucurie, ca întotdeauna. Cu braţe pline de dragoste şi feţe senine. De data asta, ea fu cea care pregăti ceaiul şi puse prăjiturile pe care le adusese pe una dintre farfuriile de porţelan ale bunicii. Era pentru prima oară când observă micile ciobituri de pe marginea farfuriei. Numeroşii ani de slujire îşi lăsaseră amprenta.

— Bunicul tău spunea dimineaţa asta că ar trebui să dăm o petrecere cu ocazia mutării, râse încetişor Marty de pe scaunul pe care era aşezată. Spunea că oamenii întotdeauna dau câte o petrecere atunci când se mută în casă nouă. De ce n-am da şi noi una la plecarea din casa veche?

Virginia se uită la bunicul ei. Şi el râdea.

— I-am spus: „Şi cine va găti? Eu sau tu?" Râseră din nou, ca şi când aceasta ar fi fost cea mai amuzantă glumă pe care o auziseră vreodată.

— Nu s-a oferit voluntar, aşa că treaba rămâne pe umerii mei, nu-i aşa, tati? Asta este petrecerea noastră la plecare.

Virginia fu uşurată de faptul că bunicii ei se confruntau cu o schimbare de asemenea amploare având o atitudine atât de bună. În acelaşi timp ar fi vrut să-i oprească şi să le spună: „Nu vă daţi seama ce înseamnă asta? Nu vă daţi seama că totul va fi diferit – şi că nu mai este cale de întoarcere?"

Dar desigur, ei ştiau asta. Ştiau mult mai multe despre viaţă decât ştia ea. Avuseseră parte atât de vremuri grele cât şi de vremuri bune. Ştiau ce înseamnă schimbarea.

Se aşeză la masă şi apucă mâinile slăbite ale bunicilor ei, ascultând încă o dată rugăciunea bunicului. Nu avea niciun motiv să se îngrijoreze pentru un om care se ruga în felul acesta – sau pentru femeia care stătea dincolo de masă şi puncta cu *Amin* fiecare cerere adusă Domnului. Poate că trupul le era slăbit – însă, Dumnezeule, credinţa le era atât de puternică. Virginia se dojeni pentru gândurile ei negre şi hotărî să se bucure de această ultimă vizită.

— Mama se bucură, spuse ea.

Ochii bunicii sclipiră.

– Va fi chiar interesant. I-am spus bunicului tău: „Gândeşte-te, următoarea mutare pe care o vom face este mutarea în slavă". O aştept cu nerăbdare. Oasele astea bătrâne nu fac altceva decât să doară.

Virginia se uită la bunicul ei, care încuviinţă spusele lui Marty.

– Acolo nu vor mai fi picioare de lemn, spuse el, iar ochii îi sclipiră, umezi de lacrimi.

După toată acea perioadă de negare – de luptă – de împotrivire la acest moment de schimbare, Virginia reuşi să înţeleagă şi să accepte. În inima ei, datorită dragostei pe care le-o purta, îi încredinţă în mâna lui Dumnezeu.

Era într-adevăr o zi frumoasă. Soarele strălucea pe cer ca şi când ar zâmbi întregii lumi, mângâind cu degetele lui calde creştetele copiilor ieşiţi la joacă. Adierea vântului parcă juca şotron. Ba ridica creştetul unei flori aici, ba şoptea câte un secret dincolo, dănţuind jucăuş prin curte. Virginia era aşezată pe treapta verandei, sorbind toată această frumuseţe. Tocmai isprăvise de agăţat şi ultimele rufe, iar acum se aşezase să se odihnească puţin. Nu pentru că simţea nevoia de odihnă, ci pentru că se bucura de o asemenea zi. Copiii se jucau în faţa ei. Martha îl dojenea pe James pentru cine ştie ce năzbâtie copilărească. Olivia fredona un cântecel pe care-l învăţase la Şcoala Duminicală în timp ce umplea cu pământ găletuşa cea roşie ce-şi pierduse şi strălucirea şi marginile netede de-a lungul anilor de joacă. În apropiere, Mindy ţesăla pielea mătăsoasă a lui Buttercup, care tocmai o adusese de la plimbare. Murphy era întins pe burtă, prefăcându-se că mai găseşte carne pe un os bine mestecat. În depărtare se auzea zgomotul loviturilor de ciocan. Jonathan şi Slate lucrau la casa cea nouă.

Virginia oftă. Pentru o clipă lumea i se păru perfectă. Mindy o duse pe Buttercup în îngrăditură şi-i scoase şaua. Calul îşi flutură coada şi se îndepărtă. Se întoarse însă spre stăpâna sa, ca şi când n-ar fi vrut s-o părăsească.

— Du-te, o auzi Virginia spunând. Du-te lângă ceilalți.

— James, nu pune pământ pe Murphy, întrerupse tăcerea Olivia, și se apucă să perieze cu neîndemânare blana cățelului. Murphy își schimbă poziția, își dădu ochii pe spate și se întoarse la osul lui.

Mindy veni la Virginia și se așeză lângă ea.

— Ești obosită, mama?

Virginia îi dădu șuvițele de păr de pe față la o parte.

— Nu chiar. Zâmbi. Doar stau... și mă bucur. Totul pare atât de... atât de frumos.

Mindy se uită în jur ca și când doar acum ar fi observat soarele și copiii care se jucau și caii păscând liniștiți în îngrăditura din spate.

Se întoarse spre Virginia și încuviință printr-o mișcare a capului.

— Mă temeam că ești obosită... din cauza bebelușului.

Virginia *era* obosită din cauza bebelușului. Se apropia data nașterii. Îi era greu să se miște și să facă treabă.

— Puțin, admise ea. Dar merită.

Mindy zâmbi, părând că înțelege.

— Știi ce? spuse ea după o clipă de tăcere. Am început să mă bucur. Pentru bebeluș. O să fie amuzant să... să vedem ce este și dacă o să semene cu Martha, cu Olivia sau cu James.

— Poate că acesta va fi diferit de oricare dintre ei.

— Și asta ar fi amuzant.

Virginia o trase și o lipi de ea.

— Mă gândeam la bebeluș. Trebuie să alegem un nume. Mă gândeam... dacă este fetiță... mi-ar plăcea să-i dăm numele Jenny. Ce zici?

Ochii lui Mindy începură să strălucească. Încuviință, însă nu spuse nimic.

Virginia o trase aproape, iar Mindy întinse mâna și o așeză încetișor pe bebelușul din burtică. Virginia știu atunci că fetița ei cea mai mare își însușise deja dreptul de soră asupra pruncului – orice s-ar fi dovedit că este. Urma a fi un membru important și deja iubit al familiei. Familia ei.

EPILOG

Am călătorit drum lung alături de familia Davis, împărtăşindu-i bucuriile şi necazurile, urmărind cum familia creşte – şi scade. Credinţa statornică pe care cei doi au împărtăşit-o celorlalţi, este un ecou al mărturiei mele de credinţă. Dumnezeu este vrednic de încredere.

Iar acum, ca răspuns la cererile venite din partea mai multor cititori care m-au implorat să nu-i las pe Clark şi pe Marty să moară, sugestia mea este că trebuie să-i lăsăm în mâinile lui Dumnezeu, aşa cum trebuie să facem fiecare dintre noi cu propria familie. Pentru că viaţa merge înainte. Anii aduc schimbare şi inevitabilul trebuie, în cele din urmă, să se întâmple.

Unele dintre lecţiile vieţii nu sunt uşoare. Ne ajută să ştim că Dumnezeu are un plan – pentru binele nostru şi pentru slava Sa – şi dacă suntem ascultători, putem parcurge drumul, oricât ar fi de lung sau de scurt, de pietros sau presărat cu flori, încrezători că El este cu noi.

De asemenea, ne ajută să ştim că-i putem încredinţa lui Dumnezeu pe cei dragi. În fiecare generaţie, fiecare individ trebuie să descopere credinţa în mod personal. Aceasta ne-a fost pusă la dispoziţie – o putem apuca. În calitate de părinţi şi bunici, trebuie să insuflăm în ei – în urmaşii noştri – o dorinţă de a căuta, de a accepta ceea ce Dumnezeu este atât de binevoitor să ne ofere – mântuirea prin Isus Cristos, Ghidul şi Mângâietorul pentru toate situaţiile prin care vom trece în viaţă.

Alte cărţi din seria *Învăluiţi de iubire*, de Janette Oke, disponibile la editura Casa Cărţii:

Învăluiţi de iubire
Promisiunea neclintită a iubirii
Drumul lung al iubirii
Bucuria nepieritoare a iubirii
Moştenirea veşnică a iubirii
Visul împlinit al iubirii
Zborul îndepărtat al iubirii
Căminul regăsit al iubirii

Alte cărţi din seria *Moştenirea din prerie*, de Janette Oke, disponibile la editura Casa Cărţii:

Anii frământărilor
Căutările inimii
O voinţă de neclintit

Alte cărţi din seria *Anotimpurile inimii*, de Janette Oke, în curs de apariţie la editura Casa Cărţii:

Once Upon a Summer
The Winds of Autumn
Winter is not Forever
Spring's Gentle Promise